KASS MORGAN

NEMIRA YOUNG ADULT

Kass Morgan

Cei 100

Traducere: Dorina Tataran

Nemira, 2015

1
Clarke

Uşa se deschise, iar Clarke ştiu că venise vremea să moară.

Ochii i se fixară pe cizmele gardianului şi se pregăti pentru un val de frică, de panică disperată. Dar, când se ridică în coate, dezlipindu-şi cămaşa de patul ud de transpiraţie, nu simţi decât uşurare.

Fusese transferată într-o celulă de o persoană, după ce atacase un gardian, dar pentru ea nu exista izolare. Auzea voci peste tot. Strigau la ea din colţurile încăperii întunecate. Umpleau liniştea dintre bătăile inimii ei. Ţipau din cele mai adânci cotloane ale minţii ei. Nu voia să moară, dar dacă acela era singurul mod de a face vocile să tacă, atunci era pregătită s-o facă.

Fusese închisă pentru înaltă trădare, dar adevărul era mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina cineva. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi fost iertată la apel, nu ar fi existat cu adevărat o graţiere. Amintirile ei erau mai insuportabile decât pereţii oricărei celule.

Gardianul îşi drese glasul şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Deţinut numărul 319, te rog să te ridici.

Era mai tânăr decât se aşteptase, iar uniforma atârna lejer pe trupul slab, lucru care trăda faptul că era proaspăt recrut. Câteva luni de raţii militare nu erau suficiente pentru a alunga spectrul foametei care bântuia pe navele spaţiale ale Coloniei: Walden şi Arcadia.

Clarke trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare.

— Întinde mâinile, îi zise el şi scoase o pereche de cătuşe metalice din buzunarul uniformei albastre.

Clarke se înfioră când pielea lui o atinse pe a ei. Nu mai văzuse niciun om de când o aduseseră în noua celulă, cu atât mai puţin să fi atins vreunul.

— Sunt prea strânse? o întrebă, tonul aspru fiind îmblânzit de o notă de simpatie, lucru care o făcu să simtă o strângere de inimă.

Trecuse atât de mult de când nimeni în afară de Thalia – fosta ei colegă de celulă şi singura ei prietenă din întreaga lume – nu îi mai arătase compasiune.

Scutură din cap.

— Aşază-te pe pat. Doctorul e pe drum.

— O vor face aici? întrebă Clarke cu voce răguşită, iar cuvintele ieşiră greu.

Dacă un doctor era pe drum, însemna că renunţaseră să o judece din nou. Nu era surprinsă. Potrivit legilor Coloniei, adulţii erau executaţi imediat după condamnare, iar minorii erau închişi până când împlineau optsprezece ani şi li se dădea o ultimă şansă de a se apăra. Dar în ultima vreme oamenii erau executaţi la câteva ore după procesele pentru infracţiuni care, cu câţiva ani în urmă, ar fi fost iertate.

Totuşi, era greu de crezut că o vor face în celula ei. Într-un fel, abia aşteptase o ultimă plimbare până la spital, unde petrecuse atât de mult timp, pe durata stagiaturii – o ultimă şansă de a mai simţi ceva familiar, chiar şi doar mirosul dezinfectantului şi zumzetul sistemului de ventilaţie –, înainte de a-şi pierde pentru totdeauna abilitatea de a simţi.

Gardianul vorbi fără să o privească în ochi:

— Trebuie să te aşezi.

Clarke făcu câţiva paşi mici şi se aşeză încordată pe marginea patului îngust. Deşi ştia că izolarea deforma perceperea timpului, era greu de crezut că stătuse acolo – singură – aproape şase luni. Anul pe care îl petrecuse cu

Thalia şi cu a treia colegă de celulă, Lise, o tipă nesuferită, care zâmbise pentru prima dată când o luaseră de acolo pe Clarke, i se păruse o eternitate. Dar nu exista o altă explicaţie. În ziua aceea probabil că împlinea optsprezece ani şi singurul cadou care o aştepta era o seringă care avea să-i paralizeze muşchii, până când inima ei avea să se oprească. După aceea, trupul ei lipsit de viaţă avea să fie abandonat în spaţiu, după cum era obiceiul în Colonie, lăsat să plutească la nesfârşit prin galaxie.

În uşă apăru o siluetă şi un bărbat înalt şi zvelt intră în celulă. Deşi părul gri care îi ajungea până la umeri îi acoperea parţial ecusonul de pe gulerul halatului alb, Clarke nu avea nevoie să îl vadă pentru a şti că era consultantul medical principal al Consiliului. Îşi petrecuse partea mai bună a anului dinaintea condamnării pe lângă dr. Lahiri şi nici nu mai ştia numărul orelor în care stătuse lângă el în timpul operaţiilor. Cealaltă stagiară o invidiase şi se plânsese de nepotism, când aflase că dr. Lahiri era unul dintre prietenii cei mai apropiaţi ai tatălui său. Cel puţin fusese, înainte ca părinţii ei să fie executaţi.

— Bună, Clarke, zise el amabil, de parcă s-ar fi salutat în sala de mese a spitalului, nu într-o celulă. Cum te simţi?

— Mai bine decât o să fiu peste câteva minute, presupun.

Dr. Lahiri obişnuia să zâmbească la umorul negru al lui Clarke, dar de data aceasta tresări şi se întoarse spre celălalt bărbat.

— Poţi să îi desfaci cătuşele şi să ne laşi un moment, te rog?

Gardianul se foi.

— N-ar trebui să o las nesupravegheată.

— Poţi să aştepţi chiar lângă uşă, afară, zise dr. Lahiri, cu un calm exagerat. E o fată de şaptesprezece ani, neînarmată. Cred că o să pot ţine lucrurile sub control.

Gardianul evită privirea lui Clarke, în timp ce îi scotea cătuşele. Dădu scurt din cap către dr. Lahiri şi ieşi.

— Vrei să spui că sunt o fată neînarmată, de optsprezece ani, zise Clarke şi se forţă să zâmbească. Sau ai devenit unul dintre acei oameni de ştiinţă zăpăciţi, care niciodată nu ştiu ce an e?

Aşa fusese tatăl ei. Uitase să programeze luminile circadiene din apartamentul lor şi ajunsese să lucreze la 0400, prea absorbit de cercetările lui pentru a observa că holurile navei erau pustii.

— Încă ai şaptesprezece ani, Clarke, îi zise dr. Lahiri, pe tonul acela calm şi lent pe care, de obicei, îl rezerva pacienţilor care se trezeau după operaţie. Ai stat la izolare trei luni.

— Atunci ce cauţi aici? întrebă ea, fără să-şi poată masca panica din voce. Legea spune că trebuie să aştepţi până împlinesc optsprezece.

— A intervenit o schimbare de planuri. Doar atât sunt autorizat să-ţi spun.

— Adică eşti autorizat să mă execuţi, dar nu şi să vorbeşti cu mine?

Îşi aminti cum îl privise pe dr. Lahiri în timpul procesului părinţilor ei. La vremea aceea, interpretase zâmbetul de pe faţa lui ca pe o expresie a dezaprobării a ceea ce se întâmpla, dar acum nu mai era sigură. Nu le luase apărarea. Nimeni nu o făcuse. Pur şi simplu, stătuse acolo în tăcere, în timp ce Consiliul decisese că părinţii ei – doi dintre cei mai buni oameni de ştiinţă de pe Phoenix – încălcaseră Doctrina Gaia, legile stabilite după Cataclism care urmăreau să asigure supravieţuirea rasei umane.

— Şi părinţii mei? I-ai omorât şi pe ei?

Dr. Lahiri închise ochii, de parcă vorbele lui Clarke se transformaseră din sunete în ceva vizibil. Ceva grotesc.

— N-am venit să te omor, zise el încet.

Deschise ochii, apoi făcu semn spre scaunul de la căpătâiul patului.

— Pot?

Clarke nu răspunse, iar dr. Lahiri se aşeză cu faţa spre ea.

— Pot să îţi văd braţul, te rog?

Clarke simţi o strângere în piept şi se forţă să respire. Minţea. Era crud şi mincinos, dar tot avea să se termine într-o clipă. Întinse braţul spre el. Dr. Lahiri băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o batistă care mirosea a antiseptic. Clarke se înfioră când îi şterse braţul cu ea.

— Nu-ţi face griji. Nu o să doară.

Clarke închise ochii.

Îşi aminti privirea plină de durere pe care i-o aruncase Wells când gardienii o escortaseră afară din sălile Consiliului. Deşi furia care ameninţase să se dezlănţuie în timpul procesului se consumase de mult timp, amintirea lui Wells stârni un nou val de căldură şi de pulsaţii prin corpul ei, ca o stea care murea şi care sclipea pentru ultima dată, înainte să dispară în neant.

Părinţii ei erau morţi şi era doar vina lui.

Dr. Lahiri îi prinse braţul, iar degetele lui îi căutară vena.

Ne vedem în curând, mamă şi tată.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Asta era. Clarke trase aer în piept, când simţi o ciupitură pe interiorul încheieturii.

— Gata. Eşti pregătită.

Ochii lui Clarke se deschiseră brusc. Privi în jos şi văzu o brăţară metalică prinsă de braţul ei. Îşi trecu degetul peste ea şi tresări când simţi de parcă o grămadă de ace micuţe i-ar fi apăsat pielea.

— Ce e asta? întrebă speriată şi se trase de lângă el.

— Relaxează-te! îi zise cu un calm enervant. Este un transponder al funcţiilor vitale. Îţi va înregistra respiraţia şi compoziţia sângelui şi va strânge tot felul de informaţii utile.

— Utile pentru cine? întrebă Clarke, deşi intuia care era răspunsul, după nodul pe care începea să îl simtă în stomac.

— S-au făcut nişte descoperiri importante, zise dr. Lahiri, de parcă era o imitaţie a tatălui lui Wells, cancelarul Jaha, când ţinea unul dintre discursurile lui cu ocazia Zilei Comemorării.

— Ar trebui să fii mândră. Totul e datorită părinţilor tăi.

— Părinţii mei au fost executaţi pentru trădare.

Dr. Lahiri o privi dezaprobator. Cu un an în urmă, ar fi făcut-o pe Clarke să se facă mică de ruşine, dar acum continuă să îi susţină privirea.

— Nu strica asta, Clarke. Ai şansa să faci lucrurile cum trebuie, să te revanşezi pentru crima îngrozitoare a părinţilor tăi.

Se auzi un pocnet înfundat, când pumnul lui Clarke intră în contact cu faţa doctorului, urmat de o bufnitură, când capul lui se lovi de perete. În clipa următoare, apăru gardianul şi îi răsuci mâinile la spate.

— Sunteţi bine, domnule?

Dr. Lahiri se ridică încet şi îşi frecă bărbia, privind-o pe Clarke cu un amestec de furie şi amuzament.

— Cel puţin ştim că o să te descurci cu ceilalţi deţinuţi când o să ajungi acolo.

— Să ajung acolo? mormăi Clarke, încercând să se elibereze din strânsoarea gardianului.

— Evacuăm centrul de detenţie astăzi. O sută de deţinuţi norocoşi primesc şansa de a face istorie. Colţurile gurii i se răsuciră într-un rânjet. Pleci pe Pământ.

2
Wells

Cancelarul îmbătrânise. Deşi trecuseră mai puţin de şase săptămâni de când Wells nu-şi mai văzuse tatăl, arăta cu câţiva ani mai în vârstă. La tâmple îi apăruseră noi fire cărunte, iar liniile din jurul ochilor se adânciseră.

— O să-mi spui, în sfârşit, de ce ai făcut-o? întrebă cancelarul cu un oftat obosit.

Wells se foi pe scaun. Simţea cum adevărul încerca să-şi croiască drum spre buzele lui. Ar fi dat orice să şteargă dezamăgirea de pe faţa tatălui său, dar nu putea să rişte – nu înainte de a afla dacă planul lui nechibzuit chiar funcţionase. Îi evită privirea, uitându-se în jur şi încercând să memoreze obiectele pe care era posibil să le vadă pentru ultima dată: scheletul de vultur cocoţat pe o cutie de sticlă, cele câteva tablouri care supravieţuiseră incendiului de la Luvru şi pozele frumoaselor oraşe moarte ale căror nume nu încetau să îi dea fiori.

— A fost o provocare? Încercai să te dai mare în faţa prietenilor tăi? vorbi cancelarul pe acelaşi ton jos, calm, pe care îl folosea în timpul întrunirilor Consiliului, apoi ridică o sprânceană, pentru a-i face semn că era rândul lui să vorbească.

— Nu, domnule.

— Ai fost lovit de vreun acces de nebunie temporară? Erai drogat?

Se simţea o notă de speranţă slabă în vocea lui, pe care, în alte împrejurări, Wells ar fi găsit-o amuzantă. Dar nu era nimic amuzant în privirea tatălui său, doar o combinaţie de oboseală şi confuzie, pe care Wells nu o mai văzuse de la înmormântarea mamei lui.

— Nu, domnule.

Wells simţi o pornire trecătoare de a atinge braţul tatălui său, dar ceva, în afară de cătuşele care îi ţineau încheieturile, îl împiedică să se întindă peste birou. Nici măcar atunci când se întâlniseră lângă portalul de ieşire, să-şi ia ultimul rămas-bun tăcut de la mama lui, nu reuşiseră să umple spaţiul de câţiva centimetri dintre umerii lor. De parcă Wells şi tatăl lui erau doi magneţi, iar încărcătura de durere din ei îi făcea să se respingă.

— A fost un fel de declaraţie politică?

Tatăl lui tresări uşor, de parcă gândul acela l-ar fi lovit fizic.

— Cineva de pe Walden sau de pe Arcadia te-a pus să faci asta?

— Nu, domnule, zise Wells, luptându-se cu indignarea.

Părea că tatăl său îşi petrecuse ultimele şase săptămâni încercând să-l transforme pe Wells într-un fel de rebel, să-şi reprogrameze amintirile pentru a-l ajuta să înţeleagă de ce fiul său – fost student eminent, iar acum cel mai bine cotat cadet – comisese cea mai cunoscută infracţiune din istorie. Dar nici măcar adevărul nu ar fi diminuat confuzia tatălui său. Pentru cancelar, nimic nu putea justifica incendierea Copacului Raiului, arborele care fusese adus pe Phoenix chiar înainte de Exod. Totuşi, pentru Wells, nu fusese o alegere. Odată ce descoperise că Clarke era una dintre cei o sută trimişi pe Pământ, trebuise să facă ceva pentru a li se alătura. Şi, ca fiu al cancelarului, doar o astfel de infracţiune l-ar fi trimis în detenţie.

Wells îşi aminti cum mergea prin mulţime, la ceremonia din Ziua Comemorării, simţind greutatea sutelor de ochi asupra sa, mâna tremurându-i când scosese bricheta din buzunar şi când aprinsese scânteia care sclipise scurt în întuneric. Pentru o clipă, toată lumea se holbase în tăcere,

când flăcările cuprinseseră copacul. Chiar şi în haosul iscat de năvala gardienilor, toţi îl recunoscuseră.

— Ce naiba a fost în capul tău? întrebă cancelarul, privindu-l şi nevenindu-i să creadă. Puteai să dai foc la tot locul şi să omori pe toată lumea.

Era mai bine să mintă. Tatălui său i-ar fi fost mai uşor să creadă că Wells răspunsese unei provocări. Sau poate că ar fi trebuit să încerce să pretindă că fusese drogat. Oricare dintre aceste scenarii ar fi fost mai uşor acceptat de cancelar decât adevărul – că riscase totul pentru o fată.

Uşa spitalului se închise în urma lui, dar zâmbetul lui Wells rămase îngheţat, de parcă efortul pe care îl făcuse pentru a înălţa colţurile buzelor îi afectase muşchii feţei. Prin ceaţa medicamentelor, probabil, mama lui crezuse că zâmbetul lui era real şi asta era tot ce conta. Ţinuse mâna lui Wells, în timp ce minciunile curgeau din el, multe, dar nevinovate. Da, eu şi tata ne înţelegem bine. Nu era nevoie să ştie că ei doi abia dacă schimbaseră mai mult de două vorbe timp de câteva săptămâni. Când te vei face bine, vom termina Declinul şi căderea Imperiului Roman. Amândoi ştiau că ea nu avea să ajungă niciodată la ultimul volum.

Wells ieşi din spital şi traversă puntea B, care era pustie. La ora aceea, cei mai mulţi oameni erau fie la seminarii, fie la muncă sau la Schimb. El ar fi trebuit să fie la ora de istorie, în mod normal, materia lui preferată. Mereu îi plăcuseră poveştile despre vechile oraşe, precum Roma şi New York, al căror triumf orbitor era egalat doar de prăbuşirea lor. Dar nu putea petrece două ore înconjurat de aceiaşi colegi care îi umpluseră mesageria cu mesaje de simpatie vagi, neplăcute. Singura persoană cu care putea

vorbi despre mama lui era Glass, dar ea fusese ciudat de distantă în ultima vreme.

Wells nu ştia sigur cât timp stătuse în faţa uşii, înainte să-şi dea seama că ajunsese la bibliotecă. Permise scanerului să-i treacă peste ochi şi aşteptă semnalul, apoi îşi puse degetul mare pe suport. Uşa se deschise suficient cât să se strecoare înăuntru, apoi se trânti cu o bufnitură, de parcă îi făcuse o mare favoare.

Wells expiră, iar liniştea şi umbrele îl înconjurară. Cărţile care fuseseră aduse pe Phoenix înainte de Cataclism erau ţinute în cutii înalte, lipsite de oxigen, care încetineau mult procesul de deteriorare, motiv pentru care trebuiau citite acolo şi scoase din ele doar timp de câteva ore, de fiecare dată. Încăperea enormă era ferită de lumina zilei, într-o stare de continuu clarobscur.

Atât cât îşi amintea, el şi mama lui îşi petreceau cândva serile acolo, ea îi citea cu voce tare, când era mic, după care citeau unul lângă altul, când mai crescuse. Dar, pe măsură ce boala ei progresase, iar durerile de cap se înrăutăţiseră, începuse să îi citească el. Tocmai ajunsese la volumul doi din Declinul şi căderea Imperiului Roman, în seara dinaintea internării ei.

Trecu pe culoarele înguste, spre secţiunea de Limba engleză, apoi spre Istorie, care era într-un colţ întunecos. Colecţia era mai mică decât ar fi trebuit. Primul guvern colonial pregătise totul ca textul digital să fie încărcat pe Phoenix, dar vreo sută de ani mai târziu un virus ştersese mare parte din arhivele digitale şi singurele cărţi rămase fuseseră cele din colecţiile private – moşteniri transmise de la primii colonişti către descendenţii lor. Pe parcursul ultimului secol, multe dintre ele fuseseră donate bibliotecii.

Wells se ghemui, puse degetul mare pe încuietoare, iar sticla se trase cu un sâsâit, deschizând cutia vidată. Se

întinse să ia Declinul şi căderea, dar se opri. Voia să citească mai departe, astfel încât să îi poată povesti mamei lui, dar asta ar fi fost ca şi cum s-ar fi dus în salonul ei cu placa memorială dedicată ei şi i-ar fi cerut să îi spună ce să scrie pe ea.

— Nu trebuie să laşi cutia deschisă, zise o voce din spatele lui.

— Da, mulţumesc, zise Wells, mai dur decât intenţionase.

Se ridică în picioare şi se întoarse. O fată care i se părea cunoscută se uita la el. Era stagiara de la spital. Wells simţi un val de furie faţă de acel amestec de lumi. Biblioteca era locul unde se ducea să uite de mirosul greţos de antiseptic, de sunetul scos de aparatul de monitorizare a inimii, care părea mai degrabă o numărătoare inversă spre moarte.

Fata făcu un pas în spate şi îşi înălţă capul, iar părul blond îi căzu într-o parte.

— O, tu eşti!

Wells se pregăti pentru primul semn de recunoaştere şi pentru mişcările rapide ale ochilor ei, care ar fi însemnat că deja intrase în legătură cu prietenii, prin implantul de pe cornee. Dar privirea fetei se fixă pe el, de parcă s-ar fi uitat direct în creierul lui şi ar fi dat la o parte straturile, pentru a ajunge la toate gândurile pe care Wells le ascunsese intenţionat.

— Nu voiai cartea aceea?

Făcu semn din cap spre raftul unde era Căderea şi declinul.

Wells scutură din cap.

— O s-o citesc altă dată.

Ea rămase tăcută pentru o clipă.

— Cred că ar trebui să o iei acum.

Bărbia lui Wells se încordă, dar nu zise nimic, iar ea continuă.

— Te-am mai văzut aici cu mama ta. Ar trebui să i-o duci.

— Doar pentru că tata conduce Consiliul, nu înseamnă că eu trebuie să încalc o lege de trei sute de ani, zise el şi lăsă doar o urmă de condescendenţă să-i umbrească tonul.

— Cartea nu o să păţească nimic în câteva ore. Se exagerează cu efectul aerului.

Wells ridică o sprânceană.

— Se exagerează şi cu puterea scanerului de la ieşire?

Existau scanere la majoritatea ieşirilor din locurile publice de pe Phoenix, care puteau fi programate pentru orice. În bibliotecă, scanerul monitoriza compoziţia moleculară a oricărei persoane care pleca, pentru a se asigura că nimeni nu ieşea cu o carte în mână sau sub haine.

Un zâmbet clipi pe faţa ei.

— M-am gândit la asta cu mult timp în urmă.

Privi peste umăr, spre coridorul întunecat dintre cutiile cu cărţi, băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de material gri.

— Împiedică scanerul să detecteze celuloza din hârtie.

I-l întinse.

— Poftim. Ia-l.

Wells făcu un pas înapoi. Posibilitatea ca fata aceea să încerce să-l facă de râs era mult mai mare decât ciudăţenia de a avea ascuns în buzunar un material magic.

— De ce ai asta la tine?

Ea ridică din umeri.

— Îmi place să citesc în alte locuri.

Când el nu zise nimic, îi zâmbi şi îi întinse cealaltă mână.

— Dă-mi cartea. O scot eu şi ţi-o duc la spital.

Wells se surprinse întinzându-i volumul.

— Cum te cheamă?

— Să ştii cui să-i fii veşnic îndatorat?

— Să ştiu pe cine să dau vina când voi fi arestat.

Fata puse cartea sub braţ, apoi întinse mâna.

— Clarke.

— Wells, zise el şi îi luă mâna.

Zâmbi şi, de data aceea, nu îl duru.

— Abia au reuşit să salveze copacul.

Cancelarul se uita la Wells de parcă ar fi căutat un semn de remuşcare sau de încântare – orice l-ar fi ajutat să înţeleagă de ce fiul său încercase să dea foc singurului copac evacuat de pe planeta lor devastată.

— Unii dintre membrii Consiliului au vrut să te execute pe loc. Abia am reuşit să-ţi salvez viaţa, convingându-i să te trimită pe Pământ.

Wells răsuflă uşurat. Erau mai puţin de 150 de minori în detenţie, aşa că presupusese că îi vor lua pe toţi adolescenţii, dar până în clipa aceea nu fusese sigur că avea să fie trimis în misiune.

Ochii tatălui său se făcură mari de surpriză, când înţelese.

— Asta ai vrut, nu-i aşa?

Wells aprobă din cap.

Cancelarul făcu o grimasă.

— Dacă aş fi ştiut că eşti disperat să vezi Pământul, aş fi putut aranja uşor să mergi cu a doua expediţie. După ce am fi stabilit că era sigur.

— Nu am vrut să aştept. Vreau să merg cu primii o sută.

Ochii cancelarului se îngustară uşor, analizând faţa impasibilă a lui Wells.

— De ce? Dintre toţi oamenii, tu ştii care sunt riscurile.

— Cu tot respectul, tu eşti cel care a convins Consiliul că iarna nucleară s-a terminat. Tu ai spus că e sigur.

— Da. Suficient de sigur pentru o sută de infractori condamnaţi, care aveau să moară oricum, zise cancelarul

cu un amestec de superioritate şi scepticism în voce. Nu am vrut să spun că e sigur pentru fiul meu.

Furia pe care Wells se străduise să o reprime izbucni, reducându-i sentimentul de vină. Scutură mâinile, astfel încât cătuşele zornăiră.

— Presupun că sunt unul dintre ei acum.

— Mama ta nu ar vrea să faci asta, Wells. Doar pentru că îi plăcea să viseze despre Pământ, nu înseamnă că ar fi vrut să te pui în pericol.

Wells se aplecă, ignorând muşcătura metalului care îi intra în carne.

— Nu pentru ea fac asta, zise privindu-l pe tatăl lui în ochi, pentru prima dată de când se aşezase. Deşi cred că ar fi mândră de mine.

Era parţial adevărat. Ea avusese o înclinaţie spre romantism şi i-ar fi cerut fiului său să o protejeze pe fata pe care o iubea. Dar stomacul i se strânse la gândul că mama lui ar fi ştiut ce făcuse ca să o salveze pe Clarke. Adevărul ar fi făcut ca incendierea Copacului Raiului să pară nevinovată.

Tatăl lui se holba la el.

— Vrei să-mi spui că tot dezastrul ăsta e din cauza unei fete?

Wells aprobă din cap încet.

— Din vina mea e trimisă acolo ca un fel de şoarece de laborator. O să mă asigur că va avea toate şansele să supravieţuiască.

Cancelarul rămase tăcut o clipă. Dar când vorbi, vocea îi era calmă.

— Nu va fi nevoie.

Scoase ceva din sertar şi îl puse în faţa lui Wells. Era un inel din metal, ataşat unui cip de mărimea degetului mare.

— Fiecare membru al expediţiei primeşte câte o brăţară din asta, explică el. Prin ele sunt trimise informaţii către navă, astfel încât să putem vedea locul unde se află şi să monitorizăm funcţiile vitale. Îndată ce o să avem dovezi că mediul este primitor, vom începe recolonizarea. Se forţă să zâmbească. Dacă totul merge conform planului, nu va dura mult până când noi, ceilalţi, vă vom urma şi toate acestea – făcu un semn către mâinile legate ale lui Wells – vor fi uitate.

Uşa se deschise şi intră un gardian.

— E timpul, domnule.

Cancelarul aprobă din cap, iar gardianul traversă încăperea, să îl ridice pe Wells.

— Baftă, fiule! zise bătrânul pe tonul lui tăios bine cunoscut. Dacă cineva poate transforma această misiune în succes, acela eşti tu.

Întinse braţul, să ia mâna lui Wells, dar apoi îl lăsă să cadă, când îşi dădu seama de greşeală. Mâinile singurului său copil erau legate la spate.

3
Bellamy

Bineînţeles că bastardul încrezut întârzia. Bellamy bătea din picior cu nerăbdare, fără să-i pese de ecoul care răsuna prin magazie. Nimeni nu mai cobora acolo: tot ce fusese valoros dispăruse cu ani în urmă. Peste tot erau rămăşiţe de maşinării ale căror funcţiuni fuseseră de mult timp uitate, bani din hârtie, colaci fără sfârşit de frânghii şi cabluri, monitoare şi ecrane crăpate.

Bellamy simţi o mână pe umăr şi se răsuci, ridicând pumnii, să-şi apere faţa, apoi se lăsă într-o parte.

— Relaxează-te, omule, se auzi vocea lui Colton, care aprinse lanterna drept în ochii lui Bellamy.

Pe faţa lungă şi îngustă avea o expresie amuzată.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici? rânji el. Cauţi pornoşaguri preistorice sau computere defecte? Întreb doar. Dacă aş fi rămas cu gândul la o fată din Walden, probabil că aş fi căpătat şi eu astfel de obiceiuri bolnave.

Bellamy ignoră împunsătura. În ciuda noii posturi de gardian, Colton nu avea nicio şansă să se cupleze cu vreo fată, indiferent pe ce navă s-ar fi aflat.

— Doar spune-mi ce se întâmplă, OK? zise Bellamy străduindu-se să-şi păstreze tonul calm.

Colton se rezemă de perete şi zâmbi.

— Nu lăsa uniforma să te păcălească, frate. Nu am uitat prima regulă. Întinse mâna. Dă-mi.

— Tu eşti cel confuz, Colton. Ştii că eu m-am descurcat mereu.

Puse mâna pe buzunarul în care avea cipul încărcat cu raţiile furate.

— Acum, spune-mi unde e.

Gardianul rânji, iar Bellamy simţi cum i se strânge pieptul. Îl mituia pe Colton pentru informaţii despre Octavia, de când fusese arestată, iar idiotul părea mereu să găsească o plăcere perversă în a-i da veşti proaste.

— Îi trimit astăzi.

Cuvintele îl izbiră pe Bellamy.

— Pregătesc una dintre vechile nave, pe puntea G. Întinse mâna din nou. Acum, haide. Misiunea asta e secretă şi îmi risc fundul pentru tine. Gata cu prosteala.

Stomacul lui Bellamy se chirci, în timp ce un şir de imagini îi trecură prin faţă: sora lui mai mică, legată într-o cuşcă metalică veche, plutind prin spaţiu, cu o mie de kilometri pe oră. Faţa ei înroşindu-se, luptându-se să respire aerul toxic. Corpul ei zăcând nemişcat...

Făcu un pas în faţă.

— Îmi pare rău, omule.

Colton îşi miji ochii.

— Pentru ce?

— Pentru asta.

Bellamy îşi trase braţul în spate, apoi îl pocni pe gardian drept în falcă. Se auzi o trosnitură, dar el nu simţi decât inima bătându-i nebuneşte, iar Colton se prăbuşi.

Treizeci de minute mai târziu, Bellamy încerca să înţeleagă scena ciudată din faţa lui. Spatele îi era sprijinit de peretele unui hol larg, care ducea spre o rampă abruptă. Deţinuţii treceau în haine gri, conduşi de câţiva gardieni. În capăt era nava, o maşinărie rotundă, echipată cu şiruri de scaune, care avea să-i ducă pe bieţii copii pe Pământ. Toată povestea era o nebunie, dar probabil că era mai bine decât alternativa. Deşi se presupunea că aveai parte de un nou proces, când împlineai optsprezece ani, în ultimul an, majoritatea condamnaţilor fuseseră găsiţi vinovaţi. Fără

acea misiune, ar fi numărat zilele până la execuţie. Stomacul i se strânse, când privirea îi căzu pe o a doua rampă şi, pentru o clipă, se temu că o ratase pe Octavia. Dar nu conta dacă o vedea sau nu când se îmbarca. Aveau să se revadă destul de curând.

Bellamy aranjă mânecile uniformei lui Colton. Abia îi venea, dar deocamdată niciunul dintre ceilalţi gardieni nu observase ceva neobişnuit. Erau atenţi la capătul rampei, unde cancelarul Jaha le vorbea pasagerilor.

— Vi s-a oferit o ocazie fără precedent, aceea de a lăsa trecutul în urmă, spunea el. Misiunea în care sunteţi pe cale să plecaţi este periculoasă, dar curajul vostru va fi recompensat. Dacă veţi reuşi, infracţiunile voastre vor fi iertate şi veţi putea începe o viaţă nouă, pe Pământ.

Bellamy abia se abţinu să pufnească. Jaha avea tupeu să stea acolo şi să scuipe toate rahaturile acelea care îl ajutau să doarmă noaptea.

— Vă vom monitoriza îndeaproape progresele, pentru a fi în siguranţă, continuă cancelarul, în timp ce următorii zece deţinuţi urcară pe rampă, însoţiţi de un gardian, care îl salută rece, înainte să-i lase pe navă şi să se retragă pe hol.

Bellamy se uită prin mulţime după Luke, singurul waldenian despre care ştia că nu se transformase într-un cretin, după ce devenise gardian. Dar erau mai puţin de doisprezece gardieni pe punte; Consiliul decretase că secretul era mai important decât securitatea.

Încercă să nu bată din picior de nerăbdare, în timp ce şirul de deţinuţi cobora pe rampă. Dacă ar fi fost prins că se dădea drept gardian, lista de acuzaţii ar fi fost nesfârşită: mituire, şantaj, furt de identitate, conspiraţie şi orice ar mai fi vrut Consiliul să adauge. Şi, din moment ce avea douăzeci de ani, nu ar fi existat detenţie pentru el; în mai

puţin de douăzeci şi patru de ore de la condamnare ar fi fost mort.

Bellamy simţi o strângere de inimă, când o familiară panglică roşie de păr apăru la capătul holului, de după o perdea de păr negru lucios. Octavia.

În ultimele zece luni, fusese măcinat de griji în legătură cu ea. Primea suficientă mâncare în detenţie? Avea cu ce să îşi ocupe timpul? Nu o luase razna? Detenţia era grea pentru oricine, dar el ştia că pentru O era infinit mai rea.

Bellamy îşi crescuse singur sora. Sau cel puţin încercase. După accidentul mamei lor, el şi Octavia fuseseră daţi în grija Consiliului. Nu exista precedent în ce priveşte soarta unor fraţi – din cauza legilor stricte, unui cuplu nu i se permitea să aibă mai mult de un copil şi, uneori, chiar niciunul –, aşa că nimeni din Colonie nu înţelegea ce însemna să ai un frate sau o soră. Câţiva ani, Bellamy şi Octavia trăiseră în case diferite, dar el mereu avusese grijă de ea, îi strecurase raţii în plus ori de câte ori se „rătăcise” prin vreo clădire cu restricţii, înfruntând vorbăria fetelor mai mari, care considerau că era amuzant să se ia de orfana bucălată, cu ochi mari şi albaştri. Bellamy îşi făcuse mereu griji pentru ea. Fata era specială şi ar fi făcut orice să îi ofere şansa la un alt fel de viaţă. Orice pentru a se revanşa pentru tot ce fusese nevoită să îndure.

În timp ce gardianul o conducea pe Octavia pe rampă, Bellamy îşi reţinu un zâmbet. Dacă ceilalţi copii se îndreptau pasivi spre îmbarcare, era evident că Octavia era cea care impunea ritmul. Se mişca hotărât, obligându-l pe gardian să încetinească, în timp ce ea mergea la pas. De fapt, chiar arăta mai bine decât ultima dată când o văzuse. Se gândi că era logic. Fusese condamnată la o detenţie de patru ani, până la noul proces de la majorat, care ar fi putut foarte bine să o conducă la execuţie. Acum, i se oferea o a

doua şansă la viaţă. Iar Bellamy avea de gând să se asigure că o va obţine. Nu-i păsa ce trebuia să facă. Avea să meargă cu ea pe Pământ.

Vocea cancelarului răsună peste zgomotul făcut de paşi şi de şoaptele nervoase. Încă se considera soldat, dar anii petrecuţi în Consiliu îi dăduseră un aer de politician.

— Nimeni din Colonie nu ştie ce urmează să faceţi, dar, dacă veţi reuşi, cu toţii vă vom datora vieţile. Ştiu că veţi face tot posibilul în numele nostru, al familiilor voastre, al tuturor de la bordul acestei nave: întreaga rasă umană.

Când Octavia îl văzu pe Bellamy, gura i se deschise a surpriză. Vedea cum mintea ei se chinuia să găsească o explicaţie. Amândoi ştiau că el n-ar fi fost ales ca gardian, ceea ce însemna că era acolo ca impostor. Dar tocmai când ea voia să mimeze un avertisment pentru el, cancelarul se întoarse să se adreseze deţinuţilor care încă mai coborau pe rampă. Octavia îşi întoarse capul fără entuziasm, iar Bellamy văzu încordarea din umerii ei. Inima lui o luă la goană când cancelarul termină de vorbit şi făcu semn spre gardieni, să termine de îmbarcat pasagerii. Trebuia doar să aştepte momentul potrivit. Dacă acţiona prea devreme, puteau să îl dea jos. Dacă aştepta prea mult, Octavia avea să gonească prin spaţiu spre o planetă toxică, iar el ar fi rămas să înfrunte consecinţele perturbării lansării.

În sfârşit, veni rândul Octaviei. Se întoarse uşor şi prinse privirea lui Bellamy, scuturând uşor din cap, o avertizare clară să nu facă ceva prostesc.

Dar el făcuse lucruri prosteşti toată viaţa şi nu avea de gând să se oprească acum.

Cancelarul făcu semn din cap spre o femeie în uniformă neagră. Ea se întoarse spre ecranul de control de lângă navă şi începu să tasteze ceva. Nişte numere lungi se iviră pe monitor.

Numărătoarea inversă începuse.

Avea trei minute să treacă de uşă şi să coboare pe rampă, apoi să ajungă pe navă, altfel o pierdea pentru totdeauna pe sora lui. În timp ce ultimii pasageri urcau, atmosfera din încăpere se schimbă. Gardienii de lângă Bellamy se relaxară şi începură să vorbească încet. Pe puntea de pe cealaltă rampă, cineva lăsă să-i scape un râs zgomotos.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamy simţi cum furia creştea în el şi îl copleşea. Cum puteau acei nenorociţi să râdă, când sora lui şi alţi nouăzeci şi nouă de copii erau trimişi în ceea ce putea fi o misiune sinucigaşă?

2:32... 2:31... 2:30...

Femeia de la panoul de control zâmbi şi îi şopti ceva cancelarului, dar el se încruntă şi se întoarse. Gardienii adevăraţi începuseră să urce înapoi şi se adunau pe hol. Fie aveau lucruri mai bune de făcut decât să asiste la prima încercare a omenirii de a se întoarce pe Pământ, fie credeau că vechea navă avea să explodeze şi se fereau.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy trase aer în piept. Era timpul.

Îşi croi drum prin mulţime şi se strecură în spatele unui gardian îndesat, al cărui toc era prins neglijent de curea, cu mânerul armei în afară. Apucă arma şi alergă spre rampă.

Înainte ca vreunul dintre cei de acolo să îşi dea seama ce se întâmpla, îşi băgă cotul în stomacul cancelarului şi îşi trecu un braţ în jurul gâtului acestuia. Puntea explodă de strigăte şi alergături, dar înainte de a putea fi oprit, Bellamy puse ţeava armei la tâmpla cancelarului. Nu avea de gând să îl împuşte pe bastard, dar gardienii trebuiau să creadă că avea să meargă până la capăt.

1:12... 1:11... 1:10...

— Toată lumea înapoi, strigă Bellamy şi îl strânse mai tare.

Cancelarul gemu. Se auzi un ţiuit, iar cifrele verzi deveniră roşii. Rămăsese mai puţin de un minut. Tot ce trebuia să facă era să aştepte până când uşa navei începea să se închidă, apoi să-l împingă pe cancelar şi să se strecoare înăuntru. Nu vor mai avea timp să îl oprească.

— Lăsaţi-mă pe navă, altfel îl împuşc.

În tăcerea care urmă, se mai auzi doar zgomotul puştilor armate.

În treizeci de secunde, fie se va îndrepta spre Pământ cu Octavia, fie se va întoarce pe Walden, mort.

4
Glass

Glass tocmai îşi pusese centura, când se auziră strigăte. Gardienii se adunau în jurul a doi indivizi din apropierea intrării în navă. Era greu de văzut prin învălmăşeala de uniforme, dar zări o mânecă de costum, nişte păr cărunt şi o sclipire metalică. Apoi, jumătate dintre gardieni îngenunchează şi ridicară armele la umeri, permiţându-i lui Glass să vadă clar: cancelarul fusese luat ostatic.

— Toată lumea înapoi, striga cel care îl ţinea, iar vocea îi tremura.

Purta uniformă, dar, evident, nu era gardian. Părul lui era mult mai lung decât permitea regulamentul, haina era strâmtă, iar felul ciudat în care ţinea arma arăta că nu ştia să o folosească.

Nimeni nu se mişcă.

— Am zis înapoi.

Amorţeala care o cuprinsese în timpul lungului drum din celulă spre puntea de îmbarcare dispăruse ca o cometă de gheaţă care trece pe lângă soare, lăsând în urmă o dâră de speranţă. Locul ei nu era acolo. Nu putea să pretindă că porneau în nu ştiu ce aventură istorică. În clipa în care nava se va desprinde, inima ei va începe să moară. Asta e şansa mea, se gândi deodată şi simţi cum o cuprind entuziasmul şi frica. Îşi desfăcu centura şi sări în picioare. Câţiva deţinuţi observară, dar cei mai mulţi erau atenţi la drama care se desfăşura pe rampă. Alergă spre celălalt capăt al navei, unde o altă rampă ducea înapoi spre puntea de îmbarcare.

— Merg cu ei, strigă băiatul, în timp ce făcea un pas spre uşă, trăgându-l pe cancelar cu el. Merg cu sora mea.

O tăcere uluită se lăsă pe punte. Soră. Cuvântul răsună în mintea lui Glass, dar înainte să apuce să-l proceseze, o voce o scoase din gândurile ei.

— Dă-i drumul!

Glass privi spre partea din spate a navei şi îngheţă, uimită să vadă faţa celui mai bun prieten al ei. Desigur, auzise zvonurile ridicole potrivit cărora Wells fusese condamnat, dar nu le dăduse importanţă. Ce făcea acolo? În timp ce ea se holba la ochii gri ai lui Wells, care erau fixaţi pe tatăl lui, îi veni în minte răspunsul: probabil că încerca să o urmeze pe Clarke. Wells ar fi făcut orice să-i protejeze pe cei la care ţinea, în special pe Clarke. Apoi, se auzi o pocnitură asurzitoare – o armă? – şi ceva în interiorul ei se rupse. Fără să înceteze să gândească şi să respire, năvăli prin uşă şi alergă în sus spre rampă. Se strădui să nu privească înapoi. Îşi ţinu capul în jos şi alergă cum nu mai alergase niciodată. Alesese momentul potrivit. Pentru câteva clipe, gărzile rămăseseră împietrite, de parcă ecoul focului de armă le blocase picioarele.

Apoi o văzură.

— Fuge un prizonier! strigă unul dintre ei, iar ceilalţi se întoarseră repede în direcţia ei.

Mişcarea le activă instinctele căpătate în timpul antrenamentelor. Nu conta că era o fată de şaptesprezece ani. Ei fuseseră programaţi să vadă dincolo de părul blond şi de ochii albaştri, care mereu îi făcuseră pe oameni să vrea să aibă grijă de Glass. Tot ce vedeau gardienii era un deţinut care evada.

Se aruncă prin uşă, ignorând strigătele furioase care creşteau în urma ei. Goni pe coridorul care ducea înapoi pe Phoenix, gâfâind.

— Hei! Opreşte-te! strigă un gardian ai cărui paşi răsunau în spatele ei, dar ea nu o făcu.

Dacă alerga suficient de repede şi dacă norocul, care o ocolise toată viaţa, îşi făcea, în sfârşit, apariţia, poate că reuşea să îl mai vadă o ultimă dată pe Luke. Şi poate, poate îl va convinge să o ierte.

Gâfâind, Glass se poticni pe un culoar mărginit de uşi pe care nu scria nimic. Genunchiul drept i se îndoi şi se prinse de un perete. Coridorul începea să se înceţoşeze. Întoarse capul şi zări forma unei guri de aerisire. Îşi vârî degetele sub o stinghie şi trase. Nimic. Cu un geamăt, trase încă o dată şi simţi cum grătarul metalic cedează. Îl deschise şi văzu un tunel întunecos, îngust, plin de ţevi vechi. Se trase în sus pe marginea îngustă, apoi se târî pe burtă, până când avu loc să-şi ducă genunchii la piept. Simţea metalul rece pe pielea ei încinsă. Cu ultima fărâmă de putere, se trase mai departe prin tunel şi închise grătarul la loc. Ciuli urechile, ca să-şi dea seama dacă o urmăreau, dar nu se mai auzeau strigăte, nici paşi, doar bătăile disperate ale inimii ei. Clipi în întuneric, încercând să-şi dea seama care era situaţia. Spaţiul mic se deschidea în două direcţii şi era plin de praf. Probabil că era unul dintre vechile canale de ventilaţie, dinainte ca locuitorii Coloniei să facă altul. Glass habar n-avea unde ducea, dar nu avea de ales. Începu să se târască înainte.

După o vreme, care îi păru ore, cu genunchii amorţiţi şi cu mâinile arzându-i, ajunse la o bifurcaţie. Dacă simţul orientării îi funcţiona bine, tunelul din stânga ducea spre Phoenix, iar celălalt mergea paralel cu pasajul suspendat – spre Walden şi spre Luke.

Luke, băiatul pe care îl iubea, pe care fusese obligată să îl părăsească. La care se gândise în fiecare noapte petrecută în detenţie, dorindu-i cu atâta disperare atingerea, încât aproape că îi simţise braţul în jurul ei.

Trase aer în piept şi se întoarse spre dreapta, fără să ştie dacă se îndrepta spre libertate sau spre o moarte sigură.

Zece minute mai târziu, ieşi încet din canalul de aerisire şi se lăsă pe podea. Făcu un pas înainte şi tuşi, când un nor de praf o învălui şi i se lipi de pielea transpirată. Era într-un soi de magazie. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, formele începeau să se contureze pe perete – inscripţii, îşi dădu ea seama. Mai înaintă câţiva paşi, iar ochii i se făcură mari. Erau mesaje inscripţionate pe pereţi.

Odihneşte-te în pace
În amintire
De la stele până în ceruri

Era pe puntea de izolare, cea mai veche zonă de pe Walden. Când războaiele nuclear şi biologic ameninţaseră să distrugă Pământul, spaţiul fusese singura opţiune pentru cei suficient de norocoşi care supravieţuiseră primei faze a Cataclismului. Dar unii supravieţuitori infectaţi îşi croiseră drum spre capsulele de transport doar ca să fie împiedicaţi să ajungă pe Phoenix şi să fie lăsaţi să moară pe Walden. Acum, ori de câte ori apărea cel mai mic semn de boală, cel suspectat era pus în carantină, ţinut departe de restul populaţiei vulnerabile din Colonie – ultimii reprezentanţi ai rasei umane.

Glass se înfioră şi se îndreptă repede spre uşă, rugându-se să nu fi ruginit. Spre uşurarea ei, reuşi să o deschidă şi o luă pe coridor. Îşi dădu jos jacheta udă de transpiraţie: în tricoul alb şi pantalonii de deţinut putea trece drept un muncitor, cineva care lucra la curăţenie, de exemplu. Privi în jos cu nervozitate, spre brăţara de la încheietură. Nu era sigură dacă funcţiona şi de acolo sau putea să transmită date doar de pe Pământ. Oricum ar fi fost, trebuia să

găsească o modalitate de a o da jos cât mai repede. Chiar dacă reuşea să evite scanerele de retină, probabil că toţi gardienii din Colonie o căutau.

Singura ei speranţă era faptul că se aşteptau ca ea să se întoarcă pe Phoenix. Niciodată nu s-ar fi gândit că s-ar fi dus acolo. Urcă în principala casă a scării, până ajunse la intrarea în apartamentul lui Luke. Intră pe hol şi încetini, îşi şterse de pantaloni mâinile transpirate, brusc, mai emoţionată decât fusese pe navă.

Nu putea să îşi închipuie ce va spune el, cum o va privi când o va vedea în uşă, după ce dispăruse, cu mai bine de nouă luni în urmă.

Dar poate că nu îi va spune nimic. Poate că, imediat ce o va vedea, imediat ce va începe să vorbească, o va face să tacă cu un sărut, desprinzându-şi buzele doar ca să-i spună că totul era în ordine. Că o iertase.

Glass privi peste umăr, apoi se strecură pe uşă. Nu credea că o văzuse cineva, dar trebuia să fie atentă. Era incredibil de nepoliticos să pleci de la ceremonie înainte de ultima binecuvântare, dar nu mai putea petrece încă un minut lângă Cassius şi mintea lui murdară şi nici lângă respiraţia lui şi mai respingătoare. Iar mâinile lui neastâmpărate îi aminteau de Carter, colegul de cameră făţarnic al lui Luke, a cărui fire îngrozitoare ieşea la iveală când Luke era de gardă.

Urcă scările spre puntea de supraveghere, având grijă să-şi ridice poala rochiei la fiecare pas. Fusese o prostie să irosească atât de multe puncte de raţii pentru a aduna materialul pentru rochie, o bucată de pânză pe care o cususe cu minuţiozitate peste un furou argintiu. I se părea complet inutilă dacă Luke nu era acolo, să o vadă.

Ura să îşi petreacă seara cu alţi băieţi, dar mama ei refuzase să o lase să fie văzută la un eveniment social fără partener şi, din câte ştia, fiica ei era singură. Nu înţelegea de ce Glass nu pusese mâna pe Wells. De fiecare dată când îi explicase că nu avea genul acela de sentimente pentru el, mama ei oftase şi mormăise ceva despre faptul că i-l va fura fiica prost îmbrăcată a nu ştiu cărui om de ştiinţă. Dar Glass se bucura că Wells se îndrăgostise de frumoasa, dar prea serioasa Clarke Griffin. Ar fi vrut doar să-i poată spune mamei sale adevărul: că era îndrăgostită de un băiat frumos şi deştept, care n-ar fi putut niciodată să o însoţească la un concert sau la vreo ceremonie.

— Dansezi?

Glass trase aer în piept şi se răsuci. Privirea îi rămase blocată pe o pereche de ochi căprui cunoscuţi, iar faţa i se lumină într-un zâmbet larg.

— Ce faci aici? şopti ea privind în jur, să se asigure că erau singuri.

— Nu puteam să îi las pe băieţii ăia de pe Phoenix să te aibă doar pentru ei, zise Luke şi făcu un pas înapoi, să îi admire rochia. Nu când arăţi aşa.

— Ştii ce de belele o să ai dacă te vor prinde?

— Lasă-i să încerce.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui Glass şi o învârti în aer, pe ritmul muzicii care se auzea de jos.

— Dă-mi drumul! şopti ea râzând uşor.

— Aşa sunt învăţate tinerele domnişoare să atragă admiraţia domnilor? întrebă el folosind un fals accent de pe Phoenix.

— Haide, zise ea chicotind, în timp ce îi lua mâna. Chiar nu ar trebui să fii aici.

Luke se opri şi o trase spre el.

— Eu trebuie să fiu oriunde eşti tu.

— E prea riscant, zise încet şi îşi apropie faţa de a lui.

El zâmbi.

— Atunci ar fi bine să ne asigurăm că timpul petrecut împreună merită riscul.

Îşi puse mâna la ceafa ei şi îi apropie buzele de ale lui.

Glass ridică mâna, să bată a doua oară, când uşa se deschise. Inima ei aproape că se opri.

Era acolo, cu părul blond şi ochii căprui-închis, exact cum şi-l amintea, exact cum îl visase în fiecare noapte cât fusese închisă. Ochii lui se măriră de surpriză.

— Luke, zise ea şi toate emoţiile din ultimele luni ameninţară să erupă.

Îşi dorea cu disperare să îi spună ce se întâmplase, de ce se despărţise de el şi apoi dispăruse. Că îşi petrecuse fiecare clipă de coşmar din ultimele şase luni gândindu-se la el. Că nu încetase să îl iubească.

— Luke, zise din nou şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

După nenumăratele dăţi când cedase, în celulă, şoptindu-i numele printre suspine, acum îi părea ireal să îi vorbească.

Dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt dintre toate care i se învălmăşeau în minte, în uşă apăru altcineva, o fată cu păr roşcat ondulat.

— Glass?

Încercă să-i zâmbească lui Camille, prietena din copilărie a lui Luke, o fată care îi fusese la fel de apropiată cum fusese ea pentru Wells. Iar acum era acolo… în apartamentul lui. Desigur, se gândi Glass cu amărăciune. Mereu se întrebase dacă între ei era mai mult decât recunoscuse Luke.

— Vrei să intri? întrebă Camille, cu exagerată politeţe.

Îl luă de mână pe Luke, iar lui Glass i se păru că degetele lui Camille îi străpunseseră inima. În timpul lunilor petrecute de ea în detenţie, tânjind după el, până când absenţa lui devenise o durere fizică, Luke se cuplase cu alta.

— Nu… nu, e în regulă, zise Glass cu voce răguşită.

Chiar dacă ar fi reuşit să-şi găsească cuvintele, în clipa aceea i-ar fi fost imposibil să-i spună lui Luke adevărul. Vederea lor împreună făcuse totul să pară şi mai ridicol, cu atât mai mult cu cât mersese atât de departe – riscase atât de mult –, doar ca să vină la un băiat care deja o uitase.

— Am trecut doar să te salut.

— Ai trecut doar să mă saluţi, repetă Luke. După aproape un an în care mi-ai ignorat mesajele, te-ai gândit doar să treci pe aici?

Nici măcar nu încerca să-şi ascundă furia, iar Camille îi dădu drumul la mână. Zâmbetul ei deveni o grimasă.

— Ştiu. Îmi… îmi pare rău. Vă las.

— Ce se întâmplă, de fapt? întrebă Luke şi schimbă o privire cu Camille, lucru care o făcu pe Glass să se simtă prost şi teribil de singură.

— Nimic, zise repede şi încercând inutil, dar nu reuşi să-şi ascundă tremurul din voce. O să vorbim… ne mai vedem…

Se opri, zâmbi slab şi trase aer în piept, ignorând dorinţa corpului ei de a rămâne aproape de el.

Dar chiar atunci când se răsuci, văzu cu coada ochiului uniforma unui gardian. Inspiră adânc şi îşi întoarse faţa, când gardianul trecu pe acolo.

Luke îşi strânse buzele, privind la ceva dincolo de capul lui Glass. Citea un mesaj de pe implantul de cornee, îşi dădu ea seama. Şi, după felul în care i se încordase bărbia, ştiu că era vorba despre ea. Ochii lui se măriră, când înţelese.

— Glass, zise el răguşit. Ai fost condamnată.

Nu era o întrebare. Fata aprobă din cap. Pentru o clipă, îşi întoarse privirea spre ea, apoi oftă şi se întinse să-şi pună mâna pe spatele ei. Glass simţi apăsarea degetelor lui prin materialul tricoului subţire şi, în ciuda neliniştii, pielea i se înfioră.

— Haide, zise şi o trase spre el.

Camille se dădu la o parte, iritată, în timp ce Glass se poticni înăuntru. Luke închise repede uşa după ei.

Sufrageria mică era întunecată – Luke şi Camille stătuseră cu luminile stinse. Glass încerca să-şi alunge din minte implicaţiile acestui lucru, în timp ce o privea pe Camille cum se aşeza pe fotoliul pe care străbunica lui Luke îl găsise la Schimb. Glass se foi jenată, neştiind dacă putea să se aşeze. Postura de fostă a lui Luke îi părea cumva mai ciudată decât cea de condamnat evadat. Îi trebuiseră şase luni de detenţie ca să accepte situaţia, dar niciodată nu îşi imaginase cum ar fi să se afle în acel apartament şi să se simtă străină.

— Cum ai evadat?

Glass aşteptă. Petrecuse tot timpul din detenţie imaginându-şi ce i-ar spune lui Luke dacă ar mai fi avut vreodată şansa să îl vadă. Acum, în sfârşit, reuşise să se întoarcă la el, dar toate discursurile pe care le exersase i se păreau neconvingătoare şi egoiste. El era bine; vedea asta. De ce i-ar fi spus adevărul, dacă nu să îl recâştige şi să se simtă mai puţin singură? Cu voce tremurândă, Glass îi povesti repede despre cei o sută şi misiunea lor secretă, despre cum fusese luat ostatic cancelarul şi despre fuga ei.

— Dar tot nu înţeleg.

Luke aruncă o privire peste umăr către Camille, care renunţase să mai pretindă că nu era atentă.

— În primul rând, de ce ai fost condamnată?

Glass îi ocoli privirea, incapabilă să se uite în ochii lui, în timp ce mintea ei căuta rapid o explicaţie. Nu putea să-i spună, nu atunci, nu când el părea că uitase de ea. Nu când era atât de evident că nu mai avea aceleaşi sentimente pentru ea.

— Nu pot să vorbesc despre asta, zise încet. Nu ai înţele…

— Bine, i-o tăie Luke scurt. Ai spus foarte clar că sunt o grămadă de lucruri pe care eu nu pot să le înţeleg.

Pentru câteva momente, Glass îşi dori să fi rămas pe navă, cu Clarke şi cu Wells. Deşi stătea lângă băiatul pe care îl iubea, nu-şi putea imagina că pe abandonatul Pământ s-ar fi simţit mai singură decât se simţea în clipa aceea.

5
Clarke

În primele zece minute, deţinuţii fură prea năuciţi de împuşcătură pentru a observa că pluteau prin spaţiu, singurii oameni care părăseau Colonia, în aproape trei sute de ani. Gardianul şarlatan obţinuse ce dorise. Împinsese înainte trupul moale al cancelarului, tocmai când uşa navei se închidea, apoi se aşezase pe un scaun. Dar, după expresia şocată de pe faţa lui, Clarke îşi dăduse seama că împuşcătura nu făcuse parte din plan.

Totuşi, pentru ea, să îl vadă pe cancelar împuşcat era mai puţin alarmant decât ceea ce văzuse în clipele de dinainte.

Wells era acolo.

Când apăruse în uşă, fusese sigură că avea halucinaţii. Probabilitatea de a-şi pierde minţile la izolare era infinit mai mare decât aceea ca fiul cancelarului să fie închis. Şi aşa fusese şocată când, la o lună după pronunţarea sentinţei în cazul ei, cea mai bună prietenă a lui Wells, Glass, apăruse într-o celulă de pe acelaşi rând cu al ei. Iar acum şi Wells? Părea imposibil, dar chiar era acolo. Îl văzuse sărind în picioare în timpul confruntării, apoi trântindu-se înapoi pe locul lui, când arma unui gardian adevărat se descărcase, iar impostorul intrase, plin de sânge. Pentru o clipă, un vechi instinct o îmboldi să alerge şi să îl consoleze pe Wells. Dar ceva mai greu decât centura îi ţinu picioarele lipite de podea. Din cauza lui, îşi privise părinţii târâţi spre execuţie. Orice durere simţea o merita.

— Clarke!

Privi într-o parte şi o văzu pe Thalia zâmbind, câteva rânduri mai în faţă. Fosta ei colegă de celulă, răsucită pe

scaun, singura persoană de acolo care nu se holba la gardian. În ciuda circumstanţelor sumbre, Clarke nu se putu abţine să zâmbească şi ea. Thalia avea acel efect. În zilele de după arestarea lui Clarke şi după executarea părinţilor ei, când durerea fusese atât de mare că abia mai putea să respire, Thalia o făcuse să râdă când îl imitase pe gardianul al cărui mers caraghios devenea ţanţoş ori de câte ori avea impresia că fetele se uitau la el.

— El e? mimă Thalia şi făcu semn cu capul spre Wells.

Thalia era singura persoană care ştia tot – nu doar despre părinţii lui Clarke, ci şi despre lucrul incalificabil pe care ea îl făcuse. Scutură din cap, în semn că nu era cel mai bun moment pentru a vorbi despre asta. Thalia gesticulă din nou.

Clarke începu să-i spună să termine, când elicele porniră şi îi alungară cuvintele de pe buze.

Chiar se întâmpla. Pentru prima dată după secole, oamenii părăseau Colonia. Se uită la ceilalţi pasageri şi văzu că tăcuseră cu toţii, un moment de linişte spontană, pentru lumea pe care o lăsau în urmă.

Dar solemnitatea nu dură mult. În următoarele douăzeci de minute, nava se umplu de sporovăiala iritată, zgomotoasă a o sută de oameni care, cu câteva ore în urmă, nici măcar nu se gândiseră la plecarea pe Pământ. Thalia încercă să-i strige ceva, dar cuvintele se pierdură în vacarm.

Singura discuţie pe care Clarke reuşi să o urmărească fu cea pe care o purtau două fete din faţa ei, care se întrebau dacă aerul de pe Pământ era respirabil sau nu.

— Mai degrabă aş muri imediat decât să petrec cine ştie câte zile otrăvită încet, zise una dintre ele încruntată.

Clarke era de acord cu ea, cumva, dar îşi ţinu gura. Nu avea rost să facă speculaţii. Călătoria spre Pământ avea să

fie scurtă – în doar câteva minute, îşi vor cunoaşte soarta. Se uită pe geamuri, care erau pline cu imaginile norilor înceţoşaţi. Brusc, nava se zdruncină, iar sporovăiala fu înlocuită de un val de icnete.

— E în regulă, strigă Wells, vorbind pentru prima dată de când se închiseseră uşile. E normal să fie turbulenţe când intrăm în atmosfera Terrei.

Dar cuvintele lui fură acoperite de ţipetele care umpleau cabina. Zdruncinăturile deveniră şi mai puternice, urmate de un bâzâit ciudat. Centura îi intră lui Clarke în stomac, în timp ce corpul i se clătină dintr-o parte în alta, apoi în sus şi în jos, după care din nou dintr-o parte în alta. Îi veni să vomite, când un miros rânced îi umplu nările şi îşi dădu seama că fata din faţa ei vomitase. Strânse ochii şi încercă să rămână calmă. Totul era în regulă. Totul avea să se termine în câteva minute.

Bâzâitul deveni un geamăt asurzitor, accentuat de un pocnet îngrozitor. Deschise ochii şi văzu că geamurile erau crăpate şi nu mai erau pline de gri.

Erau pline de flăcări.

Bucăţi de metal alb încins începură să cadă peste ei. Clarke ridică braţele să îşi apere capul, dar tot simţea bucăţile care îi ardeau gâtul.

Nava se zdruncină şi mai puternic şi, cu un geamăt, o parte din acoperiş se rupse. Se auzi un trosnet asurzitor, urmat de o bufnitură, care o făcu să simtă durere în fiecare os.

La fel de brusc cum începuse, totul se termină.

În cabină era întuneric şi linişte. Fumul se ridica dintr-o gaură unde fusese tabloul de comandă, iar aerul devenea tot mai greu de respirat, plin de mirosul de metal topit, transpiraţie şi sânge.

Clarke gemu când îşi mişcă degetele. O durea, dar nimic nu părea să fie rupt. Îşi desfăcu centura şi se ridică în picioare clătinându-se şi ţinându-se de scaunul pârjolit.

Cei mai mulţi încă aveau centurile puse, dar câţiva erau căzuţi în faţă sau pe jos. Strânse din dinţi când scană locul în căutarea Thaliei. Inima îi bătea repede când vedea câte un loc gol. O constatare terifiantă îi trecu prin mintea confuză. Unii dintre pasageri fuseseră aruncaţi afară în timpul impactului. Se clătină înaintând şi strânse din dinţi la durerea care îi străpunse piciorul. Ajunse la uşă şi trase de ea cât de tare putu. Inspiră adânc şi se strecură prin deschizătură. Pentru o clipă, desluşi doar culorile, nu şi formele. Dungi albastre, verzi şi maro atât de vii, încât creierul ei nu reuşea să le proceseze. O pală de vânt trecu peste ea, îi înfioră pielea şi îi umplu nările cu mirosuri pe care nu reuşi să le identifice. La început, văzu doar copacii. Erau sute, de parcă toţi copacii de pe planetă veniseră să o salute. Ramurile lor enorme erau ridicate spre cer, care era de un albastru vesel. Pământul se întindea peste tot în jur – de zece ori mai departe decât orice punte de pe navă. Dimensiunea spaţiului era aproape de neimaginat şi, brusc, Clarke se simţi uşoară, de parcă era gata să plutească. Deveni vag conştientă de vocile din spatele ei şi se întoarse să-i vadă pe câţiva dintre ceilalţi care ieşeau din navă.

— E frumos, şopti fata cu piele închisă la culoare, când se apleca să atingă cu mâna tremurândă peticele de iarbă lucioasă.

Un băiat scund şi îndesat făcu câţiva paşi nesiguri. Gravitaţia din Colonie o imita pe cea de pe Pământ, dar cea reală evident că era cu totul altceva.

— Totul e în regulă, zise băiatul, cu un amestec de uşurare şi confuzie în voce. Am fi putut să ne întoarcem cu mulţi ani în urmă.

— Nu poţi să ştii, răspunse fata. Doar pentru că acum putem respira nu înseamnă că aerul nu e toxic. Se răsuci cu faţa spre el şi îşi ţinu încheietura ridicată, gesticulând cu brăţara. Consiliul nu ne-a dat astea pe post de bijuterii. Vor să vadă ce se întâmplă cu noi.

O fată mai mică, care se învârtea pe lângă navă, scânci şi îşi trase puloverul peste gură.

— Poţi respira normal, îi zise Clarke şi se uită în jur, după Thalia.

Îşi dori să fi putut spune ceva mai liniştitor, dar nu avea de unde să ştie ce radiaţii erau în aer. Tot ce puteau face era să aştepte şi să spere.

— Nu stăm mult, îi zise tatăl ei, în timp ce îşi băga braţele lungi într-un sacou pe care Clarke nu îl mai văzuse niciodată.

Se apropie de canapeaua unde era ghemuită cu tableta şi îi ciufuli părul.

— Nu sta prea mult afară. Au fost stricţi în privinţa stingerii, în ultima vreme. Probleme pe Walden, cred.

— Nu plec nicăieri, zise Clarke şi gesticulă spre picioarele ei goale şi spre pantalonii chirurgicali cu care dormea.

Pentru cel mai cunoscut om de ştiinţă din Colonie, gândirea deductivă a tatălui ei lăsa de dorit. Deşi petrecea foarte mult timp cufundat în cercetări, era puţin probabil să nu ştie că hainele acelea nu erau chiar la modă pentru o fată de şaisprezece ani.

— Oricum, ar fi mai bine să nu intri în laborator, zise el cu o nepăsare studiată, de parcă acela fusese doar un gând trecător.

De fapt, îi spunea asta cam de cinci ori pe zi, de când se mutaseră în noul apartament. Consiliul le aprobase cererea pentru un laborator privat, deoarece noul proiect al

părinţilor ei necesita monitorizarea experimentelor peste noapte.

— Promit, spuse Clarke cu un calm exagerat.

— E periculos să te apropii de materialele radioactive, strigă şi mama ei, din faţa oglinzii, unde îşi aranja părul. Mai ales fără un echipament adecvat.

Clarke repetă promisiunea până plecară şi, în sfârşit, reuşi să se întoarcă la tableta ei, deşi nu se abţinu să se întrebe ce ar fi spus Glass şi prietenii ei dacă ar fi ştiut că îşi petrecea seara de vineri lucrând la un eseu. În general, lui Clarke nu îi păsa de seminarul de Literatură pământeană, dar tema aceea îi trezise interesul. În loc de încă o lucrare previzibilă despre schimbarea percepţiei cu privire la natură în poezia pre-cataclismică, profesorul le ceruse să compare şi să pună faţă în faţă moda vampirilor în secolele nouăsprezece şi douăzeci şi unu.

Totuşi, deşi lectura fusese interesantă, trebuie să fi adormit la un moment dat, pentru că atunci când se trezi, luminile circadiene erau mai slabe, iar sufrageria părea un amestec nefamiliar de umbre. Se ridică şi fu cât pe ce să se îndrepte spre dormitor, când un sunet ciudat rupse tăcerea. Clarke îngheţă. Aproape că semănase cu un ţipăt. Se forţă să tragă aer în piept. N-ar fi trebuit să citească despre vampiri înainte de culcare. Se întoarse şi porni spre hol, dar se auzi un alt zgomot – un ţipăt care o făcu să se înfioare.

Încetează, îşi zise ea. Niciodată nu avea să ajungă medic, dacă îşi lăsa mintea să îi joace feste. Nu era obişnuită cu întunericul acela, asta era tot. Dimineaţă, totul avea să revină la normal. Îşi trecu palma peste senzorul de la uşa dormitorului şi se pregătea să intre, când îl auzi din nou – un geamăt. Cu inima galopând, se răsuci şi porni pe holul lung care ducea spre laborator. În loc de un scaner pentru retină, acolo era o tastatură. Îşi trecu degetele peste ea,

întrebându-se în treacăt dacă avea să nimerească parola, apoi se lăsă în jos şi îşi lipi urechea de uşă. Aceasta vibră, când un alt sunet trecu prin urechea lui Clarke. Respiraţia i se opri în gât. Imposibil. Dar când sunetul se auzi din nou, fu şi mai clar.

Nu era doar un geamăt. Era un cuvânt.

Te rog.

Degetele lui Clarke zburară spre tastatură şi tastă primul lucru care îi veni în minte: Pangea. Era codul pe care mama ei îl folosea pentru fişierele secrete. Ecranul scoase un ţiuit şi apăru un mesaj de eroare. Apoi tastă Elysium, numele miticului oraş subteran unde, potrivit poveştilor pe care părinţii le spuneau copiilor, se refugiaseră oamenii după Cataclism. Încă o eroare. Clarke săpă prin memorie, în căutarea unor cuvinte uitate. Degetele ei aşteptau deasupra tastelor. Lucy. Numele celor mai vechi rămăşiţe umane care fuseseră descoperite vreodată. Se auzi o serie de sunete joase, iar uşa se deschise.

Laboratorul era mult mai mare decât îşi imaginase, mai mare decât întregul apartament şi plin cu şiruri de paturi înguste, ca într-un spital. Ochii lui Clarke se făcură mari, în timp ce rătăceau de la un pat la altul. În fiecare era câte un copil. Cei mai mulţi dormeau, conectaţi la diverse monitoare şi aparaturi, deşi câţiva erau rezemaţi de perne şi cu tablete în braţe. O fetiţă care abia părea să fi trecut de doi ani stătea pe jos, lângă patul ei, cu un ursuleţ jerpelit, în timp ce un lichid transparent îi picura în braţ printr-o perfuzie.

Mintea lui Clarke căuta febril o explicaţie. Aceia trebuie să fi fost copii bolnavi, care necesitau îngrijire permanentă. Poate că sufereau de vreo boală rară, pe care doar mama ei ştia să o vindece sau poate că tatăl ei era pe cale să descopere un nou tratament şi avea nevoie de acces

permanent la ei. Părinţii ei ştiau că era curioasă, dar poate că boala era contagioasă şi o minţiseră, ca să fie în siguranţă.

Acelaşi ţipăt pe care îl auzise din apartament răsună din nou, de data aceasta, mai tare. Îl urmă spre un pat din cealaltă parte a laboratorului.

O fată de vârsta ei – una dintre cele mai în vârstă din salon – era întinsă pe spate, cu părul şaten, răsfirat pe pernă şi în jurul feţei în formă de inimă. Pentru o clipă, o privi pe Clarke.

— Te rog, zise ea cu voce tremurândă. Ajută-mă.

Clarke se uită la eticheta de pe monitorul fetei. Subiectul 121.

— Cum te cheamă?

— Lilly.

Clarke stătea acolo stânjenită, dar când Lilly se trase în spate, pe perne, se lăsă în jos, să se aşeze pe pat, lângă ea. Abia îşi începuse pregătirea medicală şi încă nu interacţionase cu pacienţi, dar ştia că unul dintre cele mai importante lucruri la a fi medic era felul în care vorbea cu ei.

— Sunt sigură că vei merge acasă în curând, îi zise. Când te vei simţi mai bine.

Fata îşi trase genunchii la piept şi îşi îngropă capul în ei, zicând ceva prea înfundat pentru a fi înţeleasă.

— Ce-ai zis?

Clarke privi peste umăr, întrebându-se de ce nu exista o asistentă sau un stagiar care să ţină locul părinţilor ei. Dacă se întâmpla ceva cu unul dintre copii, nu putea să-l ajute nimeni.

Fata înălţă capul, dar nu o privi pe Clarke. Îşi muşca buzele, în timp ce lacrimile i se răreau şi lăsau loc unei tristeţi chinuitoare. Când, în sfârşit, vorbi, se auzi o şoaptă.

— Nimeni nu se face mai bine.

Clarke îşi reprimă o tresărire. Bolile erau rare pe navă, nu fusese nicio epidemie de la ultima izbucnire care o izolaseră pe Walden. Privi în jur, în căutarea unui indiciu legat de boala pe care o tratau părinţii ei, iar ochii îi căzură pe un ecran imens de pe perete. Pe el clipeau nişte informaţii, sub forma unui grafic. Subiect 32. Vârsta 7. Ziua 189. 3,4 gy. Celule roşii. Celule albe. Respiraţie. Subiect 33. Vârsta 11. Ziua 298. 6 gy. Celule roşii. Celule albe. Respiraţie.

La început, nu îşi dădu seama. Părea logic ca părinţii ei să monitorizeze semnele vitale ale unor copii bolnavi. Doar că gy nu avea nicio legătură cu semnele vitale. Un gray era unitatea de măsură a radiaţiei, lucru pe care îl ştia bine, pentru că părinţii ei studiau efectele expunerii la radiaţii de mulţi ani, făcea parte din sarcina lor să stabilească momentul în care avea să fie sigură întoarcerea pe Pământ.

Privirea i se opri pe faţa palidă a lui Lilly, când o conştientizare terifiantă îşi croi drum la suprafaţa minţii ei. Încercă să o alunge, dar i se răsuci în cap şi îi sufocă toate gândurile, cu excepţia unui adevăr atât de oribil că aproape se înecă.

Cercetările părinţilor ei nu se mai rezumau doar la culturile celulare. Trecuseră la teste pe oameni.

Mama şi tatăl ei nu îi tratau pe acei copii. Îi omorau.

Aterizaseră într-un fel de luminiş, în formă de L, înconjurat de copaci.

Nu aveau multe răni, dar suficiente să o ţină pe Clarke ocupată. Timp de aproape o oră, folosi mâneci de haine rupte şi pantaloni pe post de bandaje şi ordonă câtorva persoane cu fracturi să stea întinse şi nemişcate până găsea din ce să improvizeze atele. Proviziile lor erau

împrăştiate prin iarbă şi, cu toate că trimisese mulţi oameni să caute medicamente, nu le recuperaseră.

Nava avariată era într-o margine a luminişului, iar în primele cincisprezece minute pasagerii fuseseră adunaţi în jurul ei, prea speriaţi şi şocaţi pentru a face mai mult de câţiva paşi ezitanţi. Dar acum începuseră să se răsfire. Clarke nu o văzuse pe Thalia, nici pe Wells, deşi nu era sigură dacă asta ar fi făcut-o să se simtă mai neliniştită sau mai uşurată. Poate că el plecase cu Glass. Clarke nu o văzuse pe navă, dar trebuia să fie pe acolo pe undeva.

— Cum e? întrebă ea şi îşi întoarse atenţia spre fata drăguţă, cu ochi mari şi cu o panglică roşie zdrenţuită în păr, căreia îi pansa o gleznă umflată.

— Mai bine, zise ea, apoi îşi şterse nasul cu mâna şi, fără să vrea, îşi întinse sângele din tăietură pe faţă.

Trebuia să găsească bandaje adevărate şi antiseptice. Cu toţii erau expuşi unor germeni pe care trupurile lor nu îi mai întâlniseră, iar riscul de infecţii era mare.

— Mă întorc imediat.

Clarke îi zâmbi şi se ridică în picioare. Dacă lada cu medicamente nu era în luminiş, probabil că rămăsese pe navă. Se grăbi spre epava care încă fumega şi se învârti în jurul ei, să găsească un loc sigur pe unde să urce. Ajunse în spatele aeronavei, la doar câţiva metri de linia copacilor. Se înfioră. Arborii erau atât de apropiaţi în partea aceea a luminişului, încât frunzele lor blocau aproape toată lumina şi aruncau umbre ciudate pe pământ, umbre care se risipeau când sufla vântul.

Ochii ei se îngustară când se focalizară pe ceva care nu se mişca. Nu era o umbră.

O fată era întinsă pe jos, ghemuită lângă rădăcinile unui copac. Probabil că fusese aruncată prin spatele navei în timpul aterizării. Clarke înaintă împleticindu-se. Suspină

când recunoscu părul scurt şi ondulat al fetei şi bruma de pistrui de pe nas. Thalia.

Alergă şi îngenunche lângă ea. Sângele curgea dintr-o rană dinspre coaste şi păta iarba de sub ea, de parcă pământul însuşi ar fi sângerat. Thalia respira, dar respiraţia ei era chinuită şi slabă.

— O să fie bine, şopti Clarke şi luă mâna moale a prietenei sale, în timp ce vântul adia deasupra lor. Jur, Thalia, totul va fi bine.

Părea mai degrabă o rugăciune decât o asigurare, deşi habar nu avea cui îi era adresată rugăciunea. Oamenii abandonaseră Pământul în cel mai greu moment al lui. Nu mai conta câţi mureau încercând să se întoarcă.

6
Wells

Wells se înfioră în răcoarea după-amiezii. În cele câteva ore de când aterizaseră, aerul se tot răcise. Se apropie de focul făcut în aer liber, ignorând privirile sarcastice ale arcadienilor. În fiecare noapte petrecută în detenţie adormise visând la momentul în care avea să ajungă pe Pământ cu Clarke. Dar, în loc să o ţină de mână, privind cu uimire planeta, îşi petrecuse ziua căutând prin provizii arse şi încercând să uite expresia de pe faţa ei în clipa în care îl văzuse. Nu se aşteptase să îşi arunce braţele în jurul lui, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ura pură din ochii ei.

— Crezi că tatăl tău a murit? întrebă un băiat de pe Walden, cu câţiva ani mai mic decât el, iar cei din jur chicotiră.

Pieptul lui Wells se strânse, dar se forţă să rămână calm. Putea să-i pună la punct pe unul sau doi dintre acei derbedei fără probleme. Fusese campionul necontestat la cursul de lupte, în timpul pregătirii ca ofiţer. Dar el era singur, iar ei nouăzeci şi cinci – nouăzeci şi şase, dacă o socotea şi pe Clarke, care era cel mai puţin probabil fan al său de pe planetă în clipa aceea.

Când urcaseră pe navă, fusese tulburat că nu o văzuse pe Glass acolo. Toţi cei de pe Phoenix fuseseră şocaţi de condamnarea ei, la scurt timp după Clarke, şi, indiferent cât de mult îl presase pe tatăl lui, Wells nu reuşise să afle ce făcuse. Ar fi vrut să ştie de ce nu fusese selectată pentru misiune. Deşi încercase să se convingă că fusese graţiată, era mult mai probabil să fie încă în detenţie, numărând zilele care mai erau până la majoratul ei. Gândul acela făcu

să i se strângă stomacul.

— Mă întreb dacă domnul cancelar junior crede că va avea întâietate în privinţa mâncării, zise un arcadian ale cărui buzunare erau burduşite cu pachete nutritive, pe care le adunase în timpul îmbulzelii de după prăbuşire.

Din câte vedea Wells, se părea că fuseseră trimişi acolo cu provizii pentru mai puţin de o lună, provizii care aveau să dispară în curând, dacă oamenii continuau să bage în buzunare tot ce găseau. Dar era imposibil – trebuia să fie mai multe undeva, în vreun container. Aveau să dea de el odată ce terminau de adunat ce se împrăştiase în urma impactului.

— Sau dacă se aşteaptă ca noi să-i facem patul, rânji o fetiţă cu o cicatrice pe frunte.

Wells îi ignoră şi privi în sus, spre întinderea fără sfârşit a cerului albastru. Chiar era uimitor. Cu toate că văzuse fotografii, nu îşi imaginase că avea o culoare atât de vie. Era ciudat să îşi închipuie că un acoperiş albastru – făcut din nimic mai substanţial decât cristale de azot şi lumină refractată – îl despărţea de marea de stele şi de singura lume pe care o ştia. Simţi o strângere de inimă când se gândi la cei trei copii care nu supravieţuiseră pentru a vedea acele privelişti. Trupurile lor erau întinse pe partea cealaltă a navei.

— Patul? zise un băiat şi pufni. Spune-mi unde o să găsim un pat aici.

— Şi unde naiba ar trebui să dormim? întrebă fata cu cicatrice şi privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să apară ca prin minune nişte dormitoare.

Wells îşi drese glasul.

— Proviziile noastre includ corturi. Trebuie doar să terminăm de sortat ce e prin containere şi să adunăm totul.

Între timp, ar trebui să trimitem câţiva cercetaşi să caute apă, să ştim unde să instalăm tabăra.

Fata se strâmbă, privind dintr-o parte în alta.

— Mi se pare o idee bună, zise ea şi chicoti.

Wells se strădui să rămână calm.

— Ideea e că, dacă suntem în apropiere de un izvor sau de un lac, va fi mai uşor să…

— Bun! îl întrerupse o şoaptă. Am venit la timp pentru predică.

Wells privi într-o parte: Graham se îndrepta spre el. Cu excepţia lui şi a lui Clarke, el era singurul de pe Phoenix, deşi părea să-i cunoască după nume pe cei mai mulţi de pe Walden şi de pe Arcadia şi toţi îl tratau cu un surprinzător respect. Wells încercă să nu-şi închipuie ce trebuise să facă pentru a-l câştiga.

— Nu ţineam predici nimănui. Încerc doar să fac în aşa fel încât să rămânem în viaţă.

Graham ridică o sprânceană.

— Interesant, având în vedere că tatăl tău continuă să-i condamne la moarte pe prietenii noştri. Dar nu-ţi face griji, ştiu că eşti de partea noastră. Rânji spre Wells. Nu?

Wells îl privi precaut, apoi aprobă scurt din cap.

— Desigur.

— Aşadar, continuă Graham pe un ton prietenos, în contrast cu privirea ostilă din ochii lui, ce infracţiune ai săvârşit?

— Asta nu e o întrebare foarte politicoasă, nu? răspunse Wells străduindu-se să afişeze ceea ce îşi dorea să fie un zâmbet criptic.

— Îmi pare foarte rău. Faţa lui Graham căpătă o expresie de prefăcută oroare. Trebuie să mă ierţi. Vezi tu, după ce ai petrecut ultimele 847 de zile din viaţă încuiat în partea inferioară a navei ai tendinţa să uiţi ceea ce este

considerată pe Phoenix o conversaţie politicoasă.

— 847 de zile? repetă Wells. Putem presupune că nu ai fost condamnat pentru că ai numărat greşit ierburile pe care probabil că le-ai furat din depozit.

— Nu, zise Graham şi înaintă un pas spre Wells. Nu am fost.

Ceilalţi tăcură, iar Wells îi văzu pe câţiva foindu-se stânjeniţi, în timp ce alţii păreau nerăbdători.

— Am fost condamnat pentru crimă.

Privirile lor se întâlniră. Wells îşi păstră expresia lipsită de emoţii, refuzând să-i dea satisfacţia de a vedea şocul pe faţa lui.

— Da? zise el nepăsător. Pe cine ai omorât?

Graham zâmbi rece.

— Dacă ai fi petrecut ceva timp cu noi, ai fi ştiut că asta nu e considerată o întrebare foarte politicoasă.

Urmă un moment de tăcere încordată, înainte ca Graham să schimbe brusc subiectul.

— Dar eu ştiu ce ai făcut. Când fiul cancelarului e închis, veştile circulă repede. Presupun că tu nu vei recunoaşte. Dar acum, că tot stăm la taifas, ne poţi spune exact ce facem aici. Poate că ne explici de ce atât de mulţi dintre prietenii noştri continuă să fie executaţi după rejudecare.

Graham încă zâmbea, dar tonul lui devenise grav şi periculos.

— Şi de ce acum? Ce l-a făcut pe tatăl tău să decidă să ne trimită aici, brusc?

Tatăl lui. Pe parcursul zilei, absorbit de noutatea de a fi pe Pământ, Wells reuşise să se convingă de faptul că întâmplarea de pe puntea de lansare – sunetul ascuţit al împuşcăturii, sângele care se întindea ca o floare întunecată pe pieptul tatălui său – fusese doar un coşmar.

— Bineînţeles că nu ne va spune, îl luă Graham peste picior. Nu-i aşa, soldat? adăugă şi mimă un salut.

Cei de pe Arcadia şi de pe Walden, care îl priviseră pe Graham întorcându-se nerăbdător spre Wells, aveau în privire o intensitate care îi făcea pielea de găină. Desigur, ştia ce se întâmpla. Ştia de ce erau executaţi atât de mulţi copii la majorat, pentru infracţiuni care ar fi putut fi graţiate. Ştia de ce misiunea fusese plănuită în pripă şi pusă în aplicare rapid. Ştia mai bine ca oricine, pentru că era doar vina lui.

— Când o să ajungem acasă? întrebă un băiat care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani.

Wells simţi un acces brusc de milă pentru mama îndurerată care era încă undeva pe navă. Habar n-avea că fiul ei fusese aruncat prin spaţiu spre o planetă pe care rasa umană o părăsise pentru totdeauna.

— Suntem acasă, zise el şi se forţă să pună în acele cuvinte cât de multă sinceritate putea.

Dacă le repeta de suficiente ori, poate că avea să înceapă să creadă şi el.

Aproape că ratase concertul din acel an. Întotdeauna fusese evenimentul lui preferat, singura seară în care instrumentele muzicale erau scoase din camerele lor de protecţie fără oxigen. Să îi vadă cântând pe muzicieni, care îşi petreceau cea mai mare parte din timp exersând pe simulatoare, era ca şi cum ar fi asistat la o renaştere. Sculptate şi îmbinate de mâini de mult timp moarte, singurele instrumente rămase în univers scoteau aceleaşi sunete înalte care răsunaseră cândva cu ecou în sălile de concerte ale civilizaţiei distruse. O dată pe an, Eden Hall se umplea de muzica ce dăinuise mai mult decât viaţa oamenilor pe Pământ.

Dar când Wells intră în sală, o încăpere mare, ovală, mărginită de o fereastră curbată, panoramică, durerea care îi stăruia în corp de o săptămână i se adună în stomac. De obicei, priveliştea i se părea incredibil de frumoasă, dar în seara aceea stelele care luceau şi înconjurau Pământul învăluit de nori îi aminteau de lumânările de la un priveghi. Mama lui iubise muzica.

Era la fel de aglomerat ca de obicei, mare parte dintre cei de pe Phoenix zumzăiau pe acolo, încântaţi. Multe dintre femei erau nerăbdătoare să-şi etaleze noile rochii, o înfrumuseţare scumpă şi posibil enervantă, în funcţie de resturile de textile găsite la Schimb. Înaintă câţiva paşi, stârnind un val de şoapte şi de priviri.

Încercă să se concentreze pe partea din faţă a încăperii, unde se adunau muzicienii, sub arborele după care era numită sala: Eden Hall. Legenda spunea că pomişorul supravieţuise în mod miraculos flăcărilor din America de Nord şi fusese adus pe Phoenix chiar înainte de Exod. Acum, ajungea până sus, iar ramurile lui subţiri se întindeau mai mult de zece metri în fiecare direcţie şi formau un acoperiş de frunze, care făcea ca un văl de umbre verzui să cadă pe muzicieni.

— Acela e fiul cancelarului? întrebă o femeie din spatele lui.

Un nou val de căldură se ridică în obrajii lui deja înroşiţi. Niciodată nu reuşise să fie imun la expresiile surprinse şi la privirile curioase pe care le stârnea, dar în seara aceea i se păreau chiar insuportabile. Se întoarse şi porni spre uşă, dar îngheţă când o mână îl apucă de braţ. Se răsuci şi o văzu pe Clarke privindu-l derutată.

— Unde fugi?

Wells zâmbi morocănos.

— Se pare că nu am chef de muzică.

Clarke îl privi o clipă, apoi îşi strecură mâna în a lui.

— Rămâi. Pentru mine.

Îl conduse spre două locuri libere de pe rândul din spate.

— Trebuie să îmi spui ce ascultăm.

Wells oftă şi se aşeză lângă ea.

— Deja ţi-am spus că vor cânta Bach, zise el şi aruncă o privire nostalgică spre uşă.

— Ştii ce vreau să spun.

Clarke îşi împleti degetele cu ale lui.

— Mişcarea asta, mişcarea aia. În plus, întotdeauna aplaud când nu trebuie.

Wells îi strânse mâna.

Nu era nevoie de niciun alt fel de introducere sau anunţ. Din clipa în care se auzi prima notă, mulţimea făcu linişte, iar arcuşul violonistului tăie prin pălăvrăgeală, în timp ce trecea peste corzi. Apoi începu şi violoncelul, urmat de clarinet. Nu erau tobe în seara aceea, dar nu conta. Wells putea să audă bătăile a două sute de inimi odată cu muzica.

— Aşa mi-am imaginat mereu că ar suna un apus de soare, şopti el.

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte să apuce să gândească şi se pregăti pentru o privire superioară sau cel puţin confuză. Dar muzica o vrăjise şi pe Clarke.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd un apus, murmură ea şi îşi puse capul pe umărul lui.

Wells îşi trecu mâna absent prin părul ei mătăsos.

— Mie mi-ar plăcea să văd un apus cu tine.

Se aplecă şi îi sărută fruntea.

— Ce faci peste vreo şaptezeci şi cinci de ani? şopti el.

— Îmi curăţ proteza, zise Clarke cu un zâmbet. De ce?

— Pentru că am o idee pentru prima noastră întâlnire pe Pământ.

Lumina pălea, iar focul licărea peste feţele din jurul lui Wells.

— Ştiu că toate acestea par ciudate şi intimidante şi, da, nedrepte, dar suntem aici cu un scop, zise el mulţimii. Dacă noi supravieţuim, vor supravieţui toţi.

Aproape o sută de capete se întoarseră spre el şi, pentru o clipă, se gândi că poate cuvintele lui reuşiseră să dea la o parte straturile de ostilitate şi de ignoranţă. Dar apoi o altă voce rupse tăcerea.

— Ai grijă, Jaha.

Wells se întoarse şi văzu un copil înalt, cu o uniformă de gardian pătată de sânge. Băiatul care îşi forţase accesul pe navă – cel care îl luase ostatic pe tatăl lui Wells.

— Pământul încă se reface. Nu ştim cât rahat poate suporta.

Un alt val de chicoteli răsună în jurul focului, iar Wells simţi o furie bruscă şi puternică. Din cauza acelui puşti, tatăl lui – cel responsabil cu protejarea întregii rase umane – fusese împuşcat, iar el avea tupeul să stea acolo şi să-l acuze de rahaturi?

— Poftim? zise Wells şi ridică bărbia, să-i arunce tipului cea mai bună privire de ofiţer.

— Termină cu prostiile, OK? Doar spune ce vrei să spui cu adevărat. Dacă vom face exact ce spui tu, nu o să ne pârăşti tatălui tău.

Wells îşi miji ochii.

— Mulţumită ţie, probabil că tata e în spital.

Unde primeşte cea mai bună îngrijire şi e în drum spre o refacere rapidă, adăugă el în gând, sperând că aşa şi era.

— Dacă mai trăieşte, interveni Graham şi râse.

Pentru o clipă, lui Wells i se păru că îl vede pe celălalt băiat tresărind. Înaintă un pas, dar o altă voce strigă din mulţime şi îl opri.

— Deci nu eşti spion?

— Spion?

Wells aproape că râse auzind acuzaţia.

— Da, zise falsul gardian. Să ne spionezi, exact ca brăţările astea.

Wells se uită mai atent la băiatul căruia uniforma de gardian nu i se potrivea. I se spusese care era scopul brăţărilor sau îşi dăduse seama singur?

— Dacă cei din Consiliu voiau să vă spioneze, zise el ignorând comentariul despre transpondere, nu crezi că ar fi ales pe cineva mai puţin vizibil?

Băiatul în uniforma pătată de sânge rânji.

— Putem discuta aspectele pozitive şi negative ale administraţiei tatălui tău altă dată. Acum, însă, spune-ne: dacă nu eşti spion, ce naiba cauţi aici? Nimeni nu crede că tu chiar ai fost condamnat.

— Îmi pare rău, zise Wells pe un ton care aducea a orice, numai a regret nu. Tu ţi-ai făcut apariţia într-o uniformă de gardian furată şi l-ai luat ostatic pe tatăl meu, să îţi forţezi îmbarcarea. Cred că tu eşti cel care ne datorează o explicaţie.

Băiatul îşi miji ochii.

— Am făcut ce trebuia să fac pentru a-mi proteja sora.

— Sora? repetă Wells.

Oamenii încălcau legea mai des pe Walden decât pe Phoenix. Dar niciodată nu auzise ca vreunul dintre ei să aibă o soră, nu de la Cataclism încoace.

— Da.

Băiatul îşi încrucişă braţele şi înfruntă privirea lui Wells.

— Acum, o să te mai întreb o singură dată: ce faci aici, de fapt?

Wells înaintă un pas. Nu datora nimănui vreo explicaţie, cu atât mai puţin acelui infractor care, probabil, minţea în legătură cu sora lui şi cine ştie în legătură cu mai ce. Apoi, cu coada ochiului, prinse o mişcare rapidă. Clarke se îndrepta spre foc, din cealaltă parte a luminişului, unde se ocupase de rănile pasagerilor.

Wells se întoarse spre băiatul înalt şi oftă, simţind cum furia îi dispărea.

— Sunt aici din acelaşi motiv ca şi tine.

Privirea lui se îndreptă spre Clarke, care încă nu putea să îl audă.

— Am făcut ceva să fiu condamnat, să pot proteja pe cineva la care ţin.

Mulţimea făcu linişte. Wells se întoarse cu spatele spre ei şi începu să meargă, fără să-i pese dacă privirile lor îl urmăreau în timp ce se apropia de Clarke. Pentru o clipă, vederea ei îl copleşi. Lumina se schimba, pe măsură ce se întuneca, şi făcea ca în ochii ei verzi să apară sclipiri aurii. Pe Pământ, era mai frumoasă ca niciodată. Privirile lor se întâlniră şi simţi un fior pe şira spinării. Cu mai puţin de un an în urmă, ar fi putut spune la ce se gândea Clarke doar privind-o. Dar acum expresia ei era de nepătruns.

— Ce faci aici, Wells? întrebă ea cu o voce încordată şi obosită.

E şocată, îşi zise Wells şi îşi forţă mintea să rămână la explicaţia falsului gardian.

— Am venit pentru tine, zise încet.

Faţa ei căpătă o expresie care putea să rupă orice barieră, un amestec de regret, frustrare şi milă, iar toate acestea treceau cumva direct din ochii ei în pieptul lui.

— Aş vrea să nu o fi făcut.

Clarke oftă şi vru să treacă pe lângă el fără să-l mai privească. Cuvintele ei îl lăsară fără aer şi o clipă nu reuşi decât să încerce să-şi amintească cum să respire. Apoi, auzi un cor de murmure dinspre focul din spatele lui şi se întoarse curios, deşi nu îşi dorea asta. Toţi arătau spre cerul care se transforma într-o simfonie de culori. Întâi, apărură nişte dâre portocalii pe albastrul cerului, ca un oboi care se alătură unui flaut şi transformă un solo într-un duet. Acea armonie deveni un crescendo de culori, când galbenul şi rozul îşi alăturară vocile corului. Cuvântul apus nu putea să explice frumuseţea de deasupra lor şi, pentru a milioana oară de când aterizaseră, Wells se gândi că vorbele cu care fuseseră învăţaţi să descrie Pământul păleau în comparaţie cu realitatea.

Până şi Clarke, care nu se oprise de când aterizaseră, îngheţă pe loc, cu capul aplecat pe spate, să poată vedea miracolul de deasupra. Wells nu avea nevoie să-i vadă faţa pentru a şti că ochii ei se făcuseră mari minunându-se, iar gura îi era uşor întredeschisă, în timp ce privea ceva la care doar visase până atunci. Ceva la care amândoi visaseră, se corectă el. Se întoarse, incapabil să mai privească cerul, în timp ce durerea din pieptul lui se transforma în ceva dens şi ascuţit. Era primul apus la care omenirea asista în ultimele trei secole, iar el îl privea singur.

7
Bellamy

Bellamy strânse din ochi şi privi spre răsărit. Întotdeauna presupusese că poeţii de altădată spuseseră numai tâmpenii sau cel puţin avuseseră droguri mai bune decât ce încercase el. Dar avuseseră dreptate. Era o nebunie să priveşti cum cerul se schimba din negru în gri, iar apoi exploda în multe culori. Nu îl făcea să înceapă să cânte sau aşa ceva, dar asta pentru că el nu fusese niciodată genul cu înclinaţii artistice.

Se aplecă şi trase în sus pătura Octaviei, peste umărul ei. O găsise printre proviziile dintr-un container, cu o noapte înainte, şi, practic, zburase dinţii câtorva copii, în încăierarea care se iscase pentru a pune mâna pe ea.

Expiră adânc, privind cum respiraţia i se cristaliza în faţă, dăinuind mai mult decât ar fi făcut-o pe navă, unde sistemul de aerisire absorbea aerul din plămâni, înainte să apuce să-ţi iasă din gură.

Privi în jur, prin luminiş. După ce fata aceea, Clarke, o examinase pe Octavia şi stabilise că avea doar o entorsă, Bellamy o dusese în braţe spre copaci, unde îşi petrecuseră noaptea. Avea de gând să păstreze distanţa, până când îşi dădea seama câţi dintre copiii aceia erau cu adevărat infractori şi câţi doar se aflaseră în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Bellamy strânse mâna surorii lui. Era vina lui că ea fusese condamnată. Era vina lui că ea era acolo. Ar fi trebuit să ştie că ea plănuise ceva: săptămâni întregi vorbise despre cât de flămânzi erau unii dintre copiii din grupa ei. Fusese doar o chestiune de timp până când făcuse ceva să-i hrănească – chiar dacă asta însemnase să fure. Sora lui

altruistă era acum condamnată să moară pentru că avea o inimă prea mare. Era datoria lui să o protejeze. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, el dăduse greş.

Bellamy îşi trase umerii înapoi şi ridică bărbia. Era înalt pentru un băiat de şase ani, dar asta nu îi împiedica pe oameni să îl privească, în timp ce îşi croia drum prin mulţime, spre centrul de distribuţie. Nu era interzis ca minorii să meargă acolo singuri, dar se întâmpla rar. Recapitulă lista pe care mama lui îl pusese să o repete de trei ori, înainte să îl lase să plece. Fibre – două puncte. Glucoză – un punct. Cereale deshidratate – două puncte. Fulgi de cartofi – un punct. Un baton de proteine – trei puncte.

Ţâşni pe lângă două femei care se opriseră să mormăie ceva în faţa unor chestii albe, care arătau ca nişte creiere. Bellamy îşi dădu ochii peste cap şi continuă să meargă. Cui îi păsa că cei de pe Phoenix primeau tot ce era mai bun de pe câmpiile solare? Oricine voia să mănânce legume avea creier mic şi moale.

Bellamy îşi făcu palmele căuş sub automatul cu fibre, prinse pachetul care ieşi din el şi îl puse sub braţ. Porni spre raionul cu cartofi, când ceva lucios îi atrase privirea. Se întoarse şi văzu o grămadă de fructe roşii şi rotunde într-o vitrină. În mod normal, nu-l interesau produsele scumpe – morcovi răsuciţi, care i se păreau că seamănă cu nişte portocale cu degete, şi ciuperci urâte, care arătau mai degrabă ca nişte zombi mâncători de creier. Dar acelea erau altceva. Fructele erau de un roşu spre roz, aceeaşi culoare pe care o avea faţa vecinei lor, Rilla, când se jucau de-a invazia extratereştrilor pe hol. Acum nu se mai jucau, de când tatăl ei fusese luat de gardieni, iar Rilla, trimisă într-un centru de îngrijire.

Bellamy se ridică pe vârfuri, să citească cifrele de pe ecran. Unsprezece puncte. Părea mult, dar voia să facă ceva drăguţ pentru mama lui. Nu se dăduse jos din pat de trei zile. El nu putea să-şi închipuie cum era să fii atât de obosit.

— Vrei unul? întrebă o voce iritată.

Se uită în sus şi văzu o femeie într-o uniformă verde.

— Ia sau pleacă.

Obrajii lui Bellamy se încinseră şi, pentru o clipă, se gândi să o ia la fugă. Dar apoi un val de indignare îi alungă jena. Nu avea de gând să lase o muncitoare acră de la distribuţie să îl împiedice să-i ia mamei lui trataţia pe care o merita.

— O să iau două, zise el pe un ton arogant, care o făcea mereu pe mama lui să se strâmbe şi să îi spună: Oare de unde ai moştenit asta? Şi nu-ţi freca degetele de ele, adăugă hotărât.

Femeia înălţă o sprânceană, înainte să se uite la gardienii din spatele mesei de tranzacţie. Nimănui de pe Walden nu-i plăceau gardienii, dar mama lui părea în mod deosebit speriată de ei. În ultima vreme, îl lua de mână şi pornea în altă direcţie ori de câte ori vedea o patrulă care se apropia. Oare făcuse ceva rău? Aveau să vină să o ia, ca pe tatăl Rillei? Nu, îşi zise, nu am să-i las.

Îşi luă merele şi porni spre masa de tranzacţie. O altă lucrătoare îi scană cardul şi se opri o clipă asupra informaţiei de pe ecran, înainte să ridice din umeri şi să-i facă semn să înainteze. Unul dintre gardieni îi aruncă o privire curioasă, dar Bellamy continuă să se uite drept în faţă. Se forţă să meargă la pas, până ieşi din centrul de distribuţie, apoi o luă la fugă, strângând pachetele la piept, în timp ce gonea pe aleea care ducea spre zona unde locuia. Intră în apartament şi închise uşa încet. Abia aştepta să-i arate mamei sale ce îi cumpărase. Intră în sufragerie,

dar luminile nu se aprinseră. Oare senzorul se stricase din nou? Simţi o uşoară strângere de stomac. Mama lui ura să apeleze la administraţie. Nu-i plăcea să vină străini la ei. Dar cât puteau să stea în întuneric?

— Mamă! strigă Bellamy şi intră în camera ei. M-am întors! Am reuşit!

Acolo, luminile funcţionau şi se aprinseră când Bellamy trecu de uşă. Dar patul era gol. Încremeni când un val de frică îl cuprinse. Dispăruse. O luaseră. Era singur-singurel. Dar apoi auzi nişte paşi înfundaţi dinspre bucătărie. Oftă, panica fiind repede înlocuită de uşurare, apoi de bucurie. Se dăduse jos din pat!

Alergă spre bucătărie. Mama lui privea spre fereastra mică şi rotundă care dădea spre casa scării. Cu o mână se ţinea de şale, ca şi cum ar fi durut-o.

— Uite ce ţi-am adus.

Mama lui inspiră adânc, dar nu se întoarse.

— Bellamy, zise ea, de parcă era un vecin care trecuse pe acolo, într-o vizită neaşteptată. Te-ai întors. Lasă mâncarea pe masă şi du-te în camera ta. Vin imediat.

Dezamăgirea îl cuprinse şi nu reuşi să se mişte. Voia să vadă privirea mamei lui când avea să zărească fructele.

— Uite! o îndemnă el şi întinse braţele, nefiind sigur ce putea să vadă ea în reflecţia geamului întunecat şi prăfuit.

Ea îşi răsuci capul şi se uită spre el, peste umăr.

— Ce sunt alea? Mere?

Strânse din buze şi îşi frecă o tâmplă, aşa cum obişnuia să facă atunci când venea de la lucru. Înainte să se îmbolnăvească.

— Cât au… Nu contează. Doar du-te în camera ta, OK?

Palmele lui Bellamy începură să transpire, în timp ce punea pachetele pe masa de lângă uşă. Greşise cu ceva? Luminile clipiră, apoi se stinseră.

— La naiba, mormăi mama lui privind spre tavan. Bellamy, acum, îi ordonă ea.

Cel puţin i se păru că era mama lui. Îşi întoarse din nou faţa dinspre el, iar vocea ei străpunse întunericul, până când i se păru că nu mai era vocea ei. În timp ce se strecura afară, Bellamy aruncă o privire rapidă peste umăr. Mama lui nici măcar nu părea a fi ea însăşi. Se întorsese într-o parte, iar burta ei părea uriaşă şi rotundă, de parcă ascundea ceva sub cămaşă. Clipi şi o luă la goană, convins că ochii îi jucau feste, încercând să ignore fiorii de pe şira spinării.

— Cum se simte?

Bellamy ridică privirea şi o văzu pe Clarke deasupra lui, uitându-se neliniştită când la el, când la sora lui adormită. Făcu semn din cap.

— Cred că e bine.

— Bun.

Ridică dintr-o sprânceană uşor pârlită.

— Pentru că ar fi păcat să-ţi pui în aplicare ameninţarea de seara trecută.

— Ce am zis?

— Mi-ai spus că, dacă nu îţi salvez sora, o să arunci în aer toată afurisita de planetă, cu toată lumea de pe ea.

Bellamy zâmbi.

— Partea bună e că e vorba doar de o entorsă.

Îşi înălţă capul într-o parte şi o studie pe Clarke, derutat. Pielea de sub ochii ei era vânătă de oboseală, dar umbrele purpurii îi făceau să arate mai verzui. Simţi o tresărire de vină pentru că fusese un ticălos cu ea, cu o seară în urmă. O etichetase drept o fată egoistă de pe Phoenix, care se pregătea să devină medic doar pentru a avea cu ce să se mândrească la petreceri. Dar îngrijorarea de pe faţa ei

delicată şi sângele uscat din părul roşcat-auriu arătau clar că nu se odihnise de când aterizaseră.

— Deci, continuă Bellamy, amintindu-şi cele spuse de Wells lângă foc, cu o zi în urmă, şi de felul în care Clarke se îndepărtase de el, de ce ai fost aşa de rea cu micul cancelar junior?

Clarke îl privi cu un amestec de şoc şi de indignare. Pentru o clipă, se gândi chiar să-i tragă una, dar apoi scutură doar din cap.

— Nu e treaba ta.

— E iubitul tău? insistă Bellamy.

— Nu, zise ea pe un ton impasibil, după care gura ei se strâmbă într-un zâmbet curios. De ce vrei să ştii?

— Fac un recensământ, răspunse Bellamy. Mai exact, vreau să stabilesc statutul relaţiilor pe care le au fetele frumoase de pe Pământ.

Clarke îşi dădu ochii peste cap, apoi se întoarse spre Octavia, iar amuzamentul îi dispăru de pe faţă.

— Ce e?

— Nimic, zise Clarke repede. Aş vrea doar să am nişte antiseptic pentru tăietura aia de pe faţa ei. Iar câţiva o să aibă nevoie de antibiotice.

— Deci nu avem niciun medicament? întrebă el încruntându-se îngrijorat.

Clarke îl privi uimită.

— Cred că proviziile medicale au fost aruncate din navă când ne-am prăbuşit. O să ne descurcăm, totuşi, adăugă repede, minciuna ieşind înainte să apuce să-şi schimbe expresia. O să ne descurcăm o vreme. Corpul uman are o remarcabilă capacitate de a se vindeca singur…

Vocea ei se stinse, în timp ce ochii i se opriră asupra petelor de sânge de pe uniforma lui furată.

Bellamy îşi coborî privirea şi făcu o grimasă, întrebându-se dacă ea se gândea la cancelar. Spera că supravieţuise – deja avea suficient sânge pe mâini. Dar probabil că nu conta. Pe oricine avea să trimită Consiliul cu următorul grup, cu siguranţă, va fi autorizat să-l execute pe loc pe Bellamy, chiar dacă rănirea cancelarului fusese un accident. Îndată ce Octavia se va simţi suficient de bine ca să se poată mişca, vor pleca de acolo. Se vor căţăra câteva zile, vor pune ceva distanţă între ei şi grup şi, în cele din urmă, vor găsi un loc unde să se stabilească. Nu petrecuse degeaba câteva luni studiind ghidurile acelea vechi pe care le descoperise pe puntea B. Era pregătit pentru orice avea să li se întâmple în pădurile acelea. Nu putea fi mai rău decât ce urma să coboare din cer.

— Cât o să dureze până o să poată să umble din nou?

Clarke se întoarse spre el.

— E o entorsă destul de urâtă, aş zice câteva zile până să poată umbla, o săptămână sau două până să fie complet vindecată.

— Nu se poate mai repede?

Clarke înclină capul şi îi zâmbi uşor, lucru care, pentru o clipă, îl făcu să uite că fusese aruncat pe o planetă posibil toxică, împreună cu nouăzeci şi nouă de delincvenţi minori.

— Care e graba?

Dar, înainte să apuce să răspundă, cineva o strigă pe Clarke, iar ea dispăru. Bellamy inspiră adânc. Spre surprinderea lui, acel gest simplu îi limpezi mintea şi îl făcu să se simtă mai treaz şi mai alert. Probabil că aerul se va dovedi toxic, dar de fiecare dată când îl inhala simţea ceva imposibil de numit, dar interesant, ca o fată misterioasă, care nu te privea în ochi, dar trecea suficient de aproape de tine, încât să-i simţi parfumul.

Se apropie cu câţiva paşi de copaci, nerăbdător să-i

poată vedea mai bine, dar fără să vrea să se îndepărteze prea mult de Octavia. Nu arătau ca vreuna dintre speciile pe care le ştia, dar singura carte de botanică pe care o găsise fusese despre plantele originare din Africa şi parcă îl auzise pe Wells spunând că ei se aflau pe Coasta de Est a ceea ce fuseseră cândva Statele Unite ale Americii.

O rămurică a căzut chiar lângă el. Se răsuci şi văzu o fată cu faţa lungă şi păr aspru.

— Pot să te ajut?

— Wells zice că toţi cei care nu sunt răniţi ar trebui să adune lemne.

O urmă de iritare se încolăci în stomacul lui Bellamy şi zâmbi încordat.

— Nu cred că Wells e în postura să dea ordine, aşa că, dacă nu ai nimic împotrivă, o să-mi fac griji doar pentru mine, OK?

Ea se fâstâci o clipă, înainte să-i arunce o privire nervoasă peste umăr.

— Poţi să pleci, zise Bellamy împingând-o.

O privi satisfăcut cum dispare grăbită. Apoi, se uită spre cer, iar ochii lui dădură doar de vid, în toate direcţiile. Nu conta unde erau. Orice loc de pe planeta aceea avea să fie infinit mai bun decât lumea pe care o lăsaseră în urmă.

Pentru prima dată în viaţă era liber.

8
Glass

Glass petrecu restul serii pe canapeaua lui Luke, recunoscătoare lui Camille pentru că nu întrebase de ce refuzase să doarmă în fosta cameră a lui Carter. Hotărâseră că era mai bine ca Glass să stea ascunsă în apartamentul lui Luke, până se schimba tura, la 0600, când aveau să fie mai puţini gardieni.

Se foi toată noaptea. De câte ori se întorcea de pe o parte pe alta, brăţara îi intra în piele, o amintire dureroasă a faptului că, deşi ea era în pericol, Wells era la sute de kilometri distanţă, luptându-se să supravieţuiască pe o planetă care nu mai avusese viaţă de secole. El întotdeauna visase să vadă Pământul, dar nu aşa. Nu cât timp încă mai putea fi toxic. Nu după ce îşi văzuse tatăl împuşcat.

Întinsă şi cu privirea în tavan, nu se putea abţine să stea cu urechile ciulite, atentă la orice sunet. Cel mai slab murmur venit de cealaltă parte a uşii lui Luke era suficient să-i strângă stomacul. Liniştea era şi mai rea.

Exact când luminile circadiene începură să apară pe sub uşa din faţă, se deschise şi uşa dormitorului, iar el şi Camille îşi făcură apariţia, obosiţi. Evident, niciunul dintre ei nu dormise prea mult. Luke era deja îmbrăcat cu haine de civil, iar Camille purta doar unul dintre vechile lui maiouri, unul care abia îi acoperea talia. Glass se îmbujoră şi privi în altă parte.

— Bună dimineaţa.

Tonul formal al lui Luke o făcu să tresară. Ultima dată când îi spusese asta erau în patul lui şi îi şoptise vorbele la ureche.

— Bună dimineaţa, reuşi să zică, alungând amintirea aceea din capul ei.

— Trebuie să îţi dăm jos brăţara.

Luke făcu semn spre încheietura ei. Glass aprobă din cap şi se ridică de pe canapea, foindu-se stânjenită, în timp ce Camille se uita de la ea la Luke şi înapoi. În cele din urmă, îşi încrucişă braţele şi se întoarse spre el.

— Eşti sigur că e o idee bună? Dacă te vede cineva?

Luke se încruntă.

— Am discutat despre asta.

El vorbise calm, dar Glass sesizase nota de frustrare din vocea lui.

— Dacă nu o ajutăm, o vor ucide. Trebuie.

Trebuie, se gândi Glass. Asta era tot ce mai însemna ea pentru el, o viaţă pe care nu voia să o aibă pe conştiinţă.

— Mai bine ea decât tu, zise Camille cu voce tremurândă.

Luke se aplecă şi o sărută pe cap.

— O să fie în regulă. O duc înapoi pe Phoenix şi mă întorc direct acasă.

Camille oftă şi îi întinse lui Glass un tricou şi o pereche de pantaloni.

— Poftim, îi zise, ştiu că nu se potrivesc cu standardele tale de pe Phoenix, dar o să pari un pic mai credibilă în ele. Nu o să treci drept un lucrător de la salubritate cu părul ăla.

Îl strânse de braţ pe Luke, apoi se strecură înapoi în dormitorul lui, lăsându-i singuri. Glass rămase pe loc, ţinând stângaci hainele în braţe şi, pentru o clipă, doar se priviră unul pe altul. Ultima dată când îl văzuse pe Luke nu avusese o problemă să se schimbe în faţa lui.

— Să…

Vocea ei se stinse şi făcu semn spre camera lui Carter.

— Of! zise Luke şi se înroşi uşor. Nu, o să… mă întorc imediat.

Se retrase în dormitor. Glass se schimbă cât mai repede, încercând să ignore şoaptele care se auzeau prin uşă şi îi înţepau pielea. Când Luke se întoarse, era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni gri largi, care abia stăteau pe coapsele ei, şi un tricou albastru vechi, care îi zgâria pielea. Luke o privi critic.

— Ceva tot nu e cum trebuie. Nu arăţi ca un evadat, dar, categoric, nici precum cineva de pe Walden.

Glass începu să-şi netezească pantalonii, întrebându-se dacă Luke prefera să fie cu o fată care se simţea confortabil în hainele acelea.

— Nu e asta, părul e de vină. Aici, fetele nu îl au atât de lung.

— De ce? întrebă ea şi îşi dădu seama, cu o urmă de vină, că ea nici nu observase.

Luke se întoarse şi începu să cotrobăie printr-un dulap mic, aflat lângă perete.

— Probabil pentru că ar fi prea greu de îngrijit. Noi nu avem aceeaşi raţie de apă ca voi.

Se întoarse triumfător, cu o beretă veche şi pătată. Glass zâmbi slab.

— Mulţumesc.

Luă bereta de la Luke, mâinile lor atingându-se, şi şi-o puse pe cap.

— Nu cred că e perfect încă, zise el şi o privi încruntat.

Păşi spre ea şi îi luă bereta cu o mână, iar cu cealaltă îi adună părul şi i-l răsuci blând într-un nod în vârful capului, iar peste el puse bereta. Între ei domnea tăcerea. Încet, Luke se înălţă şi aranjă câteva şuviţe din spatele urechii ei. Degetele lui aspre îi atinseră gâtul şi o privi în ochi, fără să clipească.

— Gata? întrebă Glass rupând vraja şi dându-se într-o parte.

— Da. Să mergem.

Luke păşi înapoi rigid şi o conduse spre hol. Pe Walden nu erau la fel de multe lumini circadiene ca pe Phoenix. Deşi, teoretic, erau în zori, coridoarele erau aproape întunecate. Glass nu îşi dădea seama unde o ducea şi îşi strânse palmele, să nu fie tentată să îl ia de mână.

În cele din urmă, Luke se opri în faţa unui contur slab al unei uşi. Băgă mâna în buzunar şi scoase ceva, apoi îl ţinu deasupra scanerului. Uşa bâzâi şi se deschise. Stomacul lui Glass se strânse, când îşi dădu seama că, oriunde ar fi dus-o, lăsa în urma lor codurile de acces. Nu îndrăzni să se gândească ce se va întâmpla atunci când Consiliul îşi va da seama că el ajutase un condamnat evadat. Dar nu exista altă opţiune. După ce îşi luase un ultim rămas-bun de la mama ei, aşteptase ca gardienii să o găsească. Nu încercase să îl mai vadă pe Luke. Nu putuse să-i ceară să-şi rişte siguranţa pentru ea. Nu după ceea ce făcuse.

O lumină clipi slab, aruncând o sclipire ştearsă peste maşinăria pe care Glass nu o recunoscu.

— Unde suntem? întrebă ea, iar vocea ei se auzi cu un ecou ciudat.

— Într-unul dintre vechile ateliere. Aici obişnuiau să repare echipamentele făcute pe Pământ, înainte să le înlocuiască pe toate. Veneam aici pentru unele antrenamente.

Glass vru să întrebe de ce s-ar antrena gardienii acolo, dar renunţă. Mereu uita că Luke îşi începuse ucenicia de mecanic înainte de a fi acceptat în trupele de ingineri ale gardienilor. Vorbea rar despre acea perioadă din viaţa lui. Privind în urmă, Glass se simţi ruşinată că nu se străduise să afle mai multe despre lumea lui Luke: nici nu era de mirare că se întorsese la Camille.

Luke stătea lângă o maşină imensă, apăsând diverse butoane, cu sprâncenele încruntate, concentrat.

— Ce e aia? întrebă ea când maşinăria începu să zumzăie ciudat.

— Un tăietor cu laser, zise Luke, fără să-şi ridice privirea.

Glass îşi strânse încheietura la piept, protector.

— Nu.

Luke îi aruncă o privire deopotrivă amuzată şi iritată.

— Fără discuţii. Cu cât dăm jos mai repede chestia aia, cu atât avem mai mari şanse să ne ascundem.

— Nu putem încerca să o descuiem?

Luke scutură din cap.

— Trebuie tăiată.

Când văzu că nu se mişcă, îi întinse mâna şi oftă.

— Vino aici, Glass.

Picioarele ei erau înţepenite. Deşi petrecuse ultimele şase luni imaginându-şi că Luke îi spunea pe nume, niciodată nu se gândise că avea să fie implicată o maşinărie mortală. Luke ridică o sprânceană.

— Glass?

Făcu un pas ezitant spre el. Oricum nu avea nimic de pierdut. Mai bine să-i taie Luke încheietura, decât să-i injecteze un medic otravă în venă.

Luke lovi o suprafaţă plată de pe mijlocul dispozitivului.

— Doar pune mâna aici.

Apăsă pe un întrerupător şi întreaga maşinărie începu să vibreze. Glass se înfioră, când pielea ei intră în contact cu metalul rece.

— O să fie în regulă, zise Luke. Promit. Doar stai nemişcată.

Glass aprobă din cap, prea speriată ca să vorbească. Zumzăitul continuă şi în curând fu acompaniat de un

scrâşnet ascuţit. Luke mai reglă câte ceva, apoi veni lângă ea.

— Gata?

Înghiţi neliniştită.

— Da.

Luke îşi puse mâna stângă peste braţul ei, iar cu dreapta începu să îndrepte spre ea un mâner. Spre oroarea ei, văzu că acesta emitea un fascicul subţire de lumină roşie, care pulsa cu o energie periculoasă. Începu să tremure, dar Luke îi strânse braţul.

— E în regulă, murmură el. Doar stai nemişcată.

Lumina se apropia. Glass îi simţea căldura pe piele. Faţa lui Luke se încordă de concentrare, privirea lui fixându-se pe încheietura lui Glass în timp ce muta constant laserul. Fata închise ochii, pregătindu-se pentru o durere puternică, pentru ţipătul nervilor ei, când aveau să piardă contactul cu mâna.

— Perfect.

Vocea lui Luke o făcu să-şi revină. Glass privi în jos şi văzu că brăţara fusese desfăcută în două piese, eliberându-i încheietura. Oftă, epuizată.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Îi zâmbi, cu mâna încă strânsă pe braţul ei. Niciunul dintre ei nu spuse nimic altceva, ieşiră din atelier şi se îndreptară înapoi spre pasarelă.

— Ce s-a întâmplat? şopti Luke, în timp ce o îndruma spre un colţ şi spre nişte scări mai înguste şi mai întunecoase decât orice alt loc de pe Phoenix.

— Nimic.

Înainte, Luke s-ar fi întins spre ea, i-ar fi luat bărbia în mână şi ar fi privit-o în ochi, până când ea ar fi chicotit. Nu ştii să minţi, Rapunzel, îi spunea el, aluzie la povestea

despre fetiţa al cărei păr creştea cu câte 30 de centimetri ori de câte ori minţea. Dar de data aceea minciuna lui Glass trecu neobservată.

— Şi, cum mai eşti? întrebă ea în cele din urmă, când nu mai suportă greutatea tăcerii dintre ei.

Luke privi peste umăr şi ridică o sprânceană.

— Eh, ştii tu, în afară de faptul că m-a părăsit o fată pe care o iubeam şi că cel mai bun prieten mi-a fost executat pentru o infracţiune de rahat, aş zice că sunt destul de bine.

Când cuvintele lui o izbiră în piept, Glass simţi cum se face mică. Nu mai detectase niciodată genul acela de amărăciune în vocea lui.

— Dar cel puţin o am pe Camille…

Glass aprobă din cap, dar când privi pe furiş profilul familiar al lui Luke, simţi cum în mintea ei se adună cioburi de indignare, ascuţite şi periculoase. Oare de ce credea el că fusese condamnată? De ce nu fusese mai curios sau surprins? Credea că era o persoană atât de rea încât chiar ar fi comis o infracţiune?

Luke se opri brusc, făcând-o să se lovească de el.

— Scuze, murmură, străduindu-se să-şi recapete echilibrul.

— Mama ta ştie ce s-a întâmplat? întrebă Luke întorcându-se spre ea.

— Nu. Adică, ştie că am fost condamnată, dar nu avea cum să afle despre misiunea pe Pământ.

Cancelarul fusese categoric cu privire la secretul operaţiunii. Părinţii lor nu aveau să afle, până când avea să fie sigur că odraslele lor supravieţuiseră călătoriei – sau până când Consiliul avea să se asigure că nu aveau să se mai întoarcă.

— E bine că o s-o vezi.

Glass nu zise nimic. Ştia că se gândea la mama lui, care murise când el avea doar doisprezece ani, motiv pentru care fusese nevoit să crească cu vecinul lor, Carter, în vârstă de optsprezece ani.

— Mda, zise ea cu voce tremurândă.

Îşi dorise cu disperare să-şi vadă mama, dar, chiar şi fără brăţară, gardienilor nu le va lua mult să o găsească. Ce era mai important? Să-i spună la revedere? Sau să o scutească pe mama ei de durerea de a-şi vedea fata târâtă spre o moarte sigură?

— Ar trebui să ne continuăm drumul.

Traversară podul în tăcere, în timp ce Glass se bucura de vederea stelelor strălucitoare. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult iubea priveliştea aceea, până când fusese închisă în celula mică, fără ferestre. Îl privi pe furiş pe Luke, neştiind dacă să se simtă rănită sau uşurată că el nu se întorsese să se uite la ea.

— Ar trebui să te întorci, zise Glass, când ajunseră la intrarea în Phoenix, care, aşa cum spusese Luke, nu era păzită. O să mă descurc.

Bărbia lui se încordă şi îi zâmbi trist.

— Eşti un condamnat evadat, iar eu tot nu sunt suficient de bun să o cunosc pe mama ta.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea, gândindu-se la urmele deja lăsate de el pe aparatele de scanat. Nu este sigur pentru tine să mă ajuţi. Nu pot să te las să-ţi rişti viaţa. Deja ai făcut foarte mult.

Luke trase aer în piept, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi aprobă din cap.

— Bine.

Ea se chinui să zâmbească şi să-şi reţină lacrimile.

— Mulţumesc pentru tot.

Faţa lui Luke se îmblânzi.

— Mult noroc, Glass.

Începu să se aplece spre ea, iar Glass nu se putu abţine să-şi înalţe capul, din obişnuinţă – dar el se dădu înapoi, dezlipindu-şi privirea de ea cu o forţă aproape fizică. Fără o vorbă, se răsuci şi porni tăcut înapoi, pe drumul pe care veniseră. Glass îl privi îndepărtându-se cu buzele tânjind după sărutul de rămas-bun pe care nu aveau să-l mai simtă vreodată.

Când ajunse la intrarea în apartament, Glass ridică mâna şi bătu uşor. Uşa se deschise şi apăru mama ei, Sonja. O simfonie de emoţii îi trecu peste faţă într-o clipă – surpriză, bucurie, confuzie, teamă.

— Glass? zise ea şi se întinse spre fiica ei, de parcă nu era sigură că într-adevăr era acolo.

Fata se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea mamei, îmbătându-se cu parfumul ei.

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

O mai strânse o dată, înainte să o tragă înăuntru şi să închidă uşa. Sonja se dădu înapoi şi o privi.

— Număram zilele. Vocea ei se stinse şi deveni o şoaptă. Împlineşti optsprezece ani peste trei săptămâni.

Glass luă mâna umedă a mamei sale şi o conduse spre canapea.

— Voiau să ne trimită pe Pământ. Pe o sută dintre noi. Trase aer în piept. Iar eu trebuia să fiu unul dintre ei.

— Pământ? repetă Sonja încet, ţinând cumva cuvântul la distanţă, de parcă încerca să-l vadă mai bine. O, Doamne…

— A avut loc un incident. Cancelarul…

Glass simţi o ameţeală, amintindu-şi scena de pe puntea de lansare. Se rugă în gând ca Wells să fie bine acolo jos, pe Pământ, împreună cu Clarke, nu singur.

— În haosul creat, am reuşit să fug, continuă ea.

Detaliile nu erau importante în clipa aceea.

— Am venit doar să-ţi spun că te iubesc.

Mama ei făcu ochii mari.

— Deci aşa a fost împuşcat cancelarul. O, Glass, şopti ea şi o luă în braţe.

Sunetul înfundat al unor paşi se auzi pe hol, iar Glass tresări. Privi îngrijorată spre uşă, înainte să se întoarcă spre mama ei.

— Nu pot să stau mult, zise şi se ridică tremurând.

— Stai!

Sonja sări în picioare şi prinse braţul lui Glass, trăgând-o înapoi pe canapea. Degetele ei se strânseră în jurul încheieturii fetei.

— Cancelarul e la reanimare, ceea ce înseamnă că vicecancelarul Rhodes îi ţine locul. Nu ar trebui să pleci încă. Făcu o pauză, apoi continuă. El are o abordare complet diferită a… guvernării. Există şanse să te graţieze. Poate fi convins.

Sonja se ridică şi îi oferi lui Glass un zâmbet care îi lumină un pic ochii strălucitori.

— Aşteaptă aici.

— Trebuie să pleci? întrebă Glass cu voce stinsă.

Nu suporta să-şi mai ia o dată la revedere. Nu când orice rămas-bun putea fi pentru totdeauna. Mama ei se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Nu stau mult.

O privi pe Sonja cum îşi dă în grabă cu ruj şi iese pe coridorul încă pustiu, apoi îşi trase genunchii la piept şi îi strânse puternic, de parcă încerca să nu lase să iasă nimic din ea.

Glass nu era sigură cât timp dormise, dar ghemuită pe canapeaua care încă păstra forma corpului ei avea impresia

că ultimele şase luni fuseseră doar un coşmar. Că, de fapt, nu fusese închisă într-o celulă care avea doar două pătuţuri metalice, o colegă arcadiană tăcută şi suspinele care continuau mult timp după ce lacrimile se uscau. Când deschise ochii, mama ei stătea lângă ea pe canapea şi-i mângâia părul încâlcit.

— Totul s-a rezolvat, zise încet. Ai fost graţiată.

Glass se răsuci, să privească spre faţa mamei ei.

— Cum? întrebă, iar surpriza o trezi de tot, alungând imaginile cu Luke care îi dăduseră târcoale în spatele pleoapelor. De ce?

— Oamenii devin nerăbdători, îi explică mama ei. Niciunul dintre condamnaţii minori nu a câştigat recursul, în ultimul an, ceea ce face ca sistemul judiciar să pară oricum numai drept nu. Tu vei fi excepţia – dovada că sistemul încă funcţionează aşa cum ar trebui să funcţioneze, că aceia care pot acţiona în societate primesc şansa de a se întoarce în rândurile ei. A fost nevoie de un pic de muncă de convingere, dar, în cele din urmă, vicecancelarul Rhodes mi-a dat dreptate, termină mama ei şi se lăsă la loc pe canapea, extenuată, dar uşurată.

— Mamă… nu pot… nu… mulţumesc.

Glass nu ştia ce altceva să spună. Zâmbi, în timp ce se ridică şi îşi puse capul pe umărul mamei ei. Aproape că nu putea să înţeleagă.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, scumpo. Aş face orice pentru tine.

Sonja îi puse după ureche o şuviţă de păr şi zâmbi.

— Numai că nu trebuie să spui nimănui despre misiunea pe Pământ – vorbesc serios.

— Dar ce s-a întâmplat cu ceilalţi? Wells e bine? Poţi să afli?

Sonja scutură din cap.

— În ceea ce te priveşte, nu a existat nicio misiune. Important e că tu eşti în siguranţă acum. Ai primit o a doua şansă, murmură mama ei. Doar promite-mi că nu o să faci vreo prostie.

— Promit, zise Glass în cele din urmă şi scutură din cap cu scepticism. Promit.

9
Clarke

Clarke ieşi prin deschizătura cortului-infirmerie şi păşi în luminiş. Chiar şi fără luxul unor ferestre, simţea că era în zori. Cerul era plin de culoare, iar aerul rece stimula în creierul ei senzori de a căror existenţă habar nu avusese. Îşi dori să fi putut împărtăşi experienţa cu cei doi oameni care o făcuseră să tânjească să vadă Pământul. Dar nu va avea niciodată acea ocazie.

Părinţii ei nu mai erau.

— Bună dimineaţa.

Clarke înţepeni. Era aproape de neînţeles faptul că vocea lui Wells fusese cândva sunetul ei preferat din întregul univers. El era motivul pentru care părinţii ei erau morţi, iar trupurile lor pluteau prin spaţiu, tot mai departe de tot ce cunoscuseră şi iubiseră. Într-un moment de slăbiciune, Clarke îi împărtăşise un secret care nu-i aparţinuse. Şi, cu toate că jurase să nu-l spună nimănui, Wells nu aşteptase nici douăzeci şi patru de ore ca să dea fuga la tatăl lui, dorindu-şi cu disperare să fie fiul perfect, copilul de aur de pe Phoenix, încât o trădase pe fata pe care pretindea că o iubea.

Se întoarse cu faţa spre Wells. Nimic nu o împiedica să sară la el, dar voia să evite orice confruntare care ar fi prelungit întâlnirea. Când încercă să treacă pe lângă el, Wells o prinse de braţ.

— Stai o clipă, vreau doar să…

Clarke se răsuci şi îşi trase braţul.

— Nu mă atinge, îi zise printre dinţi.

Băiatul făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

— Scuze.

Vocea îi era calmă, dar se vedea pe faţa lui că îl durea. Ea ştiuse întotdeauna ce simţea Wells. El nu se pricepea să mintă, aşa că ştiuse, în acea clipă scurtă, că promisiunea lui de a păstra secretul fusese sinceră. Dar ceva îl făcuse să se răzgândească, iar cei care plătiseră fuseseră părinţii ei.

Wells rămase nemişcat.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine, zise el încet. Azi o să terminăm de sortat lucrurile din epava navei. Ai nevoie de ceva anume pentru pacienţii tăi?

— Da. De o sală de operaţii sterilă, perfuzii, un scaner, doctori adevăraţi…

— Te descurci foarte bine.

— M-aş descurca şi mai bine dacă aş fi petrecut ultimele şase luni într-un spital şi nu în detenţie.

Acum, Wells era pregătit pentru reacţia ei sarcastică, iar faţa lui rămase impasibilă.

Cerul devenea mai luminos şi umplea luminişul de o lumină aproape aurie, care făcea ca totul să pară de parcă fusese poleit peste noapte. Iarba părea mai verde, sclipind de rouă. Florile purpurii îşi deschideau inflorescenţele. Petalele lungi, ascuţite, se întindeau spre soare, răsucindu-se în aer, de parcă dansau pe o muzică auzită doar de ele.

Wells parcă îi citi gândurile.

— Dacă nu ai fi fost condamnată, nu ai fi ajuns aici, murmură el.

Clarke îşi întoarse capul spre el.

— Crezi că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru ce ai făcut? Am văzut copii murind, copii care niciodată nu şi-au dorit să vină aici, dar au fost nevoiţi, pentru că un rahat ca tine i-a turnat doar pentru a se simţi important.

— Nu asta a fost intenţia mea.

Wells oftă şi o privi în ochi.

— Îmi pare foarte rău, Clarke. Nici nu pot să-ţi spun cât

de rău. Dar nu am făcut-o pentru a mă simţi important.

Vru să facă un pas spre ea, dar apoi păru să se gândească mai bine şi se dădu înapoi.

— Sufereai şi am vrut să te ajut. Nu suportam să te văd aşa. Am vrut doar să te ajut să scapi de durere.

Tandreţea din vocea lui o făcu să simtă un nod în stomac.

— Mi-au omorât părinţii, zise ea încet, imaginându-şi scena, aşa cum făcuse de atâtea ori.

Mama ei, pregătindu-se pentru înţepătură, cu trupul care îi ceda sistematic, până la acele îngrozitoare momente finale, când doar creierul îi mai funcţionase. Oare li se oferise obişnuita ultimă masă? Inima lui Clarke se strânse, când îşi închipui trupul lipsit de viaţă al tatălui ei, într-o capsulă, cu degetele pătate cu roşu, de la fructele pe care le mâncase.

— Genul acesta de durere nu dispare niciodată.

Pentru o clipă, se priviră unul pe altul, iar tăcerea deveni grea. Dar apoi Wells îşi luă ochii de la ea şi se întoarse spre copacii de deasupra lor. Dintre frunze se auzeau slab sunete muzicale.

— Auzi? şopti el, fără să o privească.

Cântecul era deopotrivă tulburător şi vesel, primele câteva note, o elegie pentru stelele îndepărtate. Când Clarke fu sigură că inima ei va ceda, de frumuseţea dulce-amară, sunetul încetă, vestind sosirea zorilor.

Păsări. Păsări adevărate. Nu le vedea, dar ştia că erau acolo. Se întrebă dacă primii colonişti auziseră păsări cântând, în timp ce încărcau ultima navă. Fusese un cântec de rămas-bun? Sau vietăţile îşi uniseră vocile într-un recviem pentru Pământul aflat în agonie?

— E incredibil, zise Wells şi se întoarse să o privească, cu un zâmbet pe care Clarke îl recunoscu.

Se înfioră. Parcă vedea o fantomă – fantoma unui băiat căruia fusese suficient de naivă să-i ofere inima.

Clarke nu-şi putu reţine un zâmbet, când îl văzu pe Wells legănându-se de pe un picior pe altul în faţa uşii ei. Întotdeauna devenea agitat când trebuia să o sărute în public, dar era şi mai rău de când începuse pregătirea de ofiţer. Ideea de a se giugiuli cu iubita îmbrăcat în uniformă părea să îl stânjenească, ceea ce nu era bine, pentru că vederea lui în uniformă o făcea să vrea să îl sărute şi mai mult ca de obicei.

— Ne vedem mâine.

Clarke se întoarse să pună degetul mare pe scaner.

— Stai, zise Wells privind peste umăr, înainte să o prindă de braţ.

Fata oftă.

— Wells, începu ea, încercând să scape din strânsoarea lui, trebuie să plec.

El zâmbi şi o strânse mai tare.

— Părinţii tăi sunt acasă?

— Da. Făcu semn cu capul spre uşă. Am întârziat la cină.

Wells o privea răbdător. Prefera să mănânce cu familia ei decât să stea tăcut în faţa tatălui său, dar nu putea să îl invite. Nu în seara aceea. Băiatul îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu o să fac mutre, de data asta, indiferent ce a adăugat tatăl tău pastei de proteine. Am exersat.

Îi arătă un zâmbet comic, în timp ce aproba entuziast:

— Uau! Delicios!

Clarke îşi strânse buzele pentru o clipă, înainte să răspundă.

— Trebuie să am o discuţie cu ei.

Faţa lui Wells deveni serioasă.

— Ce se întâmplă? Îi eliberă braţul şi o atinse pe obraz. Totul e în regulă?

— Da.

Clarke se dădu într-o parte şi îşi înclină capul, astfel încât ochii să nu o trădeze, trimiţând semnale de suferinţă. Trebuia să vorbească cu părinţii despre experimentele lor şi nu mai putea să amâne.

— Bine… zise el încet. Ne vedem mâine?

În loc să o sărute pe obraz, Wells o surprinse luând-o în braţe şi trăgând-o mai aproape. Îşi lipi buzele de ale ei şi, pentru o clipă, uită de tot, în afară de căldura trupului său. Dar, până să închidă uşa, fiorii daţi de atingerea lui fură înlocuiţi de alţi fiori, unii de groază.

Părinţii ei stăteau pe canapea. Capetele lor se întorseseră spre ea.

— Clarke!

Mama ei se ridică zâmbind.

— Wells era cu tine afară? Nu vrea să rămână la ci…

— Nu, zise Clarke mai abrupt decât intenţionase. Poţi să stai jos? Vreau să vorbesc cu voi.

Traversă încăperea şi se aşeză pe un scaun, cu faţa la ei, tremurând, în timp ce două forţe se luptau să preia controlul corpului ei: furia puternică şi speranţa disperată. Avea nevoie ca părinţii ei să recunoască ce făcuseră, pentru a-şi justifica furia, dar în acelaşi timp se ruga să aibă o scuză bună.

— Am descoperit parola, zise direct. Am fost în laborator.

Ochii mamei sale se măriră şi se lăsă să cadă pe canapea. Apoi, trase aer în piept şi, pentru un moment, Clarke speră că ea va încerca să-i explice, că va găsi cuvintele care să o aline. Dar apoi şopti cuvintele de care se temuse.

— Îmi pare rău.

Tatăl ei luă mâna soţiei lui, privind-o pe Clarke.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, zise încet. Ştiu că e… şocant. Dar ei nu simt nicio durere. Ne asigurăm de asta.

— Cum aţi putut?

Întrebarea se auzi slab, incapabilă să suporte greutatea acuzaţiei, dar nu-i venise nimic altceva în minte.

— Faceţi experimente pe oameni. Pe copii.

Spus cu voce tare, acest lucru îi întoarse stomacul pe dos. Simţi cum bila îi urcă în gât. Mama ei închise ochii.

— Nu am avut de ales, zise ea încet. Ani la rândul am încercat să testăm nivelul de radiaţie altfel – ştii doar. Când i-am spus vicecancelarului că nu avem cum să obţinem date concludente fără studii pe subiecţii umani, credeam că va înţelege că e un drum închis. Dar el a insistat apoi să…

Vocea ei se stinse. Clarke nu avea nevoie să audă sfârşitul propoziţiei.

— Nu am avut de ales, repetă ea disperată.

— Mereu avem de ales, zise Clarke tremurând. Puteaţi să refuzaţi. Eu i-aş fi lăsat să mă omoare înainte să fiu de acord cu asta.

— Dar nu a ameninţat că ne omoară pe noi.

Vocea tatălui ei era enervant de calmă.

— Atunci pentru ce naiba faceţi asta? strigă Clarke.

— A zis că o să te omoare pe tine.

Cântecul păsărilor se stinse, lăsând în urmă o tăcere grea, de parcă muzica s-ar fi infiltrat în nemişcare şi ar fi impregnat aerul.

— Uau, zise Wells încet. A fost uimitor.

Încă era cu faţa la copaci, dar întinsese braţul spre ea, ca şi cum s-ar fi întins peste timp, să ia mâna fetei care îl

iubise cândva. Dar vraja se destrămase. Clarke se încordă şi, fără o vorbă, se îndreptă spre infirmerie.

În cort era întuneric. Clarke se împiedică atunci când intră şi îşi spuse să nu uite să schimbe bandajele de la piciorul unui băiat şi să mai umble la cusăturile superficiale pe care i le făcuse fetei cu tăietură pe coapsă. În sfârşit, găsise un container cu bandaje adevărate şi cu aţă chirurgicală, dar nu va putea să facă prea multe dacă nu găseau şi lada cu medicamente. Nu rămăsese pe navă, cel mai probabil că fusese azvârlită în timpul prăbuşirii şi distrusă.

Thalia era întinsă pe unul dintre paturi. Încă dormea, iar ultimul bandaj părea să reziste. Clarke îl schimbase deja de trei ori, de când o găsise pe fată, pentru că sângele continua să curgă din tăietura urâtă pe care o avea pe coapsă.

Când îşi aminti cum cususe rana, stomacul ei se revoltă şi speră ca prietena ei să-şi amintească şi mai puţin. Thalia leşinase de durere, iar de atunci tot îşi revenea şi îşi pierdea cunoştinţa. Clarke îngenunche şi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea prietenei sale.

— Bună, şopti, când ochii Thaliei se deschiseră. Cum te simţi?

Fata rănită se forţă să zâmbească, iar asta păru să o sece de toată energia.

— Bine, zise ea, dar apoi gemu, iar durerea i se văzu în ochi.

— Cândva minţeai mai bine.

— Niciodată n-am minţit.

Vocea ei era răguşită, dar tot plină de falsă indignare.

— Doar i-am spus gardianului că am o problemă cu gâtul şi am nevoie de încă o pernă.

— Iar apoi l-ai convins că whisky-ul de pe piaţa neagră te va împiedica să mai cânţi în somn, adăugă Clarke, cu un zâmbet.

— Mda… păcat că Lise nu voia să cânte.

— Sau că tu nu poţi cânta, nici cât să-ţi salvezi viaţa.

— De asta e atât de frumos! protestă Thalia. Gardianul de noapte ar fi făcut orice să mă facă să tac.

Clarke scutură din cap şi zâmbi.

— Şi mai zici că fetele de pe Phoenix sunt nebune.

Făcu semn spre pătura subţire care o acoperea pe Thalia.

— Îmi dai voie?

Fata făcu semn că da, iar Clarke o trase în jos, încercând să nu-şi modifice expresia când desfăcu bandajul. Pielea din jurul rănii era roşie şi umflată, iar printre cusături se forma puroi. Rana în sine nu era o problemă, Clarke ştia asta. Deşi arăta rău, era genul de rană care nu le-ar fi atras atenţia, în centrul medical. Adevărata ameninţare era infecţia.

— E chiar atât de rău? întrebă Thalia încet.

— Nu, arată bine, zise Clarke, iar minciuna îi ieşi blând printre buze.

Fără să vrea, privirea îi alunecă spre patul gol unde un băiat murise cu o zi înainte.

— Nu a fost vina ta, şopti Thalia.

— Ştiu, oftă Clarke. Îmi doresc doar să nu fi fost singur.

— Nu a fost. Wells era aici.

— Cum?

— A trecut să îl vadă de câteva ori. Cred că prima dată când a venit te căuta pe tine, dar când a văzut cum suferea băiatul acela…

— Serios? întrebă Clarke, neştiind dacă să aibă încredere în cele văzute de o fată care fusese inconştientă în majoritatea timpului.

— Categoric, el a fost, se auzi o altă voce. Clarke se uită într-acolo şi o văzu pe Octavia ridicându-se, cu un zâmbet jucăuş pe faţă. Nu se întâmplă în fiecare zi ca Wells Jaha să stea pe patul tău.

Clarke o privi cu neîncredere.

— De unde îl cunoşti tu pe Wells?

— A vizitat centrul medical, cu tatăl lui, acum câţiva ani. Fetele au vorbit despre asta săptămâni întregi. E un fel de supernovă.

Clarke zâmbi auzind argoul de pe Walden, iar Octavia continuă.

— L-am întrebat dacă îşi aminteşte de mine. A zis că da, dar e prea domn să fi spus nu. Octavia oftă exagerat şi îşi puse dosul palmei pe frunte. Vai, singura mea şansă la dragoste!

— Hei, dar eu?

Un băiat pe care Clarke îl crezuse adormit îi aruncă Octaviei o privire de om rănită iar ea îi trimise un sărut. Clarke scutură din cap şi se întoarse spre Thalia, ochii ei plimbându-se de la chipul fetei la rana infectată.

— Nu e semn bun, nu-i aşa? întrebă Thalia încet, oboseala începând să i se simtă în voce.

— Putea fi şi mai rău.

— Priceperea ta la minţit s-a dus. Ce se întâmplă?

Reuşi să ridice o sprânceană.

— Dragostea te înmoaie?

Clarke se încordă şi îşi îndepărtă mâna de pe pătura Thaliei.

— Iar pe tine rănile te fac să delirezi?

Se uită peste umăr şi fu uşurată să o vadă pe Octavia absorbită într-o discuţie cu băiatul arcadian.

— Ştii ce mi-a făcut.

Se opri, când stomacul i se strânse de dezgust.

— Ce le-a făcut părinţilor mei.

— Sigur că ştiu.

Thalia o privi pe Clarke cu un amestec de frustrare şi de milă.

— Dar ştiu şi ce a riscat ca să vină aici. Zâmbi. Te iubeşte, Clarke. Genul de dragoste pe care cei mai mulţi o caută toată viaţa.

Clarke oftă.

— Mă rog, sper, de dragul tău, ca tu să nu o găseşti niciodată.

10
Bellamy

Era uimitor cum se schimba totul în jur în decursul unei zile. Dimineaţa, totul era clar şi proaspăt. Chiar şi aerul avea ceva, un soi de claritate. Totuşi, după-amiaza, lumina se îmblânzea, iar culorile se domoleau. Asta îi plăcea lui Bellamy cel mai mult pe Pământ – totul era neaşteptat. Ca o tipă care nu arăta totul deodată. El mereu fusese atras de cele pe care nu le putea înţelege în totalitate.

Din cealaltă parte a luminişului se auziră râsete. Bellamy se întoarse şi văzu două fete cocoţate pe o ramură joasă a unui copac, chicotind în timp ce îl loveau pe băiatul care încerca să urce lângă ele. În apropiere, nişte băieţi de pe Walden se jucau cu pantoful unei fete de pe Arcadia, care râdea alunecând cu piciorul gol pe iarbă. Pentru o clipă, simţi o undă de regret că Octavia nu se simţea suficient de bine să iasă – ea nu avusese parte de prea multă distracţie în viaţă. Dar probabil că era mai bine că nu se ataşa cu adevărat de nimic. Îndată ce glezna ei avea să se vindece, vor pleca de acolo.

Bellamy rupse ambalajul unui pachet nutritiv, stoarse jumătate din el în gură, apoi băgă în buzunar restul. După ce căutaseră printre rămăşiţele navei, constataseră un lucru de care se temuseră toţi: cele câteva pachete nutritive pe care le găsiseră după ce aterizaseră erau singurele cu care fuseseră trimişi pe Pământ. Fie Consiliul se gândise că vor găsi o modalitate de a se hrăni după o lună… fie nu crezuse că vor supravieţui atât de mult.

Graham îi îndemnase pe toţi să predea fiecare pachet recuperat şi îl pusese pe un arcadian pe nume Asher să răspundă de distribuirea lor, dar deja se formase o piaţă

neagră; oamenii dădeau la schimb pachete nutritive pe pături şi sticle de apă, pentru locurile rezervate în interiorul corturilor aglomerate. Wells îşi petrecuse ziua încercând să-i convingă pe toţi să accepte un sistem mai formal. În timp ce unii păreau interesaţi, lui Graham nu-i luase mult să-i închidă gura.

Bellamy se întoarse când râsetele se transformară în strigăte.

— Dă-mi-l! strigă unul dintre waldenieni, încercând să ia ceva de la altul.

În timp ce Bellamy se grăbea într-acolo, îşi dădu seama că era un topor. Primul îl ţinea de coadă cu ambele mâini şi încerca să îl tragă, în timp ce al doilea se străduia să îl apuce de tăiş.

Porniră şi alţii spre ei, dar în loc să-i despartă, ţâşniră printre copaci, înarmaţi cu tot felul de obiecte. Pe jos erau risipite unelte – topoare, cuţite, chiar şi suliţe. Bellamy zâmbi când ochii îi căzură pe un arc şi o săgeată.

Chiar în dimineaţa aceea văzuse urme de animale – afurisite de urme adevărate, care duceau spre copaci. Descoperirea lui provocase o mare agitaţie. La un moment dat, cel puţin trei duzini de oameni se adunaseră acolo şi începuseră cu toţii să facă observaţii inteligente şi utile, de genul probabil că nu e o pasăre sau pare că are patru picioare. În cele din urmă, Bellamy fusese cel care spusese că erau copite, nu labe, ceea ce însemna că probabil era vreun erbivor, adică ceva ce putea fi prins şi mâncat. El doar aşteptase să găsească ceva cu care să vâneze, iar acum avea parte de primul lui noroc de când ajunsese pe Pământ. Spera ca el şi Octavia să fie plecaţi deja când pachetele nutritive se vor fi terminat, dar nu voia să rişte.

— Opriţi-vă, strigă o voce din mulţime.

Bellamy ridică privirea şi îl văzu pe Wells.

— Nu putem lăsa pe oricine să poarte arme. Trebuie să organizăm lucrurile şi abia apoi să decidem cine le va lua.

Un val de proteste şi de priviri sfidătoare se ridică din mulţime.

— Tipul ăsta l-a luat ostatic pe cancelar, continuă el, arătând spre Bellamy, care deja îşi pusese pe umăr arcul şi săgeata. Cine ştie de ce altceva mai e în stare. Vreţi ca unul ca el să umble pe aici cu o armă mortală? Wells ridică bărbia. Ar trebui măcar să votăm.

Bellamy izbucni în râs. Cine naiba se credea puştiul ăla? Se aplecă, luă un cuţit de pe jos şi se îndreptă spre Wells. Acesta rămase pe loc, iar Bellamy se întrebă dacă se străduia să nu tresară sau dacă nu era atât de slab precum îl crezuse. Exact când părea că avea să îl înjunghie pe Wells în piept, Bellamy răsuci cuţitul cu mânerul spre el şi i-l întinse.

— Noutăţi, drăguţule. Cu toţii suntem infractori aici, zise el, făcându-i cu ochiul.

Dar, înainte să aibă timp să răspundă, Graham îşi făcu apariţia. În timp ce privea de la Wells la Bellamy, pe faţă îi apăru un zâmbet ironic.

— Sunt de acord cu onorabilul minicancelar, zise el. Ar trebui să încuiem armele.

Bellamy făcu un pas în spate.

— Cum? Şi să răspunzi tu şi de ele?

Îşi trecu degetul de-a lungul arcului.

— Nici vorbă. Eu sunt gata să vânez.

Graham pufni.

— Şi ce anume ai vânat pe Walden, în afară de fete cu standarde scăzute şi cu un respect de sine şi mai scăzut?

Bellamy se încordă, dar nu zise nimic. Era pierdere de vreme să răspundă provocării lui Graham, dar simţea cum degetele i se încleştau.

— Sau poate că nici nu era nevoie să le vânezi, continuă Graham. Presupun că ăsta e avantajul de a avea o soră.

Cu un scrâşnet oribil, pumnul lui Bellamy se izbi de falca lui Graham. Acesta se clătină câţiva paşi în spate, prea surprins ca să-şi ridice braţele, înainte ca Bellamy să-l mai lovească din nou. Apoi, se îndreptă şi îl lovi pe Bellamy puternic în bărbie. Băiatul se aplecă gemând şi se folosi de toată greutatea corpului pentru a-l lovi din nou pe Graham, care ateriză pe iarbă, cu o bufnitură surdă. Dar când Bellamy se pregătea să-i tragă încă una, se răsuci pe o parte şi îl prinse de picioare. Bellamy încercă să se adune şi să se ridice, pentru a se trânti peste adversarul lui, dar era prea târziu. Graham îl ţintui la pământ şi ridică ceva deasupra feţei lui, ceva ce scânteia în soare. Un cuţit.

— Ajunge! strigă Wells.

Îl luă pe Graham de guler şi îl trase de pe Bellamy, care se răsuci pe o parte, gâfâind.

— Ce naiba? urlă Graham sărind în picioare.

Bellamy gemu, în genunchi, apoi se ridică încet şi se duse să-şi ia arcul. Îi aruncă lui Graham o privire scurtă, dar acesta era prea ocupat să se încrunte la Wells.

— Doar pentru că eşti fiul cancelarului nu înseamnă că tu eşti automat şeful, scuipă Graham. Nu-mi pasă ce ţi-a spus tăticul înainte să plecăm.

— Nu vreau să fiu şef. Vreau doar să ne asigurăm că nu o să murim.

Graham schimbă o privire cu Asher.

— Dacă asta e grija ta, îţi sugerez să îţi vezi de treabă.

Se aplecă şi luă cuţitul.

— Nu vrem să se întâmple vreun accident.

— Nu aşa o să procedăm, zise Wells, rămânând pe poziţie.

— Da? ridică Graham din sprâncene. Şi ce te face să crezi că ai ceva de spus în privinţa asta?

— Faptul că nu sunt tâmpit. Dar dacă eşti nerăbdător să devii prima brută care încearcă să omoare pe cineva pe Pământ, după atâtea secole, n-ai decât.

Bellamy expiră în timp ce traversa luminişul spre zona unde văzuse urmele de animal. Nu voia să se lase atras în vreo gâlceavă, nu când trebuia să găsească mâncare. Îşi puse arcul pe umăr şi intră în pădure. Aşa cum învăţase de când era foarte mic, dacă voiai ca o treabă să fie făcută, trebuia să o faci chiar tu.

Bellamy avea opt ani la prima vizită.

Mama lui nu era acasă, dar îi spusese exact ce să facă. Gardienii verificau rar apartamentul lor. Mulţi dintre ei crescuseră în apropiere şi, cu toate că recruţilor le plăcea să facă paradă cu uniformele şi să-i sâcâie pe foştii rivali, investigarea apartamentelor vecinilor era ca şi cum ar fi trecut de o limită. Dar era evident că ofiţerul de serviciu al acelui regiment nu era din zonă. Nu era doar accentul lui de snob. Ci felul în care se uita în jur prin micul apartament, cu un amestec de surpriză şi de dezgust, de parcă nu credea că acolo chiar locuiau oameni.

Intrase fără să bată, în timp ce Bellamy încerca să spele vasele. Aveau apă doar câteva ore pe zi, în general când mama lui era la lucru la câmpiile solare. Fu atât de surprins, că scăpă cana pe care o spăla, privind îngrozit cum se loveşte de podea şi se rostogoleşte spre dulap.

Privirea ofiţerului se plimba înainte şi înapoi, în timp ce citea ceva pe implantul lui de pe cornee.

— Bellamy Blake? zise el cu accentul acela ciudat de pe Phoenix, care făcea să pară că gura îi era plină de pastă nutritivă.

Bellamy aprobă încet.

— Mama ta e acasă?

— Nu, zise el, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, exact cum exersase.

Un alt gardian intră pe uşă. După un semn cu capul făcut de ofiţer, începu să pună întrebări, pe un ton uniform, care sugera că spusese acelaşi lucru de o grămadă de ori în ziua respectivă.

— Aveţi în casă echivalentul a mai mult de trei mese? turui el.

Bellamy scutură din cap.

— Aveţi o altă sursă de energie, în afară de…

Inima lui Bellamy bătea atât de tare că părea să acopere vocea gardianului. Cu toate că mama lui îl pusese să repete de nenumărate ori, să exerseze o grămadă de scenarii, niciodată nu îşi închipuise felul în care privirea ofiţerului se mişca prin apartament. Când ochii lui căzură pe cana scăpată pe jos, apoi se mutară spre dulap, Bellamy avu impresia că pieptul lui va exploda.

— Ai de gând să răspunzi la întrebare?

Bellamy ridică privirea: cei doi bărbaţi se holbau la el. Ofiţerul se încruntase şi îl privea nerăbdător, în timp ce gardianul celălalt arăta doar plictisit. Bellamy începu să îşi ceară scuze, dar cuvintele ieşiră ca un gâfâit.

— Aveţi alţi rezidenţi permanenţi aici, în afară de cele două persoane înregistrate?

Bellamy trase adânc aer în piept.

— Nu, zise el, forţându-se să vorbească.

În cele din urmă, îşi aminti să adopte expresia enervată pe care mama lui îl pusese să o exerseze în faţa oglinzii. Ofiţerul ridică o sprânceană.

— Ne pare foarte rău că v-am irosit timpul, zise el cu falsă amabilitate.

Aruncă o ultimă privire în jur şi ieşi, urmat de gardian, care trânti uşa după ei. Bellamy căzu în genunchi, prea speriat să răspundă la întrebarea care i se învârtea prin cap. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi uitat în dulap?

11
Glass

În timp ce îi urma pe Cora şi pe Huxley în drum spre Schimb, Glass se trezi dorindu-şi ca mama ei să mai fi aşteptat câteva zile, înainte de a răspândi vestea graţierii. La început, fusese încântată să-şi revadă prietenele. Când intraseră pe uşă, în dimineaţa aceea, toate trei izbucniseră în plâns. Dar acum, privindu-le pe Cora şi pe Huxley cum schimbă zâmbete cu subînţeles, în timp ce treceau pe lângă un băiat pe care ea nu îl recunoscuse, se simţea mai singură decât în celulă.

— Pariez că ai o grămadă de puncte economisite, zise Huxley şi îşi puse braţul în jurul lui Glass. Te invidiez.

— Am doar ce mi-a transferat mama azi-dimineaţă, zâmbi Glass slab. Restul au fost anulate odată cu arestarea mea.

Huxley se scutură teatral.

— Tot nu-mi vine să cred. Coborî vocea. Nu ne-ai spus de ce ai fost condamnată.

— Nu vrea să vorbească despre asta, zise Cora, privind agitată peste umăr.

Nu, nu vreau să vorbesc despre asta, îşi spuse Glass, în timp ce se întorceau pe coridorul B principal, un pasaj lung şi larg, mărginit de ferestre imense, pe o parte, şi de bănci puse printre plante artificiale, pe cealaltă. Era amiază şi cele mai multe bănci erau ocupate de femei de vârsta mamei sale, care stăteau de vorbă la un ceai din rădăcină de floarea-soarelui. Teoretic, trebuia să-ţi foloseşti punctele de raţie la standul de ceai, dar Glass nici nu-şi amintea când i se ceruse ultima dată să-şi scaneze degetul mare. Era doar unul dintre numeroasele mici luxuri ale vieţii pe

Phoenix, cărora nici nu le dăduse importanţă până când începuse să-şi petreacă timpul cu Luke.

În timp ce înaintau pe coridor, Glass simţea cum aproape fiecare pereche de ochi se întorcea spre ea. Stomacul i se strânse şi se întrebă ce fusese mai şocant – faptul că fusese condamnată sau faptul că fusese graţiată? Îşi ţinu capul sus şi încercă să pară încrezătoare, în timp ce trecea pe lângă ele. Ea trebuia să fie un exemplu al funcţionării justiţiei în Colonie şi trebuia să se comporte ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Pentru că acum chiar aşa era.

— Crezi că există vreo şansă ca şi Clarke să fie graţiată? întrebă Huxley, în timp ce Cora îi aruncă o privire de avertizare. Vă vedeaţi acolo, în detenţie?

— Of, Doamne, Huxley, termină, zise Cora şi atinse braţul lui Glass, cu un gest de susţinere. Scuze. Când Clarke a fost condamnată, imediat după tine, nimănui nu-i venea să creadă: două fete de pe Phoenix în câteva luni? Apoi, când te-ai întors, au apărut toate zvonurile astea…

— E în regulă, zise Glass şi se forţă să zâmbească, în semn că nu o deranja să vorbească despre asta. Clarke a fost dusă la izolare destul de repede, aşa că nu prea am văzut-o. Şi nu ştiu dacă va fi graţiată, minţi ea, amintindu-şi tonul imperativ al mamei sale, când îi ceruse să nu vorbească despre misiunea pe Pământ. Nu ştiu sigur când împlineşte optsprezece ani – cazul meu a fost reevaluat pentru că ziua mea e aproape.

— Da, ziua ta! scânci Huxley şi bătu din palme. Am uitat de asta. Va trebui să îţi găsim ceva la Schimb.

Cora aprobă din cap, bucuroasă că reuşiseră să ajungă la un subiect acceptabil, acum când fetele se apropiau de destinaţia lor. Schimbul de pe Phoenix era pe un hol mare, la capătul punţii B. Pe lângă ferestrele panoramice, avea un candelabru imens, care se spunea că ar fi fost scos din

Opera de la Paris cu câteva ore înainte să explodeze prima bombă în Europa Occidentală. De câte ori auzea povestea asta, Glass simţea tristeţe pentru oamenii care puteau fi salvaţi în locul candelabrului, deşi era uimitor de frumos. Dansul luminii reflectate din tavan şi prin ferestre părea o mică adunare de stele, o galaxie în miniatură, care se rotea deasupra lor.

Huxley lăsă braţul lui Glass şi se năpusti spre o vitrină cu panglici, indiferentă la grupul de fete din apropiere, care făcuseră linişte la vederea lui Glass. Aceasta roşi, apoi se grăbi după Cora, ai cărei ochi se îndreptaseră spre o cabină cu materiale. Rămase stânjenită lângă ea, în timp ce prietena ei scotocea printre textile, transformând repede cupoanele ordonate într-o grămadă haotică, în timp ce femeia de pe Walden din spatele tejghelei o privea zâmbind uşor.

— Ia uite ce de prostii, mormăi Cora, azvârlind cât colo o bucată de pânză şi nişte lână.

— Ce cauţi? întrebă Glass şi îşi trecu degetul peste o bucată mică de mătase roz pal.

Era frumoasă, chiar şi cu urmele de rugină şi petele de pe margini, dar era imposibil să găsească suficiente bucăţi pentru a face o geantă micuţă, de seară, iar pentru o rochie, nici vorbă.

— Am petrecut un milion de ani adunând bucăţi de satin albastru şi, în sfârşit, am suficient pentru furou, dar trebuie să îl acopăr cu ceva, să nu arate a cârpeală, strâmbă Cora din nas, studiind o bucată mare de vinil transparent. Cât costă asta?

— Şase, spuse femeia de pe Walden.

— Nu se poate, zise Cora şi îşi dădu ochii peste cap. E o perdea de duş.

— E făcută pe Pământ.

Cora chicoti.

— Autentificată de cine?

— Ce zici de asta? întrebă Glass şi luă o bucată de împletitură albastră.

Arăta ca o bucată dintr-o sacoşă, dar nimeni nu avea să-şi dea seama, odată aplicată pe o rochie.

— Ooooh, zise Cora smulgând-o din mâna lui Glass. Îmi place.

Şi-o puse pe lângă corp, ca să-i verifice lungimea, apoi zâmbi.

— Bine că timpul petrecut în detenţie nu ţi-a afectat simţul estetic.

Glass se încordă şi nu zise nimic.

— Tu ce o să porţi?

— Unde?

— La petrecerea de vizionare, silabisi ea, de parcă vorbea cu un copil. Pentru cometă?

— Scuze, ridică Glass din umeri.

Se pare că şase luni în detenţie nu erau o scuză pentru a nu ţine pasul cu calendarul de socializare de pe Phoenix.

— Mama ta nu ţi-a vorbit despre asta, când te-ai întors? continuă Cora ţinând împletitura în jurul taliei, ca pe o jupă. O cometă va trece pe lângă navă – cel mai aproape de când a fost înfiinţată Colonia.

— Şi se organizează o petrecere pentru asta?

Cora aprobă din cap.

— Pe puntea de observaţie. Au făcut tot felul de excepţii, să poată servi mâncare, băuturi, să fie muzică, de toate. Eu merg cu Vikram. Zâmbi, apoi faţa i se întristă. Sunt sigură că nu se va supăra dacă vii şi tu cu noi. Ştie că e… o situaţie deosebită. Îi zâmbi înţelegător lui Glass şi se întoarse spre femeia de pe Walden. Cât costă?

— Nouă.

Brusc, capul lui Glass începu să vibreze. Mormăi o scuză către Cora, care încă negocia cu vânzătoarea, şi se duse să se uite la vitrina cu bijuterii, din apropiere. Îşi trecu degetele absentă peste gâtul ei gol. Întotdeauna purtase un cip-lănţişor, un dispozitiv pe care unele fete de pe Phoenix îl alegeau ca alternativă la căşti sau la implantul de cornee. Era la modă să ai cipul încorporat într-o bijuterie, dacă erai suficient de norocoasă să ai în familie ceva vechi sau să găseşti ceva potrivit la Schimb.

În timp ce ochii ei se plimbau pe obiectele strălucitoare, o sclipire aurie îi atrase privirea – un medalion oval, pe un lănţişor delicat. Glass inspiră adânc, în timp ce o străbătu un val de durere care o făcu să simtă în fiecare părticică a corpului un amestec de suferinţă şi regret. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece, dar nu putea să se abţină. Întinse un braţ şi luă lănţişorul. Conturul se înceţoşă, iar lacrimile îi umplură ochii. Îşi trecu degetele peste adâncitura din spate, ştiind că acolo era incrustat un G.

— Eşti sigură că nu te deranjează să îţi petreci ziua de naştere pe Walden? întrebă Luke şi îşi rezemă capul lângă al ei, pe canapea.

Expresia de îngrijorare de pe faţa lui era atât de sinceră, că aproape o făcu să râdă.

— De câte ori trebuie să îţi spun?

Glass îşi ridică picioarele, astfel încât să fie peste ale lui.

— Nu vreau să fiu în altă parte.

— Dar mama ta nu vrea să organizeze nu ştiu ce petrecere elegantă?

Glass îşi puse capul pe umărul lui.

— Da, dar ce rost are, dacă tu nu poţi veni?

— Nu vreau să renunţi la toată viaţa ta, doar pentru că eu nu pot face parte din ea.

Luke îşi trecu degetele peste braţul ei, devenind brusc serios.

— Ţi-ai fi dorit vreodată să nu te fi oprit în seara aceea?

Ca membru al prestigioasei echipe de inginerie mecanică, Luke nu făcea de serviciu la punctul de verificare, nu în mod obişnuit, dar fusese chemat într-o seară, când Glass se întorcea grăbită de la Wells, după ce învăţaseră împreună.

— Glumeşti?

Glass îşi înălţă capul, să-l sărute pe obraz. Gustul pielii lui era suficient să-i facă întregul trup să vibreze, aşa că îşi coborî buzele urmând linia bărbiei lui, apoi în sus spre ureche.

— Faptul că am încălcat regula stingerii în seara aceea a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată, şopti ea, zâmbind când el se înfioră uşor.

Regula stingerii nu era foarte strictă pe Phoenix, dar ea fusese oprită de doi gardieni. Unul dintre ei o cam sâcâise şi îi ceruse să-şi scaneze degetul mare, după care îi pusese nişte întrebări ostile. În cele din urmă, celălalt gardian intervenise şi insistase să o însoţească restul drumului.

— Să te conduc acasă a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o, murmură el. Deşi a fost un chin să încerc să mă abţin să nu te sărut atunci.

— Ei bine, în cazul acesta, mai bine am recupera timpul pierdut, îl tachină ea şi îşi îndreptă buzele spre ale lui.

Sărutul ei deveni mai pasional, când el îşi puse mâna la ceafa ei şi îşi plimbă degetele prin părul ei. Glass se foi, până ajunse să stea aproape în poala lui, simţind cum celălalt braţ al lui se ducea spre talia ei, să o sprijine.

— Te iubesc, îi şopti el la ureche.

Indiferent de câte ori auzise vorbele acelea, de fiecare dată o făceau să se înfioare. Se trase dinspre el, cât să poată respira.

— Şi eu te iubesc.

Apoi îl sărută din nou, îşi trecu mâna încet de-a lungul corpului său, apoi îşi puse degetele pe pielea dintre cămaşă şi curea.

— Ar trebui să ne oprim, zise Luke şi îi împinse blând mâna.

În ultimele câteva săptămâni, devenise tot mai greu să împiedice lucrurile să meargă prea departe.

— Nu vreau.

Glass zâmbi evaziv şi îşi întoarse buzele la urechea lui.

— În plus, e ziua mea.

Luke râse, apoi gemu, când se ridică în picioare cu Glass în braţe.

— Pune-mă jos! chicoti ea, lovind cu picioarele în aer. Ce faci?

Luke înaintă câţiva paşi.

— Te duc la Schimb. Te dau pe o fată care nu o să încerce atât de mult să mă bage în belele.

— Hei!

Se prefăcu îmbufnată, apoi începu să-l lovească cu pumnii îi piept.

— Pune-mă jos!

Luke se întoarse de la uşă.

— O să fii cuminte?

— Cum? Nu e vina mea că eşti prea sexi ca să-mi ţin mâinile acasă.

— Glass, o avertiză.

— Bine. Da, promit.

— Bun.

Se întoarse la canapea şi o lăsă uşor pe spate.

— Pentru că ar fi păcat să nu-ţi pot da cadoul.
— Ce e? întrebă Glass şi se ridică.
— O curea de castitate, zise el serios. Pentru mine. Am găsit-o la Schimb. M-a costat o avere, dar a meritat să…
Glass îl lovi în piept. Luke râse şi o luă în braţe.
— Scuze, zise el zâmbind. Apoi, băgă mâna în buzunar şi făcu o pauză. Nu e ambalat sau aşa ceva.
— E în regulă.
Scoase un obiect din buzunar şi întinse braţul spre ea. Un medalion din aur sclipea în palma lui.
— Luke, e minunat, şopti Glass şi se întinse să îl ia.
Ochii ei se măriră, când îşi trecu degetele peste marginile lui delicate.
— E făcut pe Pământ.
Ridică privirea spre el, surprinsă. El aprobă din cap.
— Da, cel puţin aşa se spune, potrivit actelor. Îl luă din mâna ei. Îmi dai voie?
Glass aprobă din cap, iar Luke se duse în spatele ei, să-i încheie lănţişorul. Ea se înfioră la atingerea mâinilor lui pe gât, când îi dădu la o parte părul. Îşi imagina cât costase un astfel de obiect – Luke probabil că îşi dăduse toate economiile pe el. Chiar şi ca gardian, nu avea de cheltuit multe puncte de raţie.
— Îmi place foarte mult, zise Glass şi îşi trecu degetul de-a lungul lănţişorului, apoi se întoarse cu faţa la el.
Zâmbetul lui îi lumina toată faţa.
— Mă bucur.
Luke îşi trecu mâna peste gâtul ei şi întoarse medalionul, lăsând să se vadă un G gravat în aur.
— Tu ai făcut asta?
Luke aprobă.
— Chiar şi peste o mie de ani, vreau ca oamenii să ştie că a fost al tău. Îşi apăsă degetele pe medalion, lipindu-i

metalul de piele. Acum trebuie doar să-l umpli cu propriile amintiri.

Glass zâmbi.

— Ştiu cu ce amintire vreau să încep.

Îşi ridică privirea spre el, aşteptându-se ca Luke să-şi dea ochii peste cap, dar faţa lui era serioasă. Privirile li se întâlniră şi, pentru un moment lung, rămaseră tăcuţi, iar în apartament se auziră doar bătăile inimilor lor.

— Eşti sigură? întrebă Luke, iar sprâncenele lui se încruntară uşor, când îşi trecu un deget peste braţul ei.

— Mai sigură decât am fost vreodată în toată viaţa.

Luke luă mâna lui Glass, iar ea simţi electricitate prin corp. El îi strânse degetele, fără o vorbă, şi o conduse spre dormitor.

Normal că l-a dat, îşi zise Glass. Ar fi fost ridicol să păstreze un obiect atât de valoros, mai ales după ce îi frânsese inima. Totuşi, gândul la lănţişorul ei lăsat acolo o făcu să simtă o înţepătură care ameninţa să-i rupă inima. O furnicătură pe ceafă o făcu să revină la realitate. Se îmbărbătă, aşteptându-se să vadă vreo altă cunoştinţă vagă holbându-se la ea cu suspiciune. Dar când se întoarse, ochii îi căzură pe cu totul altcineva.

Luke.

Se uită la ea suficient de mult ca să o facă să roşească, apoi îşi mută privirea spre vitrină. Pe faţa lui apăru o expresie ciudată, când ochii lui dădură de lănţişor.

— Mă mir că nu l-a luat nimeni încă, zise el încet. E atât de frumos.

Braţele îi căzură pe lângă corp şi se întoarse spre ea zâmbind slab şi trist.

— Dar, după cum ştii, ce e frumos te poate răni cel mai rău.

— Luke, începu Glass, eu…

Dar apoi observă o figură familiară în spatele lui. Camille era la tejgheaua cu textile, cu ochii fixaţi pe ea. Luke se uită peste umăr, apoi se întoarse la Glass.

— Camille îi ţine locul tatălui ei. A fost bolnav.

— Îmi pare rău, zise Glass.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, atenţia îi fu distrasă de nişte voci ridicate. Se întoarse şi o văzu pe Cora strigând la o femeie de pe Walden.

— Dacă refuzi să îmi fixezi un preţ rezonabil, nu o să am de ales şi va trebui să te raportez pentru fraudă.

Femeia păli şi zise ceva ce Glass nu auzi, dar se pare că fu pe placul Corei, care zâmbi şi îşi întinse degetul mare pentru a fi scanat. Glass făcu o grimasă, jenată de comportamentul prietenei sale.

— Scuze, ar trebui să plec.

— Nu, o rugă Luke, atingându-i braţul. Am fost îngrijorat pentru tine. Coborî tonul. Ce faci aici? Eşti în siguranţă?

Îngrijorarea din vocea lui umplu câteva dintre micile crăpături din inima ei sfărâmată, dar nu suficiente pentru ca durerea să dispară.

— Sunt în siguranţă. De fapt, am fost graţiată, zise Glass, străduindu-se să îşi păstreze vocea calmă.

— Graţiată? Ochii lui se măriră. Uau. Niciodată nu am crezut… E incredibil. Se opri, neştiind dacă să continue sau nu. Ştii, niciodată nu mi-ai spus de ce ai fost condamnată.

Glass coborî rapid privirea în pământ, luptându-se cu nevoia copleşitoare de a-i spune adevărul. Merită să fie fericit, îşi aminti ea ferm. Nu mai e al tău.

— Nu contează, zise ea în cele din urmă. Vreau doar să uit totul.

Luke o privea şi, pentru o clipă, Glass se întrebă dacă vedea prin ea.

— Mă rog, ai grijă de tine, zise el până la urmă.

Glass aprobă.

— O să am.

Ştia că asta trebuia să facă. Îşi dorea doar să nu o doară atât de rău.

12
Clarke

Clarke stătea în cortul-infirmerie întunecat şi o privea pe Thalia cum se zvârcolea în somn şi nu îşi găsea odihna, din cauza febrei şi a infecţiei care se agravase.

— Ce crezi că visează?

Clarke se întoarse şi o văzu pe Octavia ridicată în capul oaselor, privind-o pe Thalia cu ochii mari.

— Nu sunt sigură, minţi Clarke.

După expresia de pe faţa Thaliei, putea spune că se gândea din nou la tatăl ei. Fusese condamnată pentru că încercase să fure medicamente, după ce Consiliul votase împotriva tratării lui: neavând medicamente suficiente, consideraseră starea lui prea gravă pentru a merita să irosească pe el resurse. Thalia nu aflase ce se întâmplase cu el – dacă murise de boală, după arestarea ei, sau dacă încă se mai agăţa de viaţă, rugându-se să-şi mai vadă o dată fiica.

Thalia gemu şi se ghemui ca o minge, amintindu-i lui Clarke de Lilly, în una dintre nopţile ei proaste, când se furişase în laborator, pentru ca prietena ei să nu fie singură. Deşi nimeni nu o împiedica pe Clarke să o ajute pe Thalia, se simţea la fel de înnebunită, de neputincioasă. Dacă nu găseau medicamentele pierdute, nu avea ce să facă pentru a-i uşura suferinţa. Pânza de la intrare se dădu la o parte şi cortul se umplu de lumină şi de răcoare, când intră Bellamy. Avea un arc atârnat de umăr, iar ochii îi sclipeau.

— Bună ziua, doamnelor, zise el şi se îndreptă spre patul Octaviei.

Se aplecă să-i ciufulească părul, care încă era legat cu o fundă roşie frumos aranjată. Era suficient de aproape de

Clarke, astfel că aceasta simţi mirosul slab de transpiraţie de pe pielea lui, amestecat cu un alt miros, pe care nu reuşea să îl identifice, dar care o făcu să se gândească la copaci.

— Ce îţi face glezna? o întrebă pe Octavia şi se strâmbă exagerat, prefăcându-se că îi examina piciorul din toate unghiurile.

Ea îşi mişcă piciorul cu grijă.

— Mult mai bine. Se întoarse spre Clarke.

— Încă nu am voie să merg?

Clarke ezită. Glezna Octaviei era încă fragilă şi nu avea cum să-i facă o atelă ca lumea. Dacă punea prea multă presiune pe ea, avea să o scrântească din nou sau poate chiar mai rău. Octavia oftă şi îşi ţuguie buzele de jos, într-o expresie rugătoare.

— Te rog? Nu am făcut atâta drum până aici ca să stau într-un cort.

— Nu ai de ales, zise Bellamy. Categoric, eu nu mi-am pus fundul la bătaie să vin aici doar ca să te văd că faci cangrenă.

— De unde ştii despre cangrenă? întrebă Clarke surprinsă.

Nimeni nu făcuse aşa ceva în Colonie şi se îndoia că erau mulţi cei care citeau cărţi vechi de medicină doar pentru amuzament.

— Mă dezamăgeşti, doctore, ridică el o sprânceană. Nu credeam că eşti unul dintre aceia.

— Unul dintre aceia?

— Unul dintre acei phoenicieni care presupun că toţi waldenienii sunt analfabeţi.

Octavia îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre Bellamy.

— Nu totul este o insultă, ştii, nu?

Bellamy deschise gura, dar apoi se gândi mai bine şi îşi închise buzele într-un rânjet.

— Tu mai bine ai avea grijă, altfel o să plec fără tine.

Îşi aranjă arcul pe umăr.

— Nu mă părăsi, zise ea, devenind, brusc, serioasă. Ştii că nu-mi place să fiu captivă undeva.

O expresie ciudată trecu peste faţa lui Bellamy, iar Clarke se întrebă la ce se gândea. În cele din urmă, zâmbi.

— Bine. O să te duc afară, dar numai un pic. Vreau să mai încerc să vânez, înainte să se întunece. Se întoarse spre Clarke. Adică, dacă doctoriţa spune că e în regulă.

Clarke aprobă.

— Doar ai grijă. Îi aruncă o privire derutată. Chiar crezi că o să poţi vâna? Nimeni nu a văzut vreun mamifer încă, nu să încerce să omoare vreunul.

— Cineva trebuie să o facă. Pachetele noastre nutritive nu vor ţine nicio săptămână, în ritmul în care se duc.

Îi zâmbi slab.

— Ei bine, baftă!

Clarke se duse spre patul Octaviei şi îl ajută să o ridice în picioare.

— Mă descurc, zise fata şi se balansă pe un picior, apucând braţul lui Bellamy.

Ţopăind îl trase spre ieşirea din cort.

— Să mergem!

Bellamy se răsuci, să privească peste umăr.

— Apropo, Clarke, am găsit nişte rămăşiţe de la prăbuşire, când am fost în pădure. Vrei să le vezi mâine?

Clarke trase aer în piept, în timp ce mintea ei gonea.

— Crezi că ar putea fi medicamentele? făcu un pas spre el. Să mergem acum.

Bellamy scutură din cap.

— E prea departe. Nu am reuşi să ne întoarcem până se întunecă. Mergem mâine.

Clarke privi spre Thalia, a cărei faţă era schimonosită de durere.

— Bine. Primul lucru, mâine dimineaţă.

— Să aşteptăm până după-amiază, eu o să vânez dimineaţă. Atunci ies animalele să se adape.

Clarke îşi înfrână pornirea de a-l întreba de unde învăţase asta, deşi nu reuşi să-şi ascundă surpriza.

— Pe mâine, atunci? întrebă Bellamy, iar ea aprobă. Super, zâmbi el. Avem întâlnire, deci.

Ea îl privi ieşind greoi din cort, apoi se aplecă din nou asupra Thaliei. Ochii prietenei ei se deschiseră.

— Bună, zise slab.

— Cum te simţi? întrebă Clarke şi îi verifică semnele vitale.

— Super! murmură ea răguşit. Sunt gata să mă alătur lui Bellamy în expediţia lui.

Clarke zâmbi.

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Dar m-am mai trezit.

— O să arunc o privire scurtă, da? întrebă Clarke, iar Thalia se arătă de acord.

Dădu la o parte pătura şi ridică tricoul Thaliei. Dâre roşii radiau din rană, semn că infecţia îşi croia drum spre circuitul sangvin.

— Doare?

— Nu, zise Thalia monoton.

Amândouă ştiau că nu era mai bine.

— Îţi vine să crezi că ăştia doi chiar sunt fraţi? întrebă Clarke schimbând intenţionat subiectul, în timp ce trăgea la loc pătura.

— Da, e o nebunie.

Vocea Thaliei deveni mai puternică.

— Nebunie mi se pare să faci o manevră ca aia pe puntea de lansare, zise Clarke. Dar chiar a avut curaj. L-ar fi omorât dacă l-ar fi prins. Făcu o pauză. Îl vor omorî când vor veni aici.

— A făcut multe pentru ea, fu de acord Thalia şi îşi întoarse faţa, încercând să-şi ascundă o grimasă, când o cuprinse un nou val de durere. Chiar te iubeşte, ştii?

— Cine? Bellamy? întrebă Clarke surprinsă.

— Nu. Wells. A venit pe Pământ pentru tine, Clarke.

Strânse din buze.

— Nu i-am cerut asta.

— Cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri, zise Thalia cu un glas firav.

Clarke se înfioră şi închise ochii.

— Eu nu cer nimănui să mă ierte.

— Nu asta am vrut să spun, ştii doar.

Thalia se opri ca să respire. Efortul de a vorbi o epuiza.

— Trebuie să te odihneşti, zise Clarke şi se întinse să-i tragă pătura peste umeri. Putem vorbi despre asta şi mâine.

— Nu! exclamă Thalia. Clarke, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

— Sigur că a fost vina mea.

Clarke refuză să o privească în ochi. Thalia era singura care ştia ce făcuse, iar în clipa aceea nu putea să înfrunte cele petrecute, nu putea să vadă amintirea reflectată în ochii negri şi expresivi ai prietenei ei.

— Şi ce legătură are asta cu Wells, oricum?

Thalia închise ochii şi oftă, ignorând întrebarea.

— Trebuie să îţi dai voie să fii fericită. Altfel, ce rost mai are?

Clarke deschise gura, pentru o ripostă, dar cuvintele dispărură când văzu că Thalia se lasă pe o parte şi tuşeşte.

— O să fie bine, şopti Clarke şi îşi trecu mâna prin părul ei ud de transpiraţie. O să fii bine.

De data aceea, cuvintele nu fuseseră o rugăciune, ci o declaraţie. Clarke refuza să o lase pe Thalia să moară şi nimic nu avea să o împiedice. Nu îşi va lăsa cea mai bună prietenă să se alăture corului de fantome din capul ei.

13
Wells

Wells privi în sus, spre cerul plin cu stele. Nu îşi imaginase niciodată cât de dor îi va fi de casă privind acea scenă familiară de la sute de kilometri distanţă. Era tulburător să vezi Luna atât de mică şi de palidă, ca atunci când te trezeşti şi vezi că feţele membrilor familiei tale au fost şterse.

Aşezaţi în jurul focului, ceilalţi mormăiau. Erau pe Pământ de mai puţin de o săptămână, iar raţiile lor deja se micşoraseră. Faptul că nu aveau medicamente era o problemă, dar în clipa aceea cea mai mare îngrijorare o constituiau alimentele. Fie cei din Colonie calculaseră greşit proviziile, fie Graham şi prietenii lui luaseră mai mult decât îşi dăduse seama la început. Oricum ar fi fost, efectele începeau deja să se vadă. Nu erau doar obrajii supţi – în ochii lor era o foame care îl speria pe Wells. Nu putea să uite că toţi fuseseră condamnaţi pentru ceva, că toţi cei din jurul lui făcuseră ceva ce pusese în pericol Colonia.

El mai mult decât alţii.

Tocmai atunci, Clarke ieşi din cortul-infirmerie şi se îndreptă spre foc, căutând din privire pe cineva. Era un loc gol lângă Wells, dar privirea ei trecu peste el. Se aşeză lângă Octavia, care era cocoţată pe un butuc, cu piciorul rănit întins în faţă. Wells oftă când se uită prin luminiş. Flăcările luminau formele întunecate ale celor trei corturi pe care, în sfârşit, reuşiseră să le instaleze – infirmeria, cortul pentru provizii şi, preferatul lui Wells, un loc unde să se adune apa, în caz că avea să plouă. Cel puţin tabăra lor nu era un eşec complet. Tatăl lui va fi impresionat, când li se va alătura. Dacă li se va alătura. Îi era din ce în ce mai greu

să se convingă că tatăl lui era bine, că rana făcută de glonţ era doar una superficială. Pieptul i se strânse, când se gândi la tatăl lui agăţându-se de viaţă într-un pat de spital sau, mai rău, la trupul său plutind prin spaţiu. Vorbele lui încă îi răsunau în urechi: Dacă cineva poate transforma misiunea asta într-un succes, tu eşti acela. După ce toată viaţa îl îndemnase pe Wells să se străduiască mai mult, se întreba dacă îi dăduse fiului său ultimul ordin.

Un zgomot ciudat se auzi dinspre copaci. Wells se îndreptă, cu toate simţurile în alertă. Se auzi un trosnet, urmat de un foşnet. Murmurele din jurul focului deveniră icnete, când o formă ciudată apăru din umbră, parţial om, parţial animal, ca o arătare din miturile străvechi.

Wells sări în picioare. Apoi, creatura păşi în lumină. Bellamy cu o carcasă de animal aruncată peste umăr şi cu o dâră de sânge după el.

Un cerb. Ochii lui Wells priviră animalul mort, blana moale, picioarele. În timp ce Bellamy se îndrepta spre ei, capul cerbului se legăna înainte şi înapoi, fără să facă un arc complet, pentru că, de fiecare dată când se mişca înapoi, se lovea de altceva. Un alt cap care atârna de un gât mai subţire. Cerbul avea două capete.

Wells îngheţă, când toţi ceilalţi săriră în picioare, unii dintre ei înaintând un pic, să vadă mai bine, în timp ce alţii se dădură înapoi speriaţi.

— Nu e periculos? întrebă o fată.

— Nu, se auzi vocea lui Clarke din umbră, apoi o văzură ieşind în lumină. Probabil că radiaţiile au provocat o mutaţie genetică, acum sute de ani, dar astăzi se pare că au dispărut.

Toată lumea rămase tăcută, iar Clarke întinse mâna, să atingă blana creaturii. Cum stătea în lumina lunii, niciodată

nu arătase atât de frumoasă. Se întoarse spre Bellamy, cu un zâmbet care îl făcu pe Wells să simtă un nod în stomac.

— Nu o să murim de foame.

Apoi adăugă ceva ce nu reuşi să audă, iar Bellamy aprobă. Wells expiră, dorindu-şi ca ranchiuna să dispară. Mai trase o dată aer în piept, înainte să se îndrepte spre Bellamy şi spre Clarke. Ea se încordă, dar Wells se forţă să-l privească numai pe Bellamy.

— Mulţumesc, îi zise. Asta va hrăni o grămadă de oameni.

Bellamy se uită la el întrebător, în timp ce îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul.

— Serios, mulţumesc.

În cele din urmă, Bellamy aprobă din cap. Wells se întoarse la locul lui, lângă foc, lăsându-i pe Bellamy şi pe Clarke să vorbească liniştiţi, cu capetele apropiate.

Puntea de observaţie era pustie. Privind spre infinita mare de stele, Wells putea să îşi imagineze cu uşurinţă că ei doi erau singurele fiinţe din univers. Îşi strânse braţul în jurul lui Clarke. Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi expiră, cufundându-se şi mai mult în el, în timp ce aerul ieşea din corpul ei. Ca şi cum era fericită să-l lase pe el să respire pentru amândoi.

— Cum a fost azi? murmură ea.

— Bine, zise Wells, neştiind de ce se mai obosea să mintă, când Clarke se lipi de pieptul lui.

Putea să îi citească bătăile inimii, de parcă erau în codul Morse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar în ochii verzi îi licări îngrijorarea.

Ofiţerul care îi pregătea îi punea să facă ieşiri periodice pe Walden şi pe Arcadia, pentru a-i supraveghea pe

gardieni. În ziua aceea, îi văzuse cum luaseră o femeie care rămăsese însărcinată fără să se fi înregistrat. Ştia că nu va avea parte de indulgenţă. Va sta închisă până la naştere, copilul va fi dat în grija Consiliului, iar mama executată. Legea era dură, dar necesară. Nava putea susţine doar un anumit număr de vieţi, iar dacă i s-ar fi permis cuiva să perturbe echilibrul ar fi pus în pericol întreaga rasă umană. Dar panica din ochii femeii, în timp ce era târâtă de gardieni, i se întipărise în minte.

Spre surprinderea lui Wells, tatăl său fusese cel care îl ajutase să înţeleagă ce văzuse. În seara aceea, la cină, simţise că ceva nu era în regulă, iar Wells îi povestise incidentul, încercând să pară tare şi detaşat. Dar tatăl său îl înţelesese şi, într-un gest rar, pusese mâna peste cea a fiului său.

— Ceea ce facem noi nu este uşor, dar este crucial. Nu ne putem permite să lăsăm sentimentele să ne împiedice să ne facem datoria – aceea de a ţine în viaţă rasa umană.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Clarke întrerupându-i şirul gândurilor. Ai arestat vreun geniu pentru că a furat cărţi din bibliotecă.

— Nu. Îi dădu o şuviţă după ureche. Încă e întreagă. Se formează o echipă specială, aşa cum am stabilit.

Ea zâmbi, iar sclipirile aurii din ochii ei luciră. Nu-şi putea imagina o culoare mai frumoasă.

Atenţia lui Wells se întoarse spre fereastra imensă. În seara aceea, norii care acopereau Pământul nu semănau cu un giulgiu – abia dacă păreau o pătură. Planeta nu murise, doar alunecase într-un somn vrăjit, până avea să vină vremea să le ureze oamenilor bun venit acasă.

— La ce te gândeşti? întrebă Clarke. La mama ta?

— Nu, zise el încet. Nu chiar.

Wells întinse mâna şi începu să-şi învârtă pe deget, absent, o şuviţă din părul ei, apoi o lăsă să cadă pe umăr.

— Deşi, într-un fel, cred că mereu mă gândesc la ea.

Îi venea greu să creadă că ea chiar nu mai era.

— Vreau doar să mă asigur că e mândră de mine, oriunde s-ar afla, continuă el înfiorându-se în timp ce privea spre stele.

Clarke îl strânse de mână, transmiţându-i din căldura ei.

— Sigur că e mândră de tine. Orice mamă ar fi mândră de un fiu ca tine.

Wells se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Doar mamele?

— Îmi închipui că eşti un succes şi pentru bunici, dădu ea din cap gravă, apoi chicoti, când Wells o lovi în joacă peste umăr.

— Mai e cineva pe care vreau să o fac mândră.

Clarke ridică o sprânceană.

— Ar face bine să aibă grijă, zise ea şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, pentru că nu prea ştiu să împart.

Wells zâmbi şi se aplecă, închizând ochii, apoi îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut de tachinare, înainte să şi le îndrepte spre gât.

— Nici eu, şopti la urechea ei şi-i simţi fiorul, când respiraţia lui îi atinse pielea.

Îl trase mai aproape, iar atingerea ei topi încordarea, astfel că el uită de ziua aceea proastă, uită că a doua zi o va lua de la capăt şi în ziua următoare la fel. Tot ce conta era fata din braţele lui.

Mirosul de cerb prăjit era ciudat şi ameţitor. În Colonie nu exista carne, nici măcar pe Phoenix. Toate vitele dispăruseră la mijlocul primului secol.

— De unde o să ştim că e gata? îl întrebă pe Wells o fată arcadiană, pe nume Darcy.

— Când exteriorul devine crocant, iar interiorul roz, strigă Bellamy fără să se întoarcă.

Graham pufni, dar Wells aprobă dând din cap.

— Cred că ai dreptate.

După ce carnea se răci, o tăiară în bucăţi mici şi începură să o treacă de la unul la altul, în jurul focului. Wells duse nişte bucăţi pe partea cealaltă a cercului şi o împărţi celorlalţi. Îi dădu o bucată şi Octaviei, care o ţinu ridicată în faţă, privind spre el.

— Nu ai gustat-o încă?

Wells scutură din cap.

— Încă nu.

— Nu e cinstit. Octavia ridică din sprâncene. Dacă e dezgustătoare?

Wells se uită în jur.

— Nimeni nu pare nemulţumit.

Fata strânse din buze.

— Eu nu sunt ca toţi ceilalţi.

Se uită la el o clipă, de parcă aştepta să spună ceva, apoi zâmbi şi împinse bucata ei spre el.

— Uite, muşcă tu primul şi spune-mi ce crezi.

— Nu vreau. Mulţumesc, zise Wells. Vreau să mă asigur că toţi…

— Haide.

Octavia chicoti, în timp ce încercă să-i bage o bucăţică în gură.

— Ia o îmbucătură.

Wells aruncă o privire rapidă în jurul cercului, să se asigure că nu îi vedea Clarke. Nu se uita… era prinsă într-o discuţie cu Bellamy. Se întoarse la Octavia.

— Bine, zise şi luă o bucată de carne din mâinile ei.

Părea dezamăgită că nu îl hrănea ea, dar lui Wells nu îi păsa. La suprafaţă era tare, dar când dinţii o pătrunseră, carnea eliberă o aromă care nu semăna cu nimic ştiut, sărat şi afumat şi uşor dulce. Mai mestecă un pic, apoi înghiţi, pregătindu-se ca stomacul lui să respingă substanţa străină. Dar nu simţi decât căldură.

Cei care mâncaseră primii se ridicaseră în picioare şi începuseră să se mişte prin luminiş. Pentru câteva clipe, murmurul slab al discuţiilor fu acoperit de trosnetul flăcărilor. Apoi, începură să se audă murmure confuze, care îi dădură fiori. Se ridică şi se îndreptă spre locul unde se formase un grup, în apropiere de linia copacilor.

— Ce se întâmplă?

— Uite, zise una dintre fete şi arătă spre ceva aflat în copaci.

— Ce e?

— Acolo. Vezi?

Pentru o clipă, Wells crezu că voiau să-l păcălească, apoi ceva îi atrase privirea. O sclipire de lumină, atât de scurtă, că putea fi o închipuire. Apoi o alta, ceva mai încolo, apoi alta, aceasta din urmă un pic mai sus. Înaintă un pas spre marginea luminişului, care strălucea acum, de parcă nişte mâini invizibile îl decoraseră pentru o petrecere. Privirea îi căzu pe cea mai apropiată sferă, o minge de lumină care atârna de cea mai de jos creangă a unui copac. Înăuntru se mişca parcă ceva. O creatură. Un fel de insectă, cu un corp micuţ şi cu aripi disproporţionat de mari. Cuvântul vibră pe buzele lui Wells. Fluture.

Cei care îl urmaseră în pădure se uitau încântaţi împreună cu el.

— Clarke, şopti el în noapte.

Trebuia să vadă şi ea. Îşi întoarse privirea, gata să fugă să o găsească. Dar ea era deja acolo. Stătea la câţiva metri

de el, încremenită. Pe faţă avea o lumină blândă, iar expresia încordată şi îngrijorată pe care o avusese de când aterizaseră dispăruse.

— Hei, zise Wells încet, încercând să nu rupă vraja.

Se aştepta ca ea să-l privească încruntată sau să-l facă să tacă sau să plece. Dar nu se mişcă. Rămase pe loc, urmărind fluturii luminoşi. Wells nu îndrăzni să facă nimic, nici să mai spună ceva. Fata pe care crezuse că o pierduse era încă acolo, undeva, iar în clipa aceea ştiu: putea să o facă să îl iubească din nou.

14
Bellamy

Bellamy nu înţelegea de ce oamenii din trecut se drogau. Ce rost avea să-ţi bagi tot felul de gunoaie în vene, când o plimbare prin pădure avea acelaşi efect? Se întâmpla ceva, de câte ori trecea de linia copacilor. În timp ce se îndepărta de tabără, în lumina dimineţii, pregătindu-se de o altă vânătoare, începu să inspire mai adânc. Inima îi bătea repede şi puternic, organele lui mărşăluiau în ritm cu pulsul pământului. Parcă îi intrase cineva în creier şi îi intensificase simţurile. Dar partea cea mai bună era liniştea. Pe navă nu fusese niciodată complet linişte. Mereu se auzise un zumzet, un zgomot de fond slab: huruitul generatoarelor, al luminilor, ecoul paşilor pe culoare. Când intrase prima dată în pădure, se speriase. Nimic care să-i tulbure gândurile. Dar, cu cât petrecea acolo mai mult timp, cu atât îi devenea mai limpede mintea.

Bellamy cercetă solul, trecând cu privirea peste pietre şi peste iarba umedă, în căutare de urme. Nu se vedea niciuna pe care s-o urmeze, ca în ziua precedentă, dar ceva îi spunea să meargă spre dreapta şi să se afunde în pădure, unde copacii erau mai deşi şi acopereau pământul cu umbre ciudate. Acolo s-ar fi dus şi el, dacă ar fi fost animal. Se întinse şi luă de pe umăr o săgeată. Deşi era groaznic să le vadă cum mor, tehnica lui se îmbunătăţise foarte mult în ultimele zile, astfel că animalele nu sufereau mult. Nu uitase durerea şi teama din ochii primului cerb în timp ce se clătinase şi se prăbuşise. Totuşi, să vânezi un animal era mai puţin grav decât multe dintre delictele făcute de alţi copii care ajunseseră acolo. Deşi el scurta viaţa animalului, ştia că trăise fiecare clipă a existenţei sale liber.

Celor o sută de deţinuţi poate că li se promisese libertatea, dar Bellamy ştia că el nu va avea parte de un asemenea privilegiu, nu după ceea ce îi făcuse cancelarului. Dacă va mai fi prin preajmă atunci când va ateriza următoarea navă, prima persoană care va coborî din ea probabil că îl va împuşca pe loc. Bellamy terminase cu toate – pedepse, baze, sistem. Terminase cu regulile altora. Se săturase să se lupte pentru a supravieţui. Viaţa în pădure nu va fi uşoară, dar cel puţin el şi Octavia vor fi liberi.

Întinse braţele, pentru echilibru, şi coborî panta, încercând să nu facă niciun zgomot care ar fi putut speria animalele. Ateriză la bază cu o bufnitură, iar noroiul lipăi sub bocancii lui vechi. Tresări când apa îi intră prin găurile de deasupra tălpilor. Va fi neplăcut să se întoarcă în tabără cu şosetele ude, învăţase asta deja. Nu ştia de ce acest lucru nu era pomenit în niciuna dintre cărţile pe care le citise. Ce rost avea să ştii să faci o capcană sau care plante sunt bune pentru tratat arsurile, dacă nu puteai merge?

Bellamy îşi întinse şosetele la uscat pe o creangă, apoi băgă picioarele în râu. Deja era mai cald decât atunci când plecase din tabără, iar apa rece pe piele îi dădea o senzaţie incredibilă. Îşi ridică pantalonii până la genunchi şi înaintă, zâmbind prosteşte, când apa formă vârtejuri în jurul călcâielor lui. Era unul dintre aspectele care îi plăceau cel mai mult pe Pământ, felul în care un lucru banal precum spălarea picioarelor putea deveni ceva deosebit.

Copacii nu erau foarte deşi lângă râu, iar soarele strălucea mai puternic. Brusc, faţa şi braţele lui Bellamy deveniră insuportabil de fierbinţi. Îşi dădu jos tricoul, îl mototoli şi îl aruncă pe iarbă, înainte să se aplece, să ia apă în pumni şi să se spele pe faţă. Zâmbi, încă uimit de faptul că apa putea avea gust. Întotdeauna făcuseră glume

proaste în legătură cu proviziile de apă reciclată de pe navă, spunând că, de fapt, beau pişatul stră-străbunicilor. Totuşi, acum îşi dădu seama că secole de filtrare şi de purificare curăţaseră lichidul până când nu mai rămăsese decât o combinaţie de molecule de hidrogen şi de oxigen. Se aplecă şi mai luă apă. Dacă ar fi trebuit să o descrie, ar fi zis că avea gust de pământ şi de cer. Şi ar fi pocnit pe oricine ar fi râs de el.

Din pădure se auzi un trosnet. Bellamy se răsuci atât de repede, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Sări repede în picioare, dar sub degete îi alunecară pietrele şi mâlul, în timp ce se întorcea să caute sursa sunetului.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Bellamy îşi dădu părul la o parte şi o văzu pe Clarke stând pe iarbă. Era surprinzător să vadă pe altcineva în pădure, despre care începuse să creadă că era doar a lui. Dar iritarea pe care se aşteptase să o simtă nu veni.

— Nu puteai să mai aştepţi până după-amiază? întrebă el şi se îndreptă spre mal.

Clarke roşi.

— Avem nevoie de medicamentul acela, zise ea şi îşi luă privirea de la bustul lui gol.

În cea mai mare parte a timpului, ea era cea dură şi îi era uşor să uite că crescuse într-o lume a concertelor elegante şi a petrecerilor. Bellamy zâmbi scuturând din cap, împrăştiind în jur picăturile de apă.

— Hei, strigă ea şi sări înapoi, încercând să se ferească. Nu am testat apa din izvorul acesta încă. Ar putea fi toxică.

— De când a devenit chirurgul nostru atât de fandosit?

Se aşeză pe un petic de iarbă însorit şi netezi locul de lângă el, în semn de invitaţie.

— O fandosită?

Clarke se lăsă jos bosumflată.

— Tu abia ţineai cuţitul aseară, îţi tremurau mâinile.

— Hei, eu am omorât cerbul ăla. Cred că am făcut mai mult decât trebuia. În plus… se opri şi se întinse pe spate… tu eşti cea care ar trebui să taie chestii.

— Nu chiar.

Bellamy îşi duse mâinile sub cap şi îşi înclină faţa spre soare, oftând, în timp ce căldura îi pătrundea în piele. Era aproape la fel de bine ca atunci când era în pat cu o fată. Poate chiar mai bine, pentru că soarele nu l-ar fi întrebat niciodată la ce se gândea.

— N-am vrut să te jignesc, zise el tărăgănat, simţind o relaxare melancolică prin membre. Ştiu că eşti medic, nu măcelar.

— Nu, vreau să spun că am fost condamnată înainte să-mi termin stagiatura.

Urma de regret din vocea ei reverberă ciudat în stomacul lui Bellamy. Îi zâmbi slab.

— Mă rog, faci o treabă foarte bună pentru un vraci.

Clarke se uită la el şi, pentru o clipă, se temu că o jignise. Apoi, ea aprobă din cap şi se ridică.

— Ai dreptate. De asta avem nevoie de medicamentul acela. Haide.

Bellamy se ridică în picioare, cu un mormăit, îşi puse şosetele şi pantofii, apoi îşi aruncă tricoul peste umăr.

— Îţi recomand să îmbraci tricoul.

— De ce? Te temi că nu o să te poţi controla? Dacă îţi faci griji pentru castitatea mea, trebuie să îţi mărturisesc că nu sunt…

— Am vrut să spun – se opri şi zâmbi – că sunt unele plante otrăvitoare pe aici, care ar putea face ca spatele tău drăguţ să se umple de băşici.

Bellamy ridică din umeri.

— Din câte ştiu, asta e problema ta, doctore. O să-mi asum riscul.

Râse, pentru că el era atât de sigur că era prima ei vizită pe Pământ. Bellamy simţi o urmă de mândrie pentru că el fusese cel care o făcuse să râdă.

— OK, zise încet şi îşi trase tricoul peste cap, apoi zâmbi ca pentru el, când prinse privirea lui Clarke pe abdomenul lui. Rămăşiţele navei sunt mult spre vest. Să mergem. Începu să urce panta, apoi se întoarse spre ea. În direcţia din care vine soarele.

Clarke alergă câţiva paşi, să îl ajungă.

— Ai învăţat singur toate acestea?

— Cred că da. Pe Walden nu erau multe cursuri despre geografia Pământului.

Cuvintele lui nu avură răutatea pe care ar fi avut-o dacă i le-ar fi adresat lui Wells sau lui Graham.

— Mereu m-au interesat chestiile astea, iar când am aflat că au de gând să o trimită pe Octavia pe Pământ…

Se opri, neştiind cât de mult putea să spună. Dar Clarke îl privea aşteptând, cu ochii verzi plini de curiozitate şi de altceva, ce încă nu putea identifica.

— M-am gândit că voi putea avea grijă de ea dacă ştiu mai multe.

Ajunseră în vârful pantei, dar în loc să o ia înapoi spre tabără, Bellamy se afundă în pădure. Copacii erau atât de apropiaţi, că frunzele blocau mare parte din lumina soarelui. Puţina lumină care pătrundea lăsa pe sol puncte aurii. Zâmbi când o văzu pe Clarke păşind cu grijă pe lângă ele, ca un copil care încerca să evite liniile de pe pasarelă.

— Aşa mi-am imaginat pădurea Sherwood, zise ea cu voce visătoare. Mă aştept să-l văd pe Robin Hood apărând de după un copac.

— Robin Hood?

— Ştii tu. Se opri să îl privească. Prinţul exilat, care fura de la bogaţi şi dădea săracilor?

Bellamy se holba la ea, pierdut.

— Cu arcul şi săgeţile fermecate? Tu cam semeni cu el, acum, că mă gândesc, adăugă ea zâmbind.

Bellamy îşi trecu mâna peste o ramură care lucea uşor în lumina slabă.

— Nu prea avem timp de poveşti pe Walden, zise el băţos. Apoi, vocea i se înmuie. Nu sunt multe cărţi acolo, aşa că obişnuiam să inventez basme pentru Octavia când era mică. Preferatul ei era unul despre o cutie de gunoi vrăjită. Asta mi-a ieşit.

Clarke zâmbi.

— A fost frumos ce ai făcut pentru ea.

— Mda, mă rog, aş zice la fel despre tine, dar am senzaţia că tu nu eşti aici chiar pentru că vrei.

Clarke ridică încheietura, care, la fel ca a celorlalţi, avea încă brăţara de monitorizare pe ea.

— Crezi că o am degeaba?

— Sunt sigur că a meritat-o, zise Bellamy cu un rânjet.

Dar, în loc să râdă, Clarke se întoarse. El intenţionase să facă o glumă, dar ar fi trebuit să ştie că nu putea fi atât de dezinvolt cu ea – de fapt, cu nimeni de acolo. Cu toţii ascundeau ceva. Mai ales el.

— Hei, îmi pare rău.

Se scuza atât de rar, încât cuvintele sunară ciudat ieşind din gura lui.

— O să găsim cutia aia cu medicamente. Ce e în ea, oricum?

— De toate. Bandaje sterile, calmante, antibiotice… lucruri care ar putea schimba totul pentru… Se opri o clipă. Pentru cei răniţi.

Bellamy îşi dădu seama că ea se gândise la singura fată pe care o veghea în permanenţă, prietena ei.

— Chiar ţii la ea, nu-i aşa?

Întinse mâna, să o ajute să treacă peste un buştean plin de muşchi, care le bara drumul.

— E cea mai bună prietenă a mea, zise Clarke şi îi luă mâna. Singura persoană de pe Pământ care mă cunoaşte cu adevărat.

Zâmbi jenată spre Bellamy, dar el aprobă din cap.

— Ştiu ce vrei să spui.

Octavia era singura persoană din lume care îl cunoştea pe el cu adevărat. Nu exista altcineva de care să îi pese şi pe care să vrea să îl revadă. Dar apoi se uită spre Clarke, care se aplecase să miroasă o floare roz, iar soarele îi strălucea în păr. Brusc, nu mai era aşa sigur de asta.

15
Clarke

Bellamy o conduse pe Clarke în jos, pe un deal abrupt, mărginit de copaci subţiri, ale căror crengi se uneau şi formau un fel de boltă. Liniştea părea străveche, de parcă nici vântul nu îndrăznea să tulbure singurătatea de secole a copacilor.

— Nu ştiu dacă ţi-am mulţumit până acum pentru ce ai făcut pentru Octavia, zise Bellamy rupând vraja.

— Să iau asta drept un mulţumesc? îl tachină ea.

— Cred că ăsta e cel mai bun mulţumesc pe care îl vei primi de la mine, zise el şi o privi dintr-o parte. Nu prea mă pricep la aşa ceva.

Clarke deschise gura, dar înainte să poată replica se împiedică de o piatră.

— Ai grijă, zise Bellamy şi râse, apucând mâna fetei, să o sprijine. Se pare că tu nu prea te pricepi la mers.

— Ăsta nu e mers. E căţărare – ceva ce niciun om n-a mai făcut de sute de ani, aşa că mai lasă-mă.

— Bine. Aici este vorba despre diviziunea muncii. Tu ne ţii în viaţă, iar eu te ţin pe două picioare.

O strânse uşor de mână, vesel, iar Clarke simţi că roşeşte. Nu-şi dăduse seama că încă o ţinea de mână.

— Mulţumesc, zis ea şi îşi lăsă braţul pe lângă corp.

Bellamy se opri când ajunseră în punctul unde solul devenea din nou plat.

— Pe aici, zise el şi arătă spre stânga. Deci, cum de te-ai făcut doctor?

Clarke se încruntă.

— Aşa am vrut. Tu nu ai ales să…

Vocea ei se stinse, când îşi dădu seama, spre ruşinea ei, că habar n-avea ce făcuse Bellamy pe navă. Evident, nu fusese gardian. El o privi, de parcă încerca să îşi dea seama dacă glumea sau nu.

— Pe Walden nu merge aşa, zise el încet, adâncindu-se în umbrele verzui. Dacă ai un trecut bun şi eşti norocos, poţi deveni gardian. Altfel, faci exact ce făceau părinţii tăi.

Clarke încercă să nu i se vadă surpriza pe faţă. Sigur, ştia că doar anumite joburi erau disponibile pentru cei de pe Walden, dar nu îşi dăduse seama că nu aveau de ales.

— Şi ce erai?

— Eram… Strânse din buze. Ştii ce? Nu contează ce făceam acolo.

— Scuze, zise ea repede. N-am vrut să…

— E în regulă, i-o tăie Bellamy şi înaintă un pas.

Continuară să meargă, deşi acum tăcerea era apăsătoare.

— Stai, şopti el şi întinse o mână, să îi blocheze calea.

Cu o mişcare agilă, scoase o săgeată şi o puse în arc. Privirea îi era fixată pe un punct unde copacii erau atât de deşi, încât era aproape imposibil să distingi frunzişul de umbre. Apoi îl văzu – o mişcare rapidă, o sclipire reflectată într-un ochi. Clarke îşi ţinu respiraţia, când se ivi un animal, mic, maroniu, cu urechi lungi şi ascuţite, care se mişcau înainte şi înapoi. Un iepure.

Clarke văzu creatura ţâşnind, cu coada aproape de două ori mai lungă decât corpul mişcându-se ciudat. Iepurii n-ar trebui să aibă coada mică, pufoasă? se întrebă ea. Dar înainte să-şi amintească notiţele de la ora de Biologie a Pământului văzu cum cotul lui Bellamy se trage înapoi şi alungă orice gând din mintea ei. Îşi ţinu respiraţia, când săgeata lui ţâşni şi se opri cu un sunet surd direct în pieptul

creaturii. Pentru o clipă, Clarke se întrebă dacă îl putea salva – să fugă, să scoată săgeata.

Bellamy o prinse de braţ şi o strânse doar cât să îi dea încredere şi să o avertizeze. Iepurele avea să îi ajute să rămână în viaţă, ştia. Îi va oferi Thaliei un pic de putere. Încercă să închidă ochii, dar privirea îi rămase aţintită asupra animalului.

— E în regulă, zise el încet. L-am nimerit în inimă. Nu va suferi mult.

Avea dreptate. Iepurele se opri şi căzu încet, apoi rămase nemişcat. Bellamy se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău. Ştiu că nu e uşor să vezi cum cineva suferă.

O străbătu un fior, fără nicio legătură cu iepurele mort.

— Cineva?

— Ceva, se corectă el şi ridică din umeri. Orice.

Clarke îl privi cum aleargă spre iepure, scoate săgeata şi atârnă creatura pe umăr.

— Să plecăm de aici, zise el înclinând capul.

Tensiunea se risipise, starea de spirit a lui Bellamy părea schimbată, după reuşita la vânătoare.

— Care e povestea cu tine şi cu Wells? întrebă el şi mută iepurele pe celălalt umăr.

Clarke se pregăti pentru un val de indignare la adresa indiscreţiei lui, dar nu simţi aşa ceva.

— Am ieşit cu el o vreme, dar n-a mers.

Bellamy chicoti.

— Mda, mă rog, partea asta era evidentă.

Se opri, aşteptând ca ea să continue.

— Deci, o îmboldi el, ce s-a întâmplat?

— A făcut ceva de neiertat.

În loc să facă vreo glumă sau să se folosească de ocazie pentru a se lua de Wells, Bellamy deveni serios.

— Nu cred că există ceva de neiertat, zise el încet. Nu dacă e făcut din motive corecte.

Clarke nu zise nimic, dar nu se putu abţine să se întrebe dacă el se referea la ce făcuse Octavia pentru a fi condamnată sau la altceva. Bellamy ridică privirea, de parcă vârfurile copacilor i-ar fi atras atenţia, apoi se întoarse spre Clarke.

— Nu spun că n-ar fi făcut ceva îngrozitor, orice ar fi. Vreau să spun doar că îl înţeleg, cumva.

Întinse mâna, să îşi treacă un deget peste un lichen galben, care se răsucise pe trunchiul unui copac.

— Eu şi Wells suntem singurii care am ales să fim aici, care am venit cu un motiv.

Clarke vru să răspundă, dar îşi dădu seama că nu ştia sigur ce să spună. Erau atât de diferiţi la suprafaţă – Wells, a cărui credinţă în ordine şi autoritate dusese la executarea părinţilor ei, şi Bellamy, temperamentalul de pe Walden, care îl ţinuse pe cancelar sub ameninţarea armei. Dar amândoi erau dispuşi să facă orice pentru a obţine ce îşi doreau. Să îi protejeze pe cei dragi.

— Poate că ai dreptate, zise ea încet, surprinsă în adâncul sufletului.

Bellamy se opri, apoi iuţi pasul, entuziasmat brusc de ceva ce văzuse.

— Era aici, zise el şi o trase în sus, pe o altă pantă, până la un luminiş.

Iarba era presărată cu flori albe, cu excepţia unui loc cam la jumătatea coborâşului, unde era arsă. Bucăţi din navă erau împrăştiate peste tot, ca nişte oase. Clarke o luă la fugă. Îl auzi pe Bellamy strigând-o, dar nu se uită înapoi. Continuă să alerge, speranţa crescându-i în piept.

— Haide, haide, haide, zise pentru sine, când începu să scotocească printre rămăşiţe, cu frenezie.

Apoi le văzu. Cutiile metalice care cândva fuseseră albe, dar care acum erau decolorate de mizerie şi de flăcări. O apucă pe cea mai apropiată şi o ridică. Inima îi bătea atât de puternic că abia mai respira. Clarke încercă să o deschidă. Nu reuşi. Căldura topise încuietoarea. Disperată, scutură cutia, rugându-se ca medicamentele să fi fost protejate. Sunetul cutiilor cu pastile i se păru cel mai frumos pe care îl auzise vreodată.

— Alea sunt? întrebă Bellamy, alunecând lângă ea.

— Poţi să o deschizi?

Clarke îi dădu cutia. El o luă şi se uită la încuietoare.

— Dă-mi să văd.

Scoase un cuţit din buzunar şi, cu câteva mişcări iuţi, o deschise. Euforia umplu tot corpul lui Clarke. Înainte să-şi dea seama ce face, îşi aruncă braţele în jurul lui Bellamy. El începu să râdă cu ea, clătinându-se, şi îşi strânse braţele în jurul taliei ei, apoi o ridică şi o învârti în aer. Culorile luminişului se rotiră cu ei, verde, auriu şi albastru, toate la un loc, până când nu mai văzu decât zâmbetul lui Bellamy, care îi lumina ochii.

În cele din urmă, o puse jos cu blândeţe. Dar nu îi dădu drumul. În schimb, o trase mai aproape şi, înainte ca ea să aibă timp să-şi tragă suflarea, o sărută.

O voce din mintea ei îi spunea să se oprească, dar era copleşită de mirosul pielii lui şi de atingerea lui. Clarke simţea că se topea în braţele lui, pierdută în sărut.

Bellamy avea gust de bucurie, iar bucuria avea un gust mai bun pe Pământ.

16
Glass

— Nu ştiu, zise Sonja încet, privind-o pe fiica ei în lumina slabă a dormitorului. Ce-ar fi să dăm jos fusta aia şi să o combinăm cu un corset verde?

Glass se forţă să tragă aer în piept, calmă. Proba rochii de două ore şi încă nu ştiau ce să aleagă pentru petrecerea cometei.

— Cum crezi, mamă, zise, sperând că zâmbetul ei nu era la fel de încordat precum se simţea.

— Nu sunt sigură, oftă mama ei. Va fi greu să fie gata la timp, dar va trebui să ne străduim.

Glass îşi aminti că mama ei voia doar să o ajute. Ea vedea în acea petrecere momentul perfect pentru revenirea lui Glass în societatea de pe Phoenix, înarmată cu graţierea oficială şi îmbrăcată perfect. Glass ştia că vicecancelarul va fi acolo şi că era foarte important să-şi joace rolul; îşi recăpătase viaţa în schimbul îmbunătăţirii imaginii lui, ceea ce era mai mult decât convenabil. Totuşi, Glass avea emoţii la gândul că va fi în centrul atenţiei.

— Sau poate că ar trebui să ne întoarcem la tul?

Mama ei arătă spre maldărul de rochii.

— Îmbrac-o din nou şi…

Fu întreruptă de un sunet de alertă, care venea din bucătărie.

— Răspund eu, zise Glass repede şi ieşi înainte ca mama ei să apuce să protesteze.

Nu era pentru ea, desigur. Prietenele ei o contactau doar prin cipuri; mesajele de pe ecrane erau rezervate de obicei pentru actualizările inutile ale celor de la salubritate sau pentru alertele rău prevestitoare de la Consiliu. Dar îi

oferea o mică pauză de la discuţia despre rochii. Glass proiectă mesajul în aer în faţa ei. Respiraţia i se opri în gât, când văzu numele care clipea deasupra. Era de la Luke.

Dragă domnişoară Sorenson,

Securitatea a descoperit un obiect pierdut de dumneavoastră, lângă câmpiile solare. Îl veţi găsi la punctul de verificare, până la 1600, astăzi.

Îl citi de câteva ori, până să înţeleagă. Ea şi Luke inventaseră acel sistem cu mult timp în urmă, înainte ca ea să aibă un cip, în caz că mama ei i-ar fi verificat vreodată mesajele. Voia să se întâlnească cu el lângă câmpiile solare, în acea după-amiază.

— Glass? strigă Sonja din cealaltă cameră. Ce e?

Şterse repede mesajul.

— Doar o actualizare despre petrecere, de parcă am putea uita!

Privi spre ceas şi oftă. Era doar 1015. Următoarele câteva ore aveau să treacă şi mai încet decât în detenţie.

— Ah! se auzi vocea mamei sale, când Glass reveni în dormitor. Poate că asta e, totuşi. Arăţi minunat!

Glass se întoarse spre oglindă, ezitând. Înţelese ce voia să spună mama ei. Dar nu era rochia. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau.

Arăta ca o fată îndrăgostită.

La 1540, Glass urca treptele nesfârşite spre câmpiile solare, care acopereau partea de sus a Waldenului. Plantele erau şi ele interzise oamenilor, cu excepţia cercetătorilor şi a culegătorilor, dar exista o punte închisă, cu vedere spre câmpii. Probabil că fusese gândită pentru supravegherea

muncitorilor, dar nu se mai folosea şi era aproape întotdeauna pustie.

Când ajunse sus, Glass se duse spre marginea platformei şi se rezemă de balustradă, cu picioarele atârnate. Simţea cum trupul i se relaxează, în timp ce ochii i se plimbau peste şirurile de plante care îşi întindeau frunzele spre panourile solare. Câmpiile erau mărginite de o fereastră enormă, care făcea să pară că ar fi crescut direct din stele. Ea şi Luke obişnuiau să se întâlnească acolo. Era mai sigur decât să se furişeze el pe Phoenix sau decât să meargă ea prin zona rezidenţială.

— Hei!

Glass se întoarse şi îl văzu pe Luke stând ţeapăn în spatele ei. Vru să se ridice, dar el scutură din cap.

— Pot să vin lângă tine?

Aprobă din cap şi îşi dădu picioarele într-o parte, să-i facă loc.

— Mulţumesc că ai venit, zise stânjenit. Mama ta nu şi-a dat seama, nu?

— E în regulă. Era prea ocupată să rezolve criza rochiilor.

Luke o surprinse cu un zâmbet, apoi îşi drese vocea.

— Glass… eu… nu reuşesc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat, zise el, iar corpul ei se încordă.

Fata nu-l privi.

— Adică, ce putea să facă cineva ca tine pentru a fi condamnată. Apoi, mi-am amintit – la câteva luni după ce ne-am despărţit, am auzit nişte zvonuri, cum că o fată de pe Phoenix ar fi fost arestată pentru…

Vocea lui se stinse. Glass se întoarse cu faţa spre el şi văzu că ochii îi străluceau.

— Sincronizarea era perfectă. Dar nu m-am gândit că ai fi putut fi tu.

Luke privea drept în faţă, de parcă ar fi căutat ceva în depărtare.

— Mi-am spus că nu mi-ai fi ascuns aşa ceva. Simţeam nevoia să cred că aveai mai multă încredere în mine.

Glass îşi muşcă buza, încercând să oprească valul de cuvinte care ameninţa să se reverse. Voia cu disperare să îi spună, dar la ce bun să recunoască? Mai bine să îl lase să creadă că era doar o fată prostuţă şi răsfăţată de pe Phoenix, care îi frânsese inima. El era fericit cu Camille şi merita să fie fericit. Dar apoi Luke se aplecă şi îi prinse bărbia în mână şi toate gândurile ei dispărură.

Glass se trezi zâmbind. Deşi trecuseră câteva săptămâni de la noaptea pe care ea şi Luke o petrecuseră împreună, doar la asta se gândea. Dar tocmai când se pregătea să revadă în minte cele petrecute, o lovi un val de greaţă. Se rostogoli din pat şi se împletici spre baie, recunoscătoare că luminile funcţionau, probabil, graţie noului „prieten" al mamei sale, şeful Consiliului de Resurse. Se lăsă pe podeaua rece din baie şi închise repede uşa, în timp ce mintea ei se lupta cu stomacul. Se forţă să respire, încercând să nu facă gălăgie. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mama ei să o târască la centrul medical.

Stomacul învinse, iar Glass se aplecă peste vasul de toaletă, exact la timp. Se înecă, ochii i se umplură de lacrimi, apoi se rezemă de perete. Era imposibil să se întâlnească cu Wells la prânz, deşi se simţea foarte prost să-i tragă clapa din nou. Îşi petrecuse tot timpul cu Luke şi nu prea fusese prietena lui Wells în ultima vreme. Îi era dor de el. El nu părea să îi poarte pică, ceea ce, cumva, înrăutăţea lucrurile. Mai ales după cele întâmplate cu mama lui şi cu Clarke, care se purta ciudat… Chiar trebuia să îl vadă.

— Glass? strigă mama ei, de cealaltă parte a uşii. Ce se întâmplă?

— Nimic, zise ea, încercând să aibă o voce normală.

— Eşti bolnavă?

Glass gemu încet. Noul lor apartament nu oferea deloc intimitate. Îi era dor de vechea locuinţă, spaţioasă, cu ferestre pline cu stele. Tot nu înţelegea de ce trebuiseră să se mute, doar pentru că tatăl lor luase neobişnuita şi umilitoarea decizie de a divorţa şi de a pleca.

— Intru, strigă mama ei din nou.

Glass îşi şterse repede gura şi încercă să se ridice în picioare, dar alunecă la loc, când un alt val de greaţă îi întoarse stomacul pe dos. Uşa se deschise şi o văzu pe mama ei îmbrăcată de seară, în ciuda faptului că nu era nici măcar amiază. Dar înainte să apuce să întrebe unde se ducea – sau de unde venea – ochii mamei sale se făcură mari şi păli vizibil sub machiajul aplicat cu generozitate.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Glass, încercând să-şi alunge ceaţa din minte, astfel încât să poată oferi o explicaţie care să o facă pe mama ei să plece.

Problemele stomacale erau rare pe Phoenix şi oricine care părea un pic contagios trebuia să intre în carantină.

— Nu am nimic.

— Vomitai, cumva…

Sonja se uită în spate şi coborî vocea, lucru care era ridicol, având în vedere că în apartament erau doar ele.

— Da, dar sunt bine, cred că doar…

— O, Dumnezeule, zise mama ei şi închise ochii.

— Nu sunt bolnavă, pe cuvânt. Nu e nevoie să intru în carantină. Doar mi-a fost greaţă în ultimele dimineţi, dar o să treacă până după-amiază.

Când mama ei deschise ochii, nu părea mai puţin îngrijorată. Camera începu să se învârtească, iar vocea Sonjei se auzea tot mai slab, de parcă vorbeau de la distanţă. Glass abia reuşi să audă întrebarea, ceva despre când îi venise ultima dată… Brusc, confuzia deveni o minge de groază. Ridică privirea spre Sonja şi văzu îngrozitoarea revelaţie în ochii mamei sale.

— Glass… Sonja rămăsese fără cuvinte. Eşti însărcinată.

Văzând faţa lui Luke, plină de milă şi de înţelegere, ultima urmă de autocontrol dispăru.

— Îmi pare rău.

Respiraţia i se opri în gât, când încercă să-şi reţină un suspin.

— Ar fi trebuit să îţi spun, dar… nu avea rost să murim amândoi.

— Of, Glass!

Luke se întinse şi o luă în braţe. Ea se cuibări recunoscătoare în îmbrăţişarea familiară, iar lacrimile începură să curgă pe uniforma lui de gardian.

— Nu-mi vine să cred, murmură el. Nu pot să cred că ai trecut prin asta singură. Ştiam că eşti curajoasă, dar niciodată nu m-am gândit… Ce s-a întâmplat? întrebă în cele din urmă, iar Glass ştiu la ce se referea.

La cine se referea.

— El…

Înghiţi greu, chinuindu-se să respire. Parcă inima îi era gata să se sfărâme, incapabilă să mai rabde durerea şi uşurarea din pieptul ei. În cele din urmă, doar scutură din cap. Nu existau cuvinte pentru aşa ceva.

— Of, Doamne, şopti el şi îi luă mâna, înlănţuindu-şi degetele cu ale ei.

— Îmi pare rău. De ce nu mi-ai spus nimic în seara în care ai evadat? Habar n-am avut.

Luke închise ochii, de parcă ar fi vrut să alunge amintirea.

— Erai cu Camille. Ştiam că ţi-e prietenă şi m-am gândit... că în sfârşit ai găsit pe cineva care să te facă fericit.

Glass zâmbi şi îşi şterse lacrimile care încă îi curgeau pe faţă.

— Meritai asta, după toate prin câte ai trecut cu mine.

Luke îi dădu după ureche o şuviţă de păr.

— O singură persoană din univers mă poate face fericit, iar persoana aceea stă lângă mine acum.

O privi, de parcă ar fi vrut să se îmbete cu ea.

— Din clipa în care te-am revăzut am ştiut că nu e Camille, ea e o prietenă bună, mereu va fi, dar asta e tot şi i-am spus. Te iubesc, Glass. Niciodată nu am încetat să te iubesc. Şi niciodată nu voi înceta să o fac.

Se aplecă şi o sărută, la început uşor, de parcă ar fi vrut să le ofere buzelor ocazia de a face cunoştinţă din nou. Pentru o clipă, i se păru că se repeta primul lor sărut. Dar numai o clipă. Se lipi de Glass, iar gura ei se deschise când a lui se cufundă în ea. Era vag conştientă de mâna lui prin părul ei, care îi alunecă apoi pe spate, o trase mai aproape, după care îşi strânse braţele în jurul taliei ei.

După un timp, Glass se trase în spate şi îşi desprinse buzele de ale lui.

— Te iubesc, şopti ea, simţind o nevoie disperată de a o spune.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc, reverbau cuvintele prin corpul ei, în timp ce Luke zâmbea şi o trăgea înapoi spre el.

17
Wells

Era aproape amiază, iar Clarke era plecată de câteva ore. Una dintre fetele de pe Arcadia o văzuse în pădure de dimineaţă, iar Wells îşi folosise toată stăpânirea de sine pentru a nu alerga după ea. Gândul că hoinărea singură pe acolo făcea să îşi simtă stomacul ca pe un sac de box. Dar trebuia să accepte faptul că, dintre toţi cei din tabără, Clarke ştia cum să-şi poarte de grijă. Ştia şi cât de important era să găsească medicamentele. Cu o zi înainte săpaseră încă un mormânt.

Se îndreptă spre cimitirul care răsărise în cealaltă margine a luminişului. În ultimele zile, Wells avusese grijă ca indicatoarele din lemn să fie puse pe fiecare movilă, aşa cum îşi amintea că era în pozele vechi. Voise să cioplească numele pe cruci, dar ştia cum îi cheamă doar pe trei dintre cei cinci copii care dormeau sub pământ şi nu i se părea corect să lase locul gol la ceilalţi.

Se înfioră şi se întoarse spre morminte. Conceptul îngropării morţilor i se păruse iniţial respingător, dar acolo nu aveau alternativă. Ideea de a arde trupurile era şi mai rea. Şi, cu toate că eliberarea corpurilor în spaţiu părea o metodă mai potrivită, parcă adunarea morţilor într-un spaţiu comun părea mai liniştitoare. Chiar şi în moarte, nu aveau să fie singuri. De asemenea, era cumva reconfortant să ai un loc unde să-i vizitezi, să le spui lucruri pe care altora nu puteai să le spui. Cineva, posibil o fată de pe Walden, pe care o zărise pe lângă copaci, adunase crengi căzute şi le pusese de-a lungul indicatoarelor din lemn. Seara, scoarţa încă lucea şi arunca o lumină blândă peste cimitir, o lumină care îi dădea o frumuseţe aproape

nepământeană. Ar fi fost plăcut ca pe navă să fi existat un loc unde să nu pară ciudat că vorbea cu maică-sa.

Wells ridică privirea spre cerul care se întuneca. Nu ştia dacă cei din Colonie pierduseră contactul cu nava când se prăbuşiseră, dar spera că dispozitivele de monitorizare din brăţări încă transmiteau date despre compoziţia sângelui lor şi despre ritmul cardiac. Trebuie să fi adunat suficiente informaţii pentru a dovedi că Pământul nu era toxic şi, cu siguranţă, vor începe să trimită acolo grupuri de oameni. Pentru o clipă, îndrăzni să spere că tatăl său şi Glass vor fi printre ei.

— Ce faci aici?

Wells se întoarse şi o văzu pe Octavia îndreptându-se încet spre el. Glezna ei se vindeca repede şi nu mai şchiopăta atât de tare.

— Nu ştiu. Mă reculeg, cred. Făcu semn spre morminte. Dar tocmai plecam, adăugă repede, în timp ce o privea aruncându-şi părul negru peste umăr. E rândul meu să merg după apă.

— Vin cu tine.

Octavia zâmbi, iar Wells îşi întoarse privirea, stânjenit. Genele lungi, care o făcuseră să pară atât de inocentă când dormea în cortul-infirmerie, ofereau acum ochilor ei mari şi albaştri o notă de strălucire sălbatică.

— Eşti sigură că e o idee bună, cu glezna ta? E un drum lung.

— Sunt bine, zise ea, cu vocea plină de o exasperare veselă, şi i se alătură. Deşi e foarte drăguţ din partea ta că îţi faci griji. Ştii, continuă mărind pasul ca să ţină ritmul cu el, e ridicol că toţi se agaţă de fiecare cuvânt al lui Graham. Tu ştii mult mai multe decât el.

Wells luă una dintre canistrele goale de lângă cortul cu provizii şi se întoarse spre pădure. Descoperiseră un izvor

nu departe de tabără şi toată lumea suficient de puternică să care un vas plin mergea cu rândul după apă. Cel puţin aşa ar fi trebuit, să facă cu rândul. Pe Graham nu îl mai văzuse acolo de câteva zile.

Octavia se opri când Wells trecu de linia copacilor.

— Vii? întrebă el şi îi aruncă o privire peste umăr.

Ea îşi lăsă capul pe spate, cu ochii mari, scanând contururile umbroase ale copacilor în lumina slabă.

— Vin.

Vocea ei deveni mai slabă, când ajunse lângă el.

— Încă n-am fost în pădure.

Wells se înmuie. Chiar şi lui, care îşi petrecuse mare parte din viaţă visând la venirea pe Pământ, i se păruse înspăimântătoare în unele momente – imensitatea, sunetele necunoscute, senzaţia că dincolo de focul de tabără se putea ascunde orice. Iar el avusese timp să se pregătească. Îşi închipuia cum era pentru ceilalţi, care fuseseră luaţi din celule, vârâţi în navă şi, înainte să apuce să-şi dea seama ce se întâmpla, trimişi pe o planetă străină, care niciodată nu fusese pentru ei mai mult decât un cuvânt gol.

— Ai grijă, zise el şi arătă spre o rădăcină ascunsă sub o grămadă de frunze. Terenul e destul de accidentat aici.

Wells luă mâna mică a Octaviei şi o ajută să treacă de un copac căzut. Era ciudat să îşi închipuie că ceva fără puls putea să moară, dar coaja umedă, care se desprindea de trunchi, semăna, categoric, cu un cadavru.

— Deci e adevărat? întrebă Octavia când începură să coboare panta care ducea spre izvor. Chiar ai făcut să fii condamnat doar ca să poţi veni aici cu Clarke?

— Cred că da.

Ea oftă melancolic.

— E cel mai romantic lucru pe care l-am auzit.

Wells îi zâmbi ironic.

— Crede-mă, nu e.

— Adică? întrebă ea şi îşi lăsă capul într-o parte.

În umbra pădurii, arăta din nou ca un copil. Wells îşi mută privirea, brusc, incapabil să se uite în ochii ei. Se întreba cu înverşunare ce ar fi zis Octavia dacă ar fi aflat adevărul. Nu era cavalerul curajos care venise să o salveze pe prinţesă. El era motivul pentru care ea fusese închisă.

Wells privi cipul pentru a paisprezecea oară de când se aşezase, două minute în urmă. Mesajul pe care Clarke i-l trimisese în ziua aceea părea neliniştit, iar ea se purtase ciudat în ultimele săptămâni. Abia o văzuse şi de fiecare dată când reuşise să dea de ea, era foarte nervoasă. Nu se putea abţine să se gândească la faptul că voia să se despartă de el. Singurul lucru care împiedica neliniştea să-i găurească stomacul era faptul că ştia sigur că nu ar fi ales biblioteca pentru asta. Ar fi fost crud din partea ei să umbrească farmecul locului pe care amândoi îl iubeau cel mai mult. Clarke nu i-ar fi făcut aşa ceva.

Auzi paşi şi se ridică în picioare, iar luminile de deasupra se aprinseră. Wells stătuse nemişcat atât de mult timp, încât biblioteca uitase de prezenţa lui şi singurele lumini aprinse rămăseseră cele de siguranţă, din podea. Clarke se apropie, îmbrăcată tot cu hainele de spital, lucru care, de obicei, îl făcea să zâmbească – îi plăcea că ea nu pierdea ore întregi preocupată de felul în care arăta, aşa cum făceau cele mai multe fete de pe Phoenix –, dar bluza albastră şi pantalonii erau prea largi pentru ea, iar în jurul ochilor avea cearcăne negre.

— Hei, zise el şi se apropie să o sărute uşor, în semn de salut.

Ea nu se dădu la o parte, dar nici nu îi răspunse la sărut.

— Eşti bine? întrebă el, deşi ştia prea bine că nu era.

— Wells, începu ea, dar vocea i se frânse.

Clipi, ca să-şi alunge lacrimile. Ochii lui se făcură mari, alarmaţi. Clarke nu plângea niciodată.

— Hei, murmură şi îşi puse un braţ în jurul ei, să o conducă spre canapea.

Picioarele păreau să îi tremure.

— O să fie bine, promit. Doar spune-mi ce se întâmplă.

Îl privea şi vedea cum se lupta cu dorinţa de a avea încredere în el şi cu teama.

— Trebuie să îmi promiţi că nu o să spui nimănui.

Aprobă din cap.

— Desigur.

— Vorbesc serios. Nu e o bârfă. E ceva real, e o chestiune de viaţă şi de moarte.

Wells îi strânse mâna.

— Clarke, ştii că poţi să îmi spui orice.

— Am aflat… Trase aer în piept, închise ochii o clipă, apoi continuă. Ştii de cercetările pe care le fac părinţii mei, în legătură cu radiaţiile.

El aprobă. Părinţii ei conduceau un studiu important, menit să determine când, dacă se va întâmpla vreodată, va fi sigur ca oamenii să se întoarcă pe Pământ. Ori de câte ori tatăl său îi vorbea despre o misiune pe Terra, Wells se gândea la asta ca la o posibilitate îndepărtată, mai mult o speranţă decât un plan real. Totuşi, ştia cât de importantă era munca familiei Griffin pentru cancelar şi pentru întreaga Colonie.

— Fac teste pe oameni, zise Clarke încet.

Wells simţi fiori pe spate, dar nu zise nimic, doar o strânse mai tare de mână.

— Fac experimente pe copii, zise ea şoptit, în cele din urmă.

Vocea îi era goală, de parcă gândul acela i se învârtise în minte atât de mult încât nu mai însemna nimic.

— Care copii? întrebă el, mintea lui chinuindu-se să înţeleagă.

— Neînregistraţi, zise Clarke, cu ochii plini de lacrimi sclipind brusc a furie. Copii de la centrul de îngrijire, ai căror părinţi au fost executaţi pentru încălcarea legilor. Auzea acuzaţia nerostită. Oameni pe care tatăl tău i-a ucis.

— Sunt atât de mici…

Vocea lui Clarke se stinse. Se lăsă pe spate şi se făcu mai mică, de parcă adevărul luase cu el o parte din ea. Wells îşi trecu braţul prin spatele ei şi, în loc ca ea să se retragă, aşa cum făcuse de fiecare dată în ultimele săptămâni, se sprijini pe el şi îşi puse capul pe pieptul lui.

— Toţi sunt atât de bolnavi.

Îi simţea lacrimile prin cămaşă.

— Unii dintre ei au murit deja.

— Îmi pare atât de rău, Clarke, murmură, încercând să găsească ceva de spus, orice i-ar fi putut alunga durerea. Sunt sigur că părinţii tăi au grijă să…

Se opri. Nu existau cuvinte care să repare aşa ceva. Trebuia să facă ceva, să oprească totul, înainte ca vina şi groaza să o distrugă.

— Ce pot să fac? întrebă, iar vocea lui redeveni fermă.

Ea sări în picioare şi îl privi, cu o nouă teroare în ochi.

— Nimic, zise, cu o determinare care îl luă prin surprindere. Trebuie să îmi promiţi că nu vei face nimic. Părinţii mei m-au pus să jur că nu voi spune nimănui. Nu vor să facă asta, Wells. Nu a fost alegerea lor. Vicecancelarul Rhodes îi obligă. I-a ameninţat. Îl apucă de mâini. Promite-mi că nu vei spune nimic. Eu… Îşi muşcă buza. Pur şi simplu, nu am mai putut să-ţi ascund asta, trebuia să spun cuiva.

— Promit, zise el, deşi pielea i se încingea de furie.

Bastardul acela nu avea niciun drept să facă aşa ceva pe la spatele cancelarului. Se gândi la tatăl său, bărbatul care avea un simţ al dreptăţii de neclintit. Tatăl său n-ar fi aprobat niciodată testele pe oameni. El putea să oprească asta imediat.

Clarke se uită la el căutându-i privirea, apoi îi zâmbi uşor, tremurat, un zâmbet care dispăru la fel de repede precum apăruse.

— Mulţumesc.

Îşi puse din nou capul pe pieptul lui Wells, iar el o luă în braţe.

— Te iubesc, îi şopti el.

O oră mai târziu, după ce o condusese acasă, Wells se întoarse singur pe puntea de observaţie. Trebuia să facă ceva. Dacă nu se schimba ceva în curând, vina avea să o distrugă, iar el refuza să stea cu mâinile în sân. Până atunci, Wells nu îşi încălcase niciodată o promisiune. Era ceva ce tatăl său îl învăţase de mic – un conducător îşi respectă întotdeauna cuvântul. Dar apoi îşi aminti lacrimile lui Clarke şi ştiu că nu avea de ales.

Se întoarse şi porni spre biroul tatălui său.

Umplură carafa cu apă de la izvor şi porniră înapoi spre tabără. După ce îi răspunsese monosilabic, Wells o făcuse pe Octavia să înceteze cu întrebările despre Clarke, dar acum mergea alături de el bosumflată, iar el se simţea vinovat. Era o fată drăguţă şi ştia că fusese bine intenţionată. Oare cum ajunsese acolo?

— Deci, zise Wells rupând tăcerea, ce puteai face tu să fii închisă?

Octavia îl privi surprinsă.

— Nu l-ai auzit pe fratele meu vorbind despre asta? Îi zâmbi slab. Adoră să le spună oamenilor cum am fost prinsă furând mâncare pentru copiii de la centrul de îngrijire – pentru cei mici, care mereu sunt intimidaţi, ca să renunţe la porţiile lor – şi cum monştrii din Consiliu m-au condamnat cât ai clipi.

Ceva din vocea Octaviei îl puse pe gânduri.

— Chiar aşa s-a întâmplat?

— Contează? întrebă ea, cu o oboseală care, brusc, o făcu să pară mai în vârstă. Cu toţii credem ce vrem unii despre alţii. Dacă asta e povestea pe care Bellamy vrea să o creadă, eu nu o să-l împiedic.

Wells se opri să-şi mai facă de lucru cu vasul greu cu apă. Cumva, ajunseseră într-o altă parte a pădurii. Acolo, copacii erau şi mai deşi, dar putea vedea în faţă suficient de mult încât să-şi dea seama cât de mult deviaseră.

— Ne-am rătăcit?

Octavia privi în toate părţile şi, în ciuda luminii slabe, văzu panica de pe faţa lui.

— O să ne descurcăm. Trebuie doar să…

Se opri, când un sunet vibră prin aer.

— Ce a fost asta? întrebă Octavia. O să…

Wells o întrerupse şi înaintă un pas. Parcă se auzise o ramură ruptă, ceea ce însemna că ceva se mişca în spatele copacilor. Îi era ciudă că nu luase cu el o armă. Ar fi fost frumos să se întoarcă cu o pradă, să arate că Bellamy nu era singurul care putea învăţa să vâneze. Sunetul se auzi din nou, iar frustrarea lui Wells se transformă în frică. Alungă ideea de a prinde cina – dacă nu era atent, el şi Octavia puteau deveni cină.

Vru să o apuce de mână şi să o ia la fugă, când ceva îi captă privirea. O sclipire de roşu-auriu. Lăsă jos vasul cu apă şi înaintă câţiva paşi.

— Rămâi acolo, şopti.

Drept în faţă, era un spaţiu deschis, în spatele copacilor. Un fel de luminiş. Se pregătea să strige numele care îi stătea pe buze, dar înlemni. Pe iarbă stătea Clarke, prinsă în îmbrăţişarea nimănui altcuiva decât a lui Bellamy. În timp ce îşi ridica buzele spre tipul de pe Walden, îl cuprinse furia. Simţi căldura care îi urca din piept spre inima care galopa nebuneşte. Cumva, reuşi să-şi mute privirea şi se împletici înapoi, înainte ca valul de greaţă să-l facă să ameţească. Se apucă de o creangă, trase aer în piept, forţându-l să-i intre în plămâni. Fata pentru care îşi riscase viaţa tocmai se săruta cu altcineva – îl săruta pe temperamentalul care era posibil să-i fi ucis tatăl.

— Uau, se auzi vocea Octaviei, dintr-o parte. Plimbarea lor pare mai distractivă decât a noastră.

Dar Wells deja se întorsese şi pornise în direcţia opusă. Era vag conştient că Octavia se chinuia să îl ajungă şi întreba de un medicament pentru inimă, dar vocea ei era estompată de pulsul care îi zvâcnea în cap. Nu-i păsa dacă cei doi găsiseră sau nu medicamentele. Nu exista medicament suficient de puternic să vindece o inimă frântă.

18
Clarke

Când Clarke şi Bellamy se întoarseră în tabără, se întunecase. Stătuse în pădure doar câteva ore, dar în timp ce treceau de linia copacilor, spre luminiş, Clarke simţea că stătuse o viaţă. Mare parte din drumul de întoarcere, Bellamy fusese tăcut, dar de fiecare dată când braţul ei se atingea întâmplător de al lui, electricitatea părea să-i danseze pe piele. Se simţise îngrozitor de jenată după sărutul lor şi cinci minute bâiguise scuze, în timp ce el zâmbise. În cele din urmă, o oprise râzând şi îi spusese să nu îşi facă griji.

— Ştiu că nu eşti genul care se giugiuleşte cu oricine în pădure, îi zisese el, zâmbind jucăuş, dar poate că ar trebui să fii.

Dar pe măsură ce se apropiau de luminiş, amintirea sărutului era alungată de umbra cortului-infirmerie. Clarke o luă la fugă, cu medicamentele sub braţ. Cortul era gol, nu era nimeni acolo, în afară de Thalia, care avea febră şi delira şi, spre surprinderea ei, de Octavia, care stătea în patul ei vechi.

— Celălalt cort e atât de mic, zise Octavia, dar Clarke nu reuşi decât să aprobe din cap.

Puse jos cutia cu medicamente, o deschise, umplu o seringă şi băgă acul în braţul Thaliei. Apoi, se întoarse la cutie şi căută calmantele. Îi dădu repede o doză Octaviei şi zâmbi, când văzu că faţa prietenei ei se relaxa în somn. Pentru câteva clipe, îngenunche lângă Thalia şi răsuflă uşurată, când constată că pulsul era regulat. Privi scurt spre brăţara de la încheietura ei şi se întrebă dacă undeva sus cineva monitoriza şi bătăile inimii ei. Dr. Lahiri, poate,

sau un alt medic de top din Colonie, citea semnele vitale ale celor o sută ca pe ştirile zilei. Cu siguranţă, văzuseră că deja muriseră cinci dintre ei… Se întrebă dacă puseseră decesul lor pe seama radiaţiilor şi îşi regândiseră eforturile de colonizare sau dacă fuseseră suficient de deştepţi să-şi dea seama că fuseseră omorâţi de aterizarea dificilă. Nu era sigură pe care scenariu îl prefera. Cu siguranţă, nu era pregătită ca membrii Consiliului să-şi extindă jurisdicţia pe Pământ. Totuşi, părinţii ei îşi dedicaseră vieţile ajutorului dat umanităţii pentru a se întoarce acasă. O revenire definitivă ar însemna, într-un fel, că şi părinţii ei reuşiseră. Că nu muriseră degeaba.

Puse medicamentele înapoi în cutie, pe care o aşeză într-un colţ al cortului. A doua zi, va găsi un loc unde să le încuie, dar în clipa aceea avea nevoie de odihnă. Dacă cineva chiar le monitoriza trupurile, avea de gând să se asigure că nu vor rămâne mai puţin de nouăzeci şi cinci.

Făcu doar câţiva paşi împleticiţi şi se trânti pe pat, fără măcar să se descalţe.

— O să se facă bine? întrebă Octavia.

Vocea ei se auzi ca din depărtare. Clarke murmură un da. Abia reuşi să deschidă pleoapele.

— Ce alte medicamente mai sunt acolo?

— De toate, zise ea.

Sau cel puţin încercă să spună asta. Până să-i iasă cuvintele de pe buze, extenuarea îi amorţi creierul. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că Octavia se ridica din pat. Apoi, căzu într-un somn adânc, fără vise.

Când Clarke se trezi, în dimineaţa următoare, Octavia nu mai era acolo, iar lumina strălucitoare pătrundea în cort.

Thalia era întinsă pe o parte, încă dormind. Clarke se ridică gemând, cu muşchii încordaţi de la căţăratul din ziua

precedentă. Dar era o durere bună: se plimbase printr-o pădure care nu mai fusese văzută de o fiinţă umană de trei sute de ani. Stomacul i se strânse, când îşi aminti de o altă distincţie pe care fără să vrea o câştigase – prima fată care sărutase un băiat pe Pământ, de la Cataclism încoace.

Clarke zâmbi şi se îndreptă spre Thalia. Abia aştepta să se facă suficient de bine încât să-i poată povesti. Îşi puse palma pe fruntea ei şi fu uşurată să simtă că nu mai era atât de fierbinte ca seara trecută. Trase uşor pătura, să se uite la burta ei. Pielea încă avea semne de infecţie, dar roşeaţa nu se mai întinsese. Atât timp cât va lua antibiotice, se va reface. Era greu de estimat exact, dar, după intensitatea luminii, presupunea că trecuseră cel puţin opt ore de când Thalia luase ultima doză. Se întoarse şi porni spre colţul unde pusese cutia cu medicamente şi se încruntă uşor, când văzu că era deschisă. Se ghemui lângă ea şi îşi ţinu răsuflarea, clipind des, nevenindu-i să creadă. Cutia era goală. Toate antibioticele, toate calmantele, până şi seringile – totul dispăruse.

— Nu, şopti ea.

Nu mai rămăsese nimic.

— Nu, zise din nou şi se ridică.

Alergă spre cel mai apropiat pat şi începu să arunce pe jos aşternuturile, apoi făcu la fel cu ale ei. Ochii îi căzură pe patul Octaviei şi, pentru o clipă, panica se transformă în suspiciune. Începu să scotocească prin grămada de pături.

— Haide, mormăi pentru sine, dar nu găsi nimic. Nu! bătu ea din picior.

Medicamentele nu erau în cort, era tot mai clar. Dar oricine le luase nu putea fi departe. Erau mai puţin de o sută de oameni pe planetă şi nu avea de gând să se liniştească până nu îl găsea pe hoţul care voia să-i fure

viaţa Thaliei. Probabil că nu va trebui să caute prea departe.

După ce aruncă o privire rapidă prin apartament, să se asigure că părinţii ei nu erau acasă, Clarke se duse repede spre laborator şi tastă codul. Se tot aşteptase ca ai ei să schimbe parola, dar, fie nu ştiau cât de des îi vizita ea pe copii, fie nu voiau să o împiedice. Poate că le plăcea faptul că le ţinea companie. În timp ce se îndrepta spre Lilly, le zâmbi celorlalţi, deşi pieptul i se strângea, când vedea cât de puţini erau treji. Mulţi se îmbolnăveau şi mai rău şi erau tot mai multe paturi goale.

Încercă să alunge acel gând când se apropie de Lilly, dar, privindu-şi prietena, mâinile începură să-i tremure.

Lilly murea. Ochii ei abia se deschiseră, când Clarke îi şopti numele, iar buzele, deşi se mişcară, nu aveau puterea de a articula cuvinte. Pe pielea ei erau şi mai multe pete roşii, deşi doar unele sângerau, pentru că Lilly nu mai avea putere să se scarpine. Clarke se aşeză lângă ea, luptându-se cu valul de greaţă care o cuprinse când văzu respiraţia neregulată a fetei. Partea cea mai rea era faptul că ştia că acela era doar începutul. Ceilalţi se chinuiseră săptămâni la rând, iar simptomele se agravau, pe măsură ce radiaţiile le otrăveau trupurile.

Pentru o clipă, Clarke se imagină ducând-o pe Lilly la centrul medical, unde ar fi putut măcar să-i administreze calmante puternice, chiar dacă era prea târziu să o salveze. Dar asta ar fi însemnat să-i ceară vicecancelarului să-i execute pe părinţii ei. Iar el ar fi găsit pe altcineva să termine ce începuseră mama şi tatăl ei. Clarke spera doar ca toate cercetările lor să se dovedească eficiente, astfel încât experimentul să poată fi oprit, iar oamenii să nu mai sufere inutil.

Pleoapele translucide ale lui Lilly se deschiseră.

— Bună, Clarke, reuşi să îngâne şi un început de zâmbet îi sclipi pe faţă, înainte ca un nou val de durere să-l alunge.

Clarke se aplecă şi luă mâna lui Lilly, apoi o strânse uşor.

— Hei, şopti, cum te simţi?

— Bine, minţi Lilly şi făcu o grimasă când încercă să se ridice.

— E OK, îi puse Clarke o mână pe umăr. Nu trebuie s-o faci.

— Nu, vreau să mă ridic.

Vocea fetei era încordată. Clarke o ajută să se salte, apoi îi potrivi pernele. Îşi stăpâni un fior, când mâna ei atinse spatele fetei. Îi putea simţi fiecare vertebră prin pielea ei subţire.

— Îţi place antologia Dickens? întrebă Clarke şi se uită sub patul lui Lilly, unde ţineau cărţile pe care Clarke le furase din bibliotecă.

— Am citit doar prima poveste, cea despre Oliver Twist. Lilly îi zâmbi slab. Vederea mea e…

Vocea i se stinse. Amândouă ştiau că odată ce subiecţii începeau să aibă probleme de vedere sfârşitul nu era departe.

— Dar nu mi-a plăcut, oricum. Mi-a amintit prea mult de centrul de îngrijire.

Clarke nu pusese prea multe întrebări cu privire la viaţa lui Lilly înainte de a ajunge acolo. Avusese impresia că nu voia să vorbească despre asta.

— A fost chiar atât de rău? întrebă ea.

Lilly ridică din umeri.

— Cu toţii aveam grijă unii de alţii. Nu aveam pe altcineva. Mă rog, cu excepţia unei fete. Ea avea un frate, un frate mai mare adevărat.

Se uită în jos, roşind.

— Era… drăguţ. Îi aducea diverse lucruri… mâncare în plus, bucăţi de panglici…

— Serios? întrebă Clarke prefăcându-se a crede povestea despre o fată care avea un frate, în timp ce dădea la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea transpirată a lui Lilly.

Chiar şi în starea aceea, Lilly avea înclinaţie spre teatral.

— Pare drăguţ, zise Clarke vag, în timp ce privirea i se opri pe porţiunile unde Lilly chelise şi care deveneau greu de ignorat.

— În fine, vreau să îmi vorbeşti despre ziua ta de naştere. Ce o să porţi?

Clarke aproape că uitase că ziua ei era în săptămâna următoare. Nu prea avea chef de sărbătorit.

— O, ştii tu, cei mai buni pantaloni de spital, zise ea. Oricum, aş prefera să stau aici cu tine, decât să merg la o petrecere prostească.

— OK, Clarke, gemu Lilly cu falsă exasperare. Trebuie să faci ceva. Începi să devii cu adevărat plictisitoare. În plus, vreau să-mi spui ce rochie o să porţi.

Brusc, gemu de durere.

— Eşti OK? întrebă Clarke, cu mâna pe braţul fragil al fetei.

— Doare.

— Pot să-ţi aduc ceva? Vrei nişte apă?

Lilly deschise ochii, care acum implorau.

— Poţi să îi pui capăt, Clarke. Fu întreruptă de un nou geamăt. Te rog, fă să înceteze toate astea. E doar o chestiune de timp…

Clarke se întoarse într-o parte, astfel încât Lilly să nu-i vadă lacrimile.

— O să fie bine, şopti ea şi se forţă să mimeze un zâmbet. Promit.

Lilly scânci, înainte să tacă din nou, apoi se lăsă pe spate şi închise ochii.

Clarke trase păturile peste pieptul prietenei ei, încercând să ignore demonul care încerca să-şi croiască drum printre gândurile ei. Înţelesese ce îi ceruse Lily. Şi nu ar fi fost greu. Era atât de slăbită, încât ar fi fost suficient să amestece câteva calmante şi ar fi intrat în comă. Ar fi plecat fără dureri.

La ce mă gândesc? se întrebă Clarke îngrozită. Sângele de pe mâinile părinţilor ei se scursese pe ale ei. Acel coşmar o infectase, o transformase într-un monstru. Sau poate că nu era vina părinţilor ei. Poate că mereu avusese acea parte întunecată, undeva în adâncurile ei, care doar aşteptase să iasă la suprafaţă.

Tocmai când se pregătea să plece, Lilly vorbi din nou.

— Te rog, imploră ea. Dacă mă iubeşti, te rog.

Vocea ei abia se auzea, dar avea în ea o disperare care o îngrozi pe Clarke.

— Fă să înceteze toate astea.

Bellamy tăia lemne în cealaltă parte a luminişului. Deşi dimineaţa era rece, tricoul lui era deja ud de transpiraţie. Clarke încercă să nu observe cum se întindea pe pieptul musculos. Când o văzu alergând spre el, lăsă toporul în jos şi se întoarse să-i zâmbească.

— Hei, bună, zise el, în timp ce ea se opri şi îşi trase sufletul. N-ai putut sta departe, nu-i aşa?

Se apropie şi puse mâna pe talia ei, dar Clarke îi îndepărtă braţul.

— Unde e sora ta? Nu o găsesc nicăieri.

— De ce?

Neliniştea alungă veselia din vocea lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Medicamentele pe care le-am găsit ieri au dispărut.

Clarke trase aer în piept şi se îmbărbătă pentru următoarele vorbe.

— Şi cred că le-a luat Octavia.

— Ce?

Bellamy îşi miji ochii.

— Era singura persoană din cort aseară şi părea foarte preocupată de ele…

— Nu, i-o tăie Bellamy. Dintre toţi infractorii de pe planeta asta blestemată, crezi că sora mea e hoţul?

Se holba la ea, cu ochii plini de furie. Dar când vorbi din nou, vocea lui era calmă.

— Credeam că eşti altfel. Dar m-am înşelat. Eşti doar o târfă proastă de pe Phoenix, care crede că ştie totul mai bine decât oricine.

Dădu cu piciorul în coada toporului, apoi trecu pe lângă ea, fără să mai spună nimic. Pentru o clipă, Clarke rămase nemişcată, prea uimită de vorbele lui pentru a se urni din loc. Apoi, simţi cum ceva în ea se rupe şi, brusc, o luă la fugă spre copaci, intrând în umbra pădurii. Gâtuită, se aruncă la pământ şi îşi strânse braţele în jurul genunchilor, ca să nu lase durerea să-i iasă din piept.

Singură în pădure, Clarke făcu încă ceva pentru prima dată pe Pământ. Plânse.

19
Bellamy

Bellamy se opri să aşeze mai bine pasărea pe care şi-o atârnase pe umăr. Confruntarea cu Clarke îl enervase atât de tare, că îşi luase repede arcul şi plecase în pădure, fără să stea pe gânduri. Abia după ce doborâse pasărea aceea, aproape de izvor, începuse să se calmeze. Era o pradă bună – prima lui pasăre, mult mai greu de prins decât animalele de la sol – iar penele ei vor fi perfecte pentru săgeţile la care lucra şi pe care le va lua cu ei, când el şi Octavia vor pleca de acolo. În timp ce se întorcea în tabără, îşi dădu seama că nu o mai văzuse pe Octavia de la primele ore ale dimineţii şi simţi o undă de îngrijorare. Ar fi trebuit să o caute înainte de a pleca.

Focul era deja făcut şi câteva feţe se întoarseră spre el. Dar niciuna nu zâmbea. Puse pasărea pe celălalt umăr, ca să le permită să vadă mai bine prada. De ce naiba se holbau aşa la el?

Un strigăt furios îi atrase atenţia spre un grup din celălalt capăt al luminişului, în apropiere de rămăşiţele navei. Erau adunaţi în jurul a ceva aflat pe jos. Trase aer în piept, când forma se mişcă.

Apoi o văzu, iar confuzia se transformă într-o furie cum nu mai simţise până atunci.

Era Octavia.

Aruncă jos pasărea şi o luă la fugă.

— La o parte, strigă el, în timp ce îşi croia drum printre ei.

Octavia era la pământ, cu lacrimi pe obraji. Graham şi câţiva arcadieni erau aplecaţi peste ea, cu o sclipire nebunească în priviri.

— Plecaţi de lângă ea! urlă Bellamy înaintând.

Dar, înainte să ajungă la Octavia, un braţ îl apucă de gât şi aproape că îi rupse traheea. Bellamy gâfâi şi privi în jur agitat. În faţa lui stătea Wells, cu o expresie rece şi hotărâtă.

— Ce dracu'? Dă-te la o parte.

Când văzu că Wells nu se mişcă, strânse din dinţi şi se aruncă spre el, dar cineva îl prinse de guler şi îl trase înapoi.

— Lasă-mă, strigă Bellamy şi împinse înapoi cotul, cu suficientă forţă încât să-l facă să geamă pe cel din spatele lui şi să-i dea drumul.

Octavia era tot pe jos, cu ochii măriţi de groază, privind de la Bellamy la Graham, care era aplecat peste ea.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă, chiar acum, zise Bellamy printre dinţii încleştaţi.

— V-am auzit pe tine şi pe Clarke vorbind de medicamentele lipsă, mai devreme, zise Wells cu un calm enervant. Nimeni, în afară de Octavia, nu ştia de ele. Ea trebuie să le fi luat.

— Nu am luat nimic, suspină Octavia. Îşi şterse faţa cu dosul palmei şi îşi trase nasul. Au înnebunit cu toţii.

Se ridică tremurând şi vru să facă un pas spre Bellamy.

— Nu pleci nicăieri, i-o trânti Graham, apucând-o de talie şi trăgând-o înapoi.

— Dă-i drumul! urlă Bellamy.

Se aruncă spre Graham, dar Wells păşi în faţa lui, iar altcineva îi răsuci braţul la spate.

— Daţi-mi drumul!

Bellamy se smuci sălbatic, încercând să se elibereze, dar erau prea multe mâini care îl ţineau.

— Uite ce e, continuă Bellamy, încercând în van să-şi păstreze vocea calmă, e rănită, de când am aterizat. Chiar

credeţi că ar fura medicamentele şi le-ar duce undeva în afara taberei?

— A fost în stare să vină după mine în pădure, ieri, răspunse Wells calm. Am mers împreună destul de mult.

Bellamy se smulse din nou, incapabil să-şi domolească furia, când îşi dădu seama de implicaţiile vorbelor lui Wells. Dacă pusese măcar o mână pe sora lui…

— Uşurel, zise Wells.

Făcu semn cu capul spre tipul de pe Walden, care făcu un pas în faţă, cu o frânghie.

— Atunci, spune-i ciudatului să-şi ia mâinile dezgustătoare de pe sora mea, scuipă Bellamy.

Clarke îşi făcu apariţia şi îşi croi drum prin mulţime.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, cu ochii mari, când o văzu pe Octavia. Eşti bine?

Octavia scutură din cap, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— Trebuie doar să ne spună unde sunt medicamentele, zise Wells calm, apoi o să lămurim totul.

— Nu le am, zise Octavia, cu voce tot mai istovită.

— Ştim că minţi, zise Graham.

Octavia ţipă, când el o strânse mai tare de încheietură, iar Bellamy se zbătu să scape din mâinile care îl ţineau.

— Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Şi ce o să faci? zise Bellamy către Wells. O să ne ţii legaţi pe amândoi?

— Exact, zise Wells, cu bărbia încordată. O vom închide pe Octavia până când ne va spune unde a ascuns medicamentele sau până când vom găsi dovezi care să incrimineze pe altcineva.

— S-o închizi?

Bellamy se uită demonstrativ în jur, prin luminiş.

— Şi cum crezi că ai să faci asta?

Clarke înaintă, cu faţa încordată.

— Eu oricum îmi petrec mare parte din zi în infirmerie, zise ea tăios. Octavia poate sta acolo. O să fiu cu ochii pe ea şi o să mă asigur că nu se furişează afară.

— Vorbeşti serios? pufni Graham. A furat medicamentele de sub nasul tău, iar planul tău e să stai cu ochii pe ea?

Clarke se întoarse spre Graham, încruntată.

— Dacă pentru tine nu e suficient, Graham, poţi pune un paznic la uşă.

— E ridicol.

Întregul corp al lui Bellamy începu să tremure, furia lui mocnită fiind pe cale să explodeze.

— Uitaţi-vă la ea, zise încet. Evident, nu e un pericol pentru nimeni. Doar dezlegaţi-o şi promit că nu o s-o scap din ochi.

Cercetă mulţimea care se adunase în jurul lor, în căutarea unei feţe înţelegătoare. Cu siguranţă, observase şi altcineva că toată povestea era o tâmpenie. Dar nimeni nu părea dornic să-i întâlnească privirea.

— Sunteţi nebuni cu toţii. Gura i se strânse într-un mârâit, când se întoarse spre Graham. Tu ai furat medicamentele alea.

Graham chicoti şi se uită spre Asher.

— Ţi-am spus că aşa va zice.

Cerul se întuneca, norii se adunau într-o pătură gri. Bellamy trase aer în piept.

— Bine. Credeţi ce vreţi. Doar dezlegaţi-o pe Octavia şi lăsaţi-ne să plecăm. O să părăsim tabăra pentru totdeauna. Nici măcar nu o să luăm din preţioasele voastre provizii.

Se uită spre sora lui, dar ea nu părea încântată de idee; faţa ei părea şocată.

— Nu va trebui să vă mai faceţi griji în legătură cu noi.

O urmă de durere trecu peste faţa lui Clarke, înainte să-şi pună din nou masca hotărârii neclintite. O să-i treacă, se

gândi Bellamy, cu amărăciune. Va găsi pe altcineva cu care să hoinărească prin pădure.

— Nu prea cred, zise Graham rânjind. Nu înainte să recuperăm medicamentele. Nu putem lăsa să mai moară cineva, pentru că surioara ta e dependentă de medicamente.

Lui Bellamy îi tresări fiecare nerv din corp din cauza acuzaţiei şi-şi dori din tot sufletul să-l strângă de gât pe Graham.

— Ajunge! zise Clarke dând din cap spre Graham şi ridicând o mână. Eu vreau să recuperăm medicamentele mai mult decât oricine, dar aşa nu ne ajuţi.

— Bine, o întrerupse Bellamy. Dar eu o duc în cort. Şi nimeni nu mai pune mâinile pe ea.

Se eliberă şi porni spre Octavia, o luă de mâini şi îl privi pe Graham.

— O să regreţi toate astea, zise Bellamy pe un ton grav, periculos.

Îşi puse braţul în jurul surorii lui, care tremura, şi o conduse spre cortul-infirmerie, cu o determinare sumbră. Ar fi făcut orice să o protejeze. Aşa fusese mereu.

Era a treia vizită a gardienilor în ultimele luni. Veniseră mai des în anul acela, iar Octavia creştea. Bellamy încercă să nu se gândească la ce avea să se întâmple data următoare, dar chiar şi el ştia că nu o vor putea ascunde la infinit.

— Nu-mi vine să cred că au căutat în dulap, zise mama lui cu glas răguşit, privind-o pe Octavia, pe care Bellamy o dusese pe canapea. Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a plâns.

Bellamy se uită şi el la surioara lui. Totul la ea era minuscul, de la piciorușul încălţat cu şosete la degetele imposibil de mici. Totul, cu excepţia obrajilor rotunzi şi a

ochilor mari, care sclipeau mereu de lacrimi care nu curgeau. Era normal ca un copil de doi ani să fie atât de tăcut? Ştia cumva ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o?

Bellamy se aşeză lângă Octavia, care îşi întoarse capul şi îl privi cu ochii ei albaştri. El se întinse să-i atingă una dintre buclele negre lucioase. Arăta exact ca acel cap de păpuşă pe care îl găsise căutând printre vechiturile din depozit. Se gândise să i-o aducă ei, dar hotărâse că punctele de raţie pe care le va obţine la Schimb erau mult mai importante. De asemenea, nu fusese sigur dacă era bine să-i dea unui copil un cap de păpuşă, indiferent cât de drăguţ era.

Zâmbi, când Octavia îi prinse degetul în pumnul ei mic.

— Hei, dă-mi-l înapoi, zise el şi mimă un geamăt.

Ea zâmbi, dar nu chicoti. Nu-şi amintea să o fi auzit râzând.

— A fost cât pe ce, mormăi mama lui, care patrula prin cameră. Cât pe ce… cât pe ce… cât pe ce.

— Mamă, te simţi bine? întrebă Bellamy, simţind cum îl cuprinde din nou panica.

Ea se întoarse la chiuvetă, care încă era plină cu vase, în ciuda faptului că în acea dimineaţă fusese ora lor de apă. Nu apucase să termine de spălat înainte să vină gărzile. Aveau să mai treacă cinci zile până să le poată spăla. Pe hol se auzi un zgomot slab, urmat de un hohot de râs. Mama lui tresări şi se uită în jur.

— Bag-o înapoi în dulap.

Bellamy îşi puse braţul în faţa Octaviei.

— E în regulă, zise el. Gărzile abia au plecat. Nu se vor întoarce o vreme.

Mama lui mai făcu încă un pas. Ochii ei erau măriţi şi plini de groază.

— Ia-o de aici!

— Nu, zise Bellamy, care se ridică de pe canapea şi se postă în faţa Octaviei. Nici măcar nu au fost gardieni. Erau doar unii care se prosteau. Nu e nevoie.

Octavia scânci, dar se opri, când mama lor o fixă cu privirea.

— Of, nu, nu, nu, mormăi ea, trecându-şi mâinile prin părul deja ciufulit.

Se rezemă de perete şi se lăsă să alunece în jos, cu un zgomot surd. Bellamy se uită la Octavia, apoi se apropie încet de mama lor şi îngenunche lângă ea.

— Mamă?

Un nou tip de frică îl cuprinse, diferită de cea pe care o simţise în timpul inspecţiei. Teama aceea era rece, părea să pornească din stomac, apoi simţi cum îi transforma sângele în gheaţă.

— Nu înţelegi, zise ea slab, holbându-se la ceva din spatele lui. O să mă omoare. O să te ia, iar pe mine o să mă omoare.

— Să mă ia unde? întrebă el cu voce tremurată.

— Nu le poţi avea pe amândouă, şopti ea, iar ochii i se făcură şi mai mari. Nu le poţi avea pe amândouă. Clipi şi îşi fixă din nou privirea pe el. Nu poţi avea şi mamă, şi soră.

20
Glass

Glass parcurse în fugă ultimele scări şi coti pe coridor. Nu se temea că va fi oprită de gardieni pentru că încălcase ora stingerii. Simţea că plutea. Îşi duse mâna la buze, unde încă simţea amintirea sărutului, şi zâmbi. Era puţin trecut de trei dimineaţa; nava era goală, luminile de pe hol slabe. Când plecase de lângă Luke, simţise o durere aproape fizică, dar ştia că era mai bine decât să rişte să fie prinsă de mama ei. Dacă adormea suficient de repede, va putea să îşi închipuie că încă mai era cu Luke, lângă căldura lui, cuibărită lângă el.

Puse degetul mare pe tastatura de la intrare şi intră.

— Bună, Glass, se auzi vocea mamei sale de pe canapea.

Glass tresări şi se bâlbâi.

— Bună, eu… ăăă…

Se chinui să găsească cele mai potrivite cuvinte, încercând să inventeze un motiv plauzibil pentru care fusese plecată în toiul nopţii. Dar nu putea să mintă; nu şi de data aceea, în legătură cu acel motiv.

Rămaseră tăcute un moment lung şi, cu toate că nu putea să vadă expresia de pe faţa mamei sale, îi simţea prin întuneric nedumerirea şi furia.

— Ai fost cu el, nu-i aşa? întrebă Sonja în cele din urmă.

— Da, zise Glass, uşurată că spunea adevărul. Mamă, îl iubesc.

Mama ei înaintă un pas, iar Glass îşi dădu seama că încă era îmbrăcată cu rochia de seară, pe buze mai avea urme de ruj, iar în aer plutea aroma parfumului ei.

— Tu unde ai fost în seara asta? întrebă Glass istovită.

Povestea de anul trecut se repeta. De când plecase tatăl ei, abia dacă o mai vedea pe mama ei, care ieşea foarte mult, iar uneori dormea ziua. În clipa aceea, Glass nu avea energia pentru a se simţi jenată, nici măcar furioasă pe comportamentul mamei sale. Nu simţea decât o uşoară tristeţe.

Buzele Sonjei se strâmbară într-o tentativă de zâmbet.

— Habar n-ai ce am făcut pentru a te proteja. Trebuie să stai departe de băiatul acela.

— Băiatul acela? Ştiu, tu crezi că e doar…

— Ajunge, i-o tăie mama ei. Nu îţi dai seama cât de norocoasă eşti că te mai afli aici? Nu am de gând să te las să mori pentru un gunoi de pe Walden, care seduce fetele de pe Phoenix, iar apoi le abandonează.

— El nu e aşa! strigă Glass, iar vocea ei deveni stridentă. Nici măcar nu îl cunoşti.

— Nu-i pasă de tine. Tu erai gata să mori, ca să îl salvezi. Cât timp ai fost închisă, probabil că te-a uitat.

Glass scânci. Era adevărat că Luke începuse să se vadă cu Camille, în timp ce ea era închisă. Dar nu putea să îl învinovăţească, nu după răutăţile pe care ea le spusese când se despărţise de el, în încercarea disperată de a nu-l pune în primejdie.

— Glass.

Vocea Sonjei tremură, din cauza efortului de a rămâne calmă.

— Îmi pare rău că sunt dură. Dar cum cancelarul e încă în comă, trebuie să ai mare grijă. Dacă îşi revine şi îi dai un motiv, orice motiv de a revoca graţierea, o va face. Oftă. Nu pot să te las să îţi rişti din nou viaţa. Ai uitat deja ce s-a întâmplat?

Bineînţeles că Glass nu uitase. Amintirea acelor lucruri era permanentă, la fel ca cicatricele lăsate de cătuşe pe pielea ei, ceva ce avea să ducă cu ea toată viaţa.

Iar mama ei nici măcar nu ştia tot adevărul.

Glass ignoră privirile ciudate ale gardienilor, în timp ce trecea de punctul de verificare, şi o luă pe pod, spre Walden. Lasă-i să creadă că am fost să cumpăr droguri, dacă vor, se gândea. Nicio pedeapsă pe care i-ar fi dat-o nu putea să o rănească mai rău decât ceea ce era pe cale să facă.

Se însera, iar coridoarele erau, din fericire, pustii. Luke trebuia să se fi întors de la tura de dimineaţă, iar Carter probabil că mai era la centrul de distribuţie, unde lucra la sortarea pachetelor nutritive. Glass ştia că era o prostie – Carter o ura şi avea să o urască şi mai mult, după ce va afla că îi frânsese inima lui Luke –, dar nu suporta să se despartă de el ştiind că în cealaltă cameră era Carter.

Se opri la uşă şi, fără să îşi dea seama, îşi duse mâna la burtă. Trebuia să o facă în clipa aceea. Deja amânase de prea multe ori. Îşi adunase curajul să se despartă de el, apoi ezitase, când cuvintele îi urcaseră pe buze. Data viitoare, îşi spusese mereu. Trebuie doar să îl mai văd o dată. Dar burta ei devenea tot mai vizibilă. Chiar şi cu jumătăţi de porţii, îi era tot mai greu să ascundă creşterea în greutate, sub rochii fără formă, care o făceau pe Cora să chicotească. În curând, avea să se vadă bine. Şi aveau să înceapă întrebările. Consiliul putea să îi ceară să spună cine era tatăl. Dacă ar mai fi fost împreună cu Luke, ar fi aflat şi el şi s-ar fi oferit să ispăşească pedeapsa, într-o încercare nechibzuită de a o salva pe ea, şi astfel ar fi murit amândoi.

Îi salvezi viaţa, îşi spuse Glass şi bătu la uşă, moment în care îşi dădu seama că era ultima dată când venea acolo.

Ultima dată când va vedea cum îi zâmbeşte Luke, de parcă era singura fată din Univers. Propriile cuvinte de încurajare i se păreau goale. Apoi, uşa se deschise, dar nu era Luke. Era Carter, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de lucru.

— Nu e aici, mârâi el, mijindu-şi ochii când îi văzu obrajii înroşiţi.

— O, scuze, zise Glass şi, involuntar, făcu un pas înapoi. O să revin mai târziu.

Dar Carter o luă prin surprindere când se întinse şi o apucă de braţ, iar palma lui se strânse dureros pe încheietura ei.

— Ce te grăbeşti aşa? întrebă el, cu un zâmbet neaşteptat, care făcu să i se strângă stomacul. Intră şi aşteaptă-l. Sunt sigur că trebuie să apară.

Glass tresări, îşi frecă încheietura şi îl urmă înăuntru. Uitase cât de înalt era.

— Nu ai lucrat azi? întrebă ea, pe cel mai politicos ton posibil, şi se aşeză pe marginea canapelei, unde stătea de obicei cu Luke.

Inima ei se strânse, când îşi dădu seama că niciodată nu va mai putea să se cuibărească pe umărul lui sau să-şi treacă degetele prin buclele lui, în timp ce el stătea cu capul în braţele ei.

— Nu am avut chef, zise Carter şi ridică din umeri nepăsător.

— Of, făcu ea, abţinându-se să îl critice.

Dacă nu avea grijă, Carter risca să fie degradat din nou şi singura poziţie mai jos de cea de la centrul de distribuţie era la salubrizare.

— Îmi pare rău, adăugă ea, pentru că nu prea ştia ce altceva să spună.

— Nu, nu îţi pare, zise Carter şi desfăcu o sticlă pe care nu scria nimic.

Glass strâmbă din nas. Whisky de pe piaţa neagră.

— Eşti la fel ca toţi ceilalţi nemernici de pe Phoenix. Vă pasă doar de voi.

— Ştii ce, ar trebui să plec, zise Glass şi se îndreptă repede spre uşă. Spune-i lui Luke că o să trec mai târziu.

— Stai, strigă el.

Glass îl ignoră şi prinse clanţa, dar înainte să apuce să mai facă ceva, Carter ajunse în spatele ei şi trânti uşa la loc.

— Lasă-mă să plec, îi ceru ea şi se întoarse cu faţa la el.

Rânjetul lui Carter se lărgi, făcând-o să simtă fiori pe spate.

— Care e problema? întrebă el şi îi atinse braţele. Amândoi ştim cât de mult îţi place să te fâţâi pe Walden. Nu te preface că eşti mofturoasă.

— Ce vrei să spui? zise Glass şi icni când încercă fără succes să scape din strânsoarea lui.

Carter se încruntă şi îşi înfipse dureros degetele în braţele ei.

— Crezi că eşti rebelă, că te furişezi pe aici cu Luke. Dar eu am cunoscut o grămadă de fete ca tine, de pe Phoenix. Sunteţi toate la fel.

Încă ţinând-o de un braţ, cu cealaltă mână încercă să-i desfacă cureaua de la pantaloni.

— Încetează, zise Glass şi încercă să-l împingă, simţind cum groaza i se răspândeşte rapid prin vene. Apoi, mai tare: Opreşte-te! Dă-mi drumul!

— E în regulă, murmură Carter şi o trase mai aproape de el, răsucindu-i braţele deasupra capului.

Glass dădu să se tragă, dar el era de două ori mai greu decât ea şi nu reuşi să îl dea la o parte. Se smuci sălbatic,

încercând să-şi bage genunchiul în burta lui, dar nici asta nu reuşi.

— Nu-ţi face griji, zise el şi-i umplu urechea cu respiraţia lui acră. Luke nu o să se supere. Îmi e dator, după tot ce am făcut pentru el. În plus, el împarte totul.

Glass deschise gura să ţipe, dar Carter se apăsă pe pieptul ei şi simţi că nu mai are aer în plămâni. Puncte negre începură să-i danseze prin faţa ochilor şi simţi că îşi pierde cunoştinţa.

Apoi, uşa se deschise, iar Carter sări înapoi atât de repede, că ea îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— Glass? zise Luke şi intră. Eşti bine? Ce se întâmplă?

Fata încercă să respire, dar înainte să apuce să răspundă Carter strigă de pe canapea, unde se întinsese deja, cu un aer de prefăcută indiferenţă.

— Iubita ta tocmai îmi arăta ultimul stil de dans de pe Phoenix. Cred că trebuie să mai exerseze, pufni el.

Luke încercă să prindă privirea lui Glass, dar ea se feri. Inima îi bătea nebuneşte, de frică şi de furie.

— Scuze că am întârziat, Bekah şi Ali m-au ţinut de vorbă, zise Luke şi se aplecă să o ajute.

Se referea la doi dintre prietenii lui de la lucru, care fuseseră mereu drăguţi cu Glass.

— Hei, ce s-a întâmplat? o întrebă încet, când văzu că ea nu îi ia mâna.

După cele întâmplate, tot ce îşi dorea era să se arunce în braţele lui, să permită căldurii trupului său să îl convingă pe al ei că totul era bine. Dar venise acolo cu un scop. Nu putea să îl lase să o liniştească.

— Eşti bine? Vrei să mergem să vorbim în camera mea?

Glass privi spre Carter, lăsând furia şi ura pentru el să iasă la suprafaţă, să-i fiarbă în vene. Se ridică.

— Nu merg în camera ta, zise ea, străduindu-se ca vocea să îi sune rece, într-un fel pe care nici ea nu îl recunoştea. Niciodată.

— Cum? Ce e? întrebă Luke şi o trase blând de mână, dar ea se smuci. Glass?

Nedumerirea din vocea lui era suficientă să-i facă inima să o ia la goană.

— S-a terminat, zise ea, şocată de răceala din propria voce.

O indiferenţă ciudată se răspândi prin ea, de parcă nervii ei s-ar fi retras, să o protejeze de durerea care, cu siguranţă, ar fi distrus-o.

— Chiar credeai că o să dureze?

— Glass.

Vocea lui Luke era slabă şi încordată.

— Nu ştiu sigur ce vrei să spui, dar putem continua discuţia asta în camera mea?

Încercă să-şi pună mâna pe braţul ei, dar ea se feri.

— Nu.

Se prefăcu scârbită şi se uită în altă parte, să nu-i observe lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să mă aduci aici.

Luke rămase tăcut, iar Glass nu se putu abţine să-l privească. Se holba la ea, cu ochii plini de durere. Întotdeauna îşi făcuse griji că nu era suficient de bun pentru Glass – că o împiedica să îşi găsească pe cineva mai bun pe Phoenix. Şi, iată, îi spunea exact ceea ce cândva îi spusese că nu se va întâmpla.

— Chiar simţi asta? întrebă el, în cele din urmă. Credeam că noi… Glass, te iubesc, zise el slab.

— Eu nu te-am iubit niciodată.

Glass rosti cuvintele cu atâta intensitate, încât avu impresia că îşi smulsese sufletul odată cu ele.

— Nu înţelegi? Pentru mine, a fost doar un joc, să văd cât timp va dura până să fiu prinsă. Dar s-a terminat. M-am plictisit.

Luke se întinse să o prindă de bărbie, să o întoarcă, să o privească în ochi. Simţea cum căuta un semn al adevăratei Glass.

— Nu vorbeşti serios. Nu ştiu ce se întâmplă, dar asta nu eşti tu. Glass, vorbeşte cu mine, te rog.

Pentru o clipă, Glass ezită. Putea să îi spună adevărul. Sigur că ar fi înţeles, i-ar fi iertat toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese. Şi-ar fi pus capul pe umărul lui şi s-ar fi prefăcut că totul era în regulă. Puteau înfrunta situaţia împreună. Apoi, se gândi că Luke ar fi executat, se gândi la injecţia letală care l-ar fi omorât înainte ca trupul lui să fie abandonat în spaţiu.

Singurul mod de a salva inima lui Luke era să i-o frângă.

— Nici măcar nu mă cunoşti, zise ea şi se trase de lângă el, simţind în piept o durere ascuţită. Ţine, îi zise clipind des, ca să-şi ascundă lacrimile, şi îşi desfăcu lănţişorul de la gât. Nu-l mai vreau.

I-l puse în mână, iar el o privi tăcut, şocat şi îndurerat. Fără să ştie prea bine ce face, alergă spre uşă, o trânti după ea şi o luă la fugă pe hol, concentrată pe zgomotul făcut de paşii ei. Drept, stâng, drept, stâng. Doar să ajung acasă, îşi spuse, doar să ajung acasă, apoi o să pot plânge. Dar în clipa în care ajunse la colţ se clătină şi se lăsă jos, cu mâinile pe abdomen.

— Îmi pare rău, şopti ea încet, neştiind dacă îi vorbea copilului sau lui Luke sau propriei inimi frânte.

21
Clarke

În cortul-infirmerie, tensiunea era atât de mare că, practic, Clarke simţea cum o apăsa pe piept când respira. Se învârtea tăcută pe lângă Thalia şi încerca în zadar să învingă infecţia care deja pusese stăpânire pe rinichii ei şi care părea hotărâtă să acapareze şi ficatul, clocotind în gând din cauza egoismului Octaviei. Cum putea să stea acolo privind cum Thalia se zbate între viaţă şi moarte şi să nu înapoieze medicamentele?

Apoi, privi spre colţ, unde Octavia se ghemuise. La vederea obrajilor ei rotunzi şi a genelor dese, care o făceau să pară dureros de tânără, furia lui Clarke fu înlocuită de îndoială şi de vină. Poate că nu Octavia le luase. Dar atunci cine? Privirea ei coborî spre brăţara prinsă de încheietura Thaliei. Dacă ar rezista până ar sosi următorul val de colonişti, se gândea. Dar nu se ştia când va fi asta. Consiliul va aştepta până când va avea date relevante despre nivelul de radioactivitate, indiferent ce se întâmpla pe Pământ.

Moartea Thaliei, ştia prea bine, ar fi contat pentru Consiliu la fel de puţin precum cea a lui Lilly. Orfanii şi infractorii nu contau.

În timp ce urmărea respiraţia greoaie a Thaliei, Clarke simţi un val de furie puternică. Refuza să stea şi să aştepte ca prietena ei să moară. Nu oamenii vindecaseră boli cu mult înainte de a fi descoperită penicilina? Trebuia să existe ceva în pădure, ceva care să lupte cu infecţia. Încercă să-şi amintească ce învăţase despre plante, la ora de Biologie pământeană. Nu se ştia dacă acele plante mai existau, totul părea să fi evoluat într-un mod ciudat, după Cataclism. Dar cel puţin trebuia să încerce.

— Mă întorc, şopti către prietena ei adormită.

Fără să-i spună o vorbă tipului de pe Arcadia, care stătea de pază afară, Clarke ieşi grăbită din cort şi porni spre copaci, fără să se sinchisească să ia ceva din cortul cu provizii, de teamă să nu atragă o atenţie nedorită. Dar nu reuşi să parcurgă mai mult de zece metri şi auzi o voce familiară, care îi zgârie timpanele.

— Unde te duci? întrebă Wells şi i se alătură.

— Să caut plante medicinale.

Era prea obosită să mintă şi oricum nu conta; el întotdeauna vedea dincolo de minciuni. Cumva, conştiinţa de sine care îl împiedicase să vadă cele mai clare adevăruri nu îl împiedica să citească secretele din ochii ei.

— Vin cu tine.

— Mă descurc singură, mulţumesc, zise Clarke şi acceleră ritmul, de parcă asta l-ar fi putut opri pe tipul care traversase sistemul solar doar ca să fie cu ea. Rămâi aici, în caz că au nevoie de cineva care să conducă o gloată furioasă.

— Ai dreptate. Lucrurile au cam scăpat de sub control seara trecută, zise el încruntat. Nu am vrut să-i fac rău Octaviei. Am vrut doar să ajut. Ştiu că ai nevoie de medicamentul acela pentru Thalia.

— Ai vrut doar să ajuţi. Am mai auzit asta.

Clarke se întoarse cu faţa spre el. Nu avea timpul şi nici energia să facă faţă nevoii lui de iertare.

— Ştii ceva, Wells? Şi de data asta, cineva a sfârşit prin a fi condamnat.

Băiatul se opri, iar Clarke întoarse capul, incapabilă să privească durerea din ochii lui. Dar refuză să îl lase să o facă să se simtă vinovată. Nimic din ce i-ar fi putut spune nu s-ar fi apropiat de durerea pe care i-o pricinuise. Clarke privi drept înainte, înaintând spre copaci, încă aşteptând,

oarecum, să audă paşii lui în urma ei. Dar, de data aceea, nu se mai auzi nimic.

Până să ajungă la pârâu, furia pe care o dusese cu ea în pădure fusese înlocuită de disperare. Omul de ştiinţă din ea era îngrozit de propria naivitate. Era o prostie să creadă că va recunoaşte vreo plantă, în urma unui curs la care fusese cu şase ani în urmă, mai ales că era foarte posibil să nu mai arate la fel după atât timp. Dar refuza să se întoarcă, parţial din cauza propriei mândrii încăpăţânate, parţial din dorinţa de a-l evita pe Wells cât mai mult.

Era prea rece pentru a trece prin apă, aşa că se căţără pe pantă şi merse pe margine, pentru a trece pe partea cealaltă. Acela era cel mai depărtat drum de tabără pe care îl făcuse şi îi părea diferit; chiar şi aerul îi părea cumva altfel decât în apropierea luminişului. Închise ochii, sperând că asta o va ajuta să identifice amestecul ciudat de mirosuri pe care nu ştia cum să îl descrie. Parcă încerca să invoce o amintire care nu fusese a ei.

Pământul era mai neted acolo decât în alte locuri din pădure. Mai în sus, distanţa dintre copaci era şi mai mare şi chiar copacii păreau să se despartă în şiruri drepte, de parcă simţiseră prezenţa lui Clarke şi se dădeau la o parte, să o lase să treacă. Trase de o frunză în formă de stea, dintr-un copac, apoi înlemni, când privirea ei prinse o sclipire de lumină. Ceva era cuibărit între două crengi mari, ceva ce reflecta lumina estompată a soarelui. Mai făcu un pas, cu inima galopând. Era o fereastră. Înaintă încet, simţindu-se de parcă se mişca în unul dintre visele ei. Fereastra era încadrată de doi copaci, care, probabil, crescuseră din ruinele construcţiei, indiferent ce o fi fost ea. Dar geamul nu era curat. În timp ce se apropia, văzu că fereastra era făcută, de fapt, din bucăţele de sticlă colorată,

care fuseseră aranjate în aşa fel încât să formeze o imagine, deşi erau prea multe crăpături pentru a-şi da seama ce anume fusese.

Se apropie şi puse încet degetul pe sticlă, înfiorându-se când răceala pătrunse prin degetele ei. Parcă atingea un cadavru. Pentru o clipă, îşi dori ca Wells să fi fost cu ea. Indiferent cât de furioasă era pe el, nu l-ar fi privat de şansa de a vedea una dintre ruinele la care visase toată viaţa.

Se întoarse şi pătrunse printre copacii înalţi. Mai era o fereastră, dar aceea fusese spartă. Înaintă şi se ghemui, să vadă înăuntru. Deschizătura zimţată era suficient de mare ca să se poată strecura prin ea. Soarele începea să apună, iar razele portocalii păreau să bată direct în deschizătură, lăsând să se vadă ceea ce părea o podea din lemn. Toate instinctele îi spuneau lui Clarke să nu înainteze, dar nu se putea opri.

Cu grijă să nu atingă cioburile, întinse braţul prin deschizătură şi atinse lemnul. Nu se întâmplă nimic. Strânse pumnul şi ciocăni în el, apoi tuşi, când un nor de praf se ridică în aer. Podeaua părea solidă. Se opri, meditând. Clădirea supravieţuise atât timp. Cu siguranţă, podeaua putea să îi suporte greutatea. Atentă, strecură înăuntru un picior, apoi şi pe celălalt. Îşi ţinu respiraţia, dar nu se întâmplă nimic. Când ridică privirea şi se uită în jur, înlemni. Pereţii se înălţau pe toate părţile şi se uneau într-un punct mult deasupra capului ei, mai sus chiar decât acoperişul de peste câmpiile solare. Nu era atât de întuneric precum se aşteptase. Pe un perete mai erau geamuri. Acestea erau din sticlă transparentă şi nu erau sparte. Razele soarelui treceau prin ele, luminând milioanele de particule de praf care dansau prin aer.

Clarke se ridică încet în picioare. În faţă, era o balustradă care mergea paralel cu podeaua, aproape la nivelul taliei ei. Făcu câţiva paşi ezitanţi, apoi tresări din nou, când un sunet se auzi de undeva de deasupra capului ei.

Stătea pe un balcon ce dădea spre un imens spaţiu deschis. Era aproape întuneric, probabil din cauză că mare parte din clădire era acum în subteran, dar vedea, totuşi, conturul băncilor. Nu îndrăzni să se aventureze mai aproape de margine, să vadă mai bine, dar pe măsură ce ochii ei se obişnuiau cu întunericul, desluşea mai multe forme.

Trupuri.

La început, crezu că i se părea, că mintea ei folosea umbrele pentru a-i juca feste. Închise ochii şi îşi zise să nu fie atât de proastă. Dar când se întoarse, formele erau la fel.

Două schelete erau sprijinite de una dintre bănci, iar un altul mai mic era întins la picioarele lor. Deşi nu ştia dacă oasele fuseseră mişcate, din câte îşi dădea seama, oamenii aceia muriseră împreună. Încercaseră să se încălzească, atunci când cerul se întunecase şi se instalase iarna nucleară? Câţi erau acolo?

Mai făcu încă un pas mic, dar de data aceasta lemnul trosni periculos. Îngheţă şi începu să se dea înapoi. Dar se auzi un zgomot puternic şi, cu o înclinare bruscă, podeaua se prăbuşi sub ea. Dădu din mâini în aer şi se apucă de marginea balconului, în timp ce balustrada şi podeaua căzură. Picioarele i se legănau deasupra unui vast spaţiu deschis, în timp ce bucăţi de lemn cădeau cu un zgomot surd spre stânca de dedesubt.

Ţipă, un ţipăt puternic, care se înălţă spre tavan, apoi se risipi în aer, alăturându-se stafiilor ale căror ţipete pluteau în jur. Degetele începură să-i alunece.

— Ajutor!

Se folosi de fiecare fir de putere din corpul ei şi încercă să se tragă în sus. Braţele îi tremurau din pricina efortului, dar strânsoarea ei slăbea. Începu să ţipe din nou, dar nu mai avea aer în plămâni, iar cuvântul îi muri pe buze, înainte să îşi dea seama că fusese numele lui Wells.

22
Wells

Wells o luă la fugă când ţipătul lui Clarke aprinse fiecare nerv din trupul lui. Îi fusese greu să o urmărească prin pădure, mai ales că trebuise să păstreze distanţa – ar fi fost furioasă dacă l-ar fi văzut. Dar acum zbura şi pe deasupra ierbii abia dacă simţea cum picioarele lui atingeau pământul. Abia ajunsese la geamul din sticlă pătată, că se auzi un ţipăt şi mai puternic.

— Clarke! strigă el şi îşi băgă capul prin gaura din geamul spart.

Înăuntru era întuneric, dar nu avea timp să caute lanterna. Sus, văzu doar nişte degete prinse de o margine. Se aplecă şi sări înăuntru, aterizând cu o bufnitură pe o platformă din lemn, apoi se târî pe burtă, până la margine, şi îşi trecu o mână în jurul încheieturii lui Clarke, în timp ce se prinse de peretele din piatră, să se sprijine.

— Te-am prins.

Dar se grăbise. Una dintre mâinile ei dispăru, astfel că el îi susţinea întreaga greutate. Simţea cum aluneca şi el spre margine.

— Clarke! Ţine-te!

Gemu şi reuşi să se tragă în sus, în şezut, apoi îşi propti un picior în perete. Mâna îi transpira şi simţea cum îi slăbeşte strânsoarea.

— Wells, scânci ea.

Ecoul vocii ei se auzi prin spaţiul gol, care îl făcu să sune de parcă o sută de Clarke erau în pericol. Wells strânse din dinţi şi trase, apoi respiră uşurat şi epuizat, când cealaltă mână a lui Clarke reuşi să se prindă din nou.

— Aproape am reuşit, rezistă.

Clarke îşi puse coatele pe platforma din lemn, iar el se întinse şi o prinse de partea de sus a braţelor şi o trase în sus. Se lăsară să cadă amândoi, uşuraţi, lângă peretele din piatră. Ea suspina şi se chinuia să-şi recapete suflul.

— E în regulă, zise el şi îşi trecu braţul în jurul ei. Eşti bine.

Se aştepta să se ferească de atingere, dar ea se cuibări în braţele lui. O strânse mai tare.

— Ce faci aici? întrebă ea, cu voce înăbuşită, din îmbrăţişare. Credeam… speram…

— Te-am urmărit, am fost îngrijorat, zise Wells, cu gura pe părul ei. Nu aş permite niciodată să ţi se întâmple ceva. Indiferent ce ar trebui să fac.

Vorbi fără să se gândească, dar când cuvintele îi ieşiră din gură ştiu că erau adevărate. Chiar dacă ea sărutase pe altcineva, chiar dacă voia să fie cu altcineva, el avea să fie mereu acolo pentru ea.

Clarke nu zise nimic, dar rămase în braţele lui. El continuă să o ţină strâns, fără să îndrăznească să mai spună ceva şi să întrerupă prea repede momentul, iar uşurarea lui se transformă în bucurie. Poate că avea şansa de a o recâştiga. Poate că acolo, printre ruinele vechii lumi, puteau începe ceva nou.

23
Bellamy

Avea să îi lase pe nemernici să moară de foame. Apoi, poate atunci când vor fi cu toţii atât de slăbiţi încât vor fi nevoiţi să se târască spre el şi să-l implore să-i ierte, se va gândi să iasă la vânătoare. Dar n-aveau decât să se descurce cu vreo veveriţă sau cu altceva mic, nici vorbă să ucidă pentru ei un alt cerb.

Bellamy îşi petrecuse noaptea incapabil să doarmă, cu ochii pe cortul-infirmerie, să se asigure că nu se apropia nimeni de sora lui. Acum, că era dimineaţă, patrula prin perimetrul taberei. Avea prea multă energie pentru a sta locului.

Trecu de linia copacilor şi simţi cum trupul i se relaxează uşor, când umbrele îl înconjurară. În ultimele săptămâni, descoperise că îi plăcea compania copacilor mai mult decât cea a oamenilor. Se înfioră când o briză îi trecu pe la ceafă şi ridică privirea. Peticele de cer care se vedeau printre ramuri începeau să devină gri, iar aerul se simţea altfel, aproape umed. Privi în jos şi continuă să meargă. Poate că Pământul se săturase deja de tâmpeniile lor şi pregătea o a doua iarnă nucleară. Coti şi porni spre izvor, unde erau de obicei urme de animale. Apoi, o mişcare într-un copac, la câţiva metri de el, îi atrase atenţia şi se opri.

Ceva de un roşu aprins flutura în vânt. Putea fi o frunză, doar că în apropiere nu era nimic apropiat de nuanţa aceea. Bellamy se uită mai atent, apoi înaintă câţiva paşi, simţind nişte furnicături ciudate la ceafă. Era panglica Octaviei. Nu înţelegea nimic – ea nu mai ieşise în pădure de câteva zile –, dar ar fi recunoscut-o oriunde. Unele lucruri nu le poţi uita niciodată.

Coridoarele erau întunecate, când Bellamy goni în sus pe scări, spre apartamentul lor. Nu era o problemă să stea afară până după stingere, atât timp cât nu era prins. Trecuse printr-un canal de aerisire, prea mic pentru oricine, cu excepţia unui copil, şi intrase într-un depozit abandonat, despre care auzise pe puntea C. Era plin cu tot felul de comori: o pălărie cu boruri, cu o pasăre ciudată în vârf; o cutie pe care scria EIGHT MINUTES ABS, orice o fi însemnat asta; şi o panglică roşie pe care o găsise înfăşurată în jurul mânerului unui geamantan ciudat, cu roţi. Bellamy dăduse celelalte descoperiri la schimb pentru puncte de raţie, dar păstrase panglica aceea, chiar dacă i-ar fi hrănit timp de o lună. Voia să i-o dea Octaviei.

Puse degetul mare pe scaner şi deschise încet uşa, apoi îngheţă. Cineva se mişca prin casă. De obicei, mama lui dormea la ora aceea. Înaintă încet, ca să audă mai bine, şi se relaxă când un sunet familiar îi umplu urechile. Mama lui fredona cântecul preferat al Octaviei, aşa cum făcea mereu, stând pe podea. Îi cânta prin uşa dulapului, până când sora lui adormea. Oftă uşurat. Nu părea să aibă chef să strige la el sau, mai rău, să aibă una dintre nesfârşitele ei crize de plâns, care îl făceau pe Bellamy să se ascundă în dulap cu sora lui.

Zâmbi când intră în camera principală şi o văzu pe mama lui îngenuncheată pe jos.

— Dormi, puiule, nu plânge, mama o să-ţi cumpere o stea de pe cer. Iar dacă steaua nu poate să cânte, mama o să-ţi cumpere o bucată de lună.

Prin întuneric se auzi un alt sunet, o respiraţie slabă. Sistemul de ventilaţie făcea figuri din nou? Mai înaintă un pas.

— Iar dacă luna îşi va pierde vreodată strălucirea, mama o să-ţi cumpere...

Bellamy auzi sunetul din nou, deşi acum i se păru că cineva trăsese aer în piept, tresărind.

— Mamă?

Mai făcu un pas. Mama lui era ghemuită lângă ceva de pe jos.

— Mamă, ţipă el şi ţâşni spre ea.

Avea mâinile în jurul gâtului Octaviei şi chiar întuneric fiind Bellamy văzu că faţa surorii lui era albastră. O împinse pe mama lui la o parte şi o ridică pe Octavia în braţe. Pentru o clipă, fu sigur că era moartă, dar apoi fata avu nişte spasme şi începu să tuşească. Bellamy răsuflă uşurat, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

— Doar ne jucam, zise mama lui, cu sfială. Nu putea să doarmă. De aceea ne jucam un joc…

Bellamy o strânse în braţe pe Octavia, încercând să o liniştească şi privind spre perete, în timp ce îl cuprindea o senzaţie stranie. Nu era sigur ce făcuse mama lui, dar ştia cu certitudine că avea să încerce din nou.

Bellamy se ridică pe vârfuri şi întinse braţul după panglică. Degetele lui se înfăşurară în jurul satinului familiar, dar când încercă să o tragă în jos îşi dădu seama că nu era chiar prinsă de creangă – fusese legată acolo.

Cineva găsise panglica şi o legase de copac, să o păstreze în siguranţă? Dar de ce nu o dusese înapoi în tabără, pur şi simplu? Cu un aer absent, îşi plimbă mâna pe trunchiul copacului, lăsând scoarţa aspră să-i intre în piele. Apoi, îngheţă. Degetele lui dădură de o adâncitură, de unde fusese scobită o bucată de lemn. De acolo se vedea ieşind ceva – era un cuib de pasăre?

Prinse de margine şi trase, privind cu groază cum

apăreau medicamentele pe care el şi Clarke le găsiseră. Pastile, seringi, sticluţe – toate se împrăştiară prin iarba de la picioarele lui. Mintea lui încerca să găsească o explicaţie, orice care să alunge spaima ce-i urca în piept.

Se lăsă pe iarbă, cu un geamăt, şi închise ochii.

Era adevărat. Octavia luase medicamentele. Le ascunsese în copac şi-şi folosise panglica ca semn, să le poată găsi. Dar nu înţelegea de ce o făcuse. Se gândise că ar fi avut nevoie, dacă vreunul dintre ei doi s-ar fi îmbolnăvit? Poate că intenţiona să le ia cu ei?

Apoi, cuvintele lui Graham îi răsunară în urechi. Nu putem permite să mai moară cineva, doar pentru că surioara ta e dependentă de medicamente.

Băiatul desemnat să stea de pază în faţa cortului-infirmerie adormise. Abia reuşi să se ridice în picioare şi să mormăie rapid „hei, nu poţi intra acolo”, înainte ca Bellamy să năvălească înăuntru. Se uită în jur, se convinse că nu era nimeni, cu excepţia prietenei bolnave şi adormite a lui Clarke, apoi porni hotărât spre locul unde Octavia stătea cu picioarele încrucişate şi îşi împletea părul.

— Ce naiba crezi că faci? şuieră el.

— Despre ce vorbeşti?

În vocea ei era un amestec de plictiseală şi de iritare, de parcă o sâcâia în legătură cu temele de şcoală, aşa cum obişnuia să facă atunci când o vizita la centrul de îngrijire. Bellamy aruncă panglica pe patul ei şi gemu când văzu groaza de pe faţa Octaviei.

— Eu nu… nu a fost… se bâlbâi ea.

— Termină cu tâmpeniile, O, i-o tăie el. Acum poţi să-ţi termini de împletit afurisitul de păr, în timp ce o fată moare în faţa ta.

Privirea Octaviei fugi spre Thalia, apoi coborî.

— Nu m-am gândit că e atât de bolnavă, zise ea încet. Clarke îi dăduse deja medicamentul. Până să îmi dau seama că mai are nevoie, a fost prea târziu. Nu pot mărturisi acum. Ai văzut cum sunt. Nu ştiam ce îmi vor face.

Când ridică din nou privirea, ochii ei albaştri erau plini de lacrimi.

— Până şi tu mă urăşti acum, iar tu eşti fratele meu.

Bellamy oftă şi se aşeză lângă ea.

— Nu te urăsc. Îi luă mâna şi o strânse uşor. Doar că nu înţeleg. De ce ai făcut-o? De data asta, vreau adevărul, te rog!

Octavia rămase tăcută, iar el simţea cum pielea ei transpiră şi începe să tremure.

— Adică?

Îi lăsă mâna.

— Aveam nevoie de ele, zise ea încet. Nu pot să dorm fără ele. Făcu o pauză şi închise ochii. La început, a fost doar noaptea. Tot aveam nişte vise îngrozitoare, aşa că asistenta de la centrul de îngrijire mi-a dat un medicament, să mă ajute să dorm, numai că apoi a fost mai rău. Erau momente când nu puteam respira, când simţeam că întreg universul se strângea în jurul meu şi mă sufoca. Asistenta n-a vrut să-mi mai dea medicamente, chiar dacă am cerut, aşa că am început să le fur. Era singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine.

Bellamy se holba la ea.

— Asta ai fost prinsă furând? întrebă el încet, copleşit de cele aflate. Nu mâncare pentru copiii de la centrul de îngrijire. Medicamente.

Octavia nu zise nimic, doar aprobă din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— O, de ce nu mi-ai spus?

— Ştiu că îţi faci foarte multe griji pentru mine. Trase aer în piept. Ştiu că vrei să mă protejezi mereu. Nu voiam să te simţi de parcă ai fi dat greş.

Bellamy simţi durere radiind dintr-un punct aflat undeva în spatele inimii. Nu ştia ce-l durea mai mult: faptul că sora lui era dependentă de medicamente sau faptul că nu-i spusese adevărul pentru că el fusese atât de orbit de nevoia lui nebunească de a o proteja. Când vorbi, în cele din urmă, vocea îi era răguşită.

— Şi ce facem acum?

Pentru prima dată în viaţă, habar n-avea cum s-o ajute pe sora lui.

— Ce se va întâmpla când vom înapoia medicamentele?

— O să fiu bine. Trebuie doar să învăţ să trăiesc fără ele. Aici e deja mai uşor.

Se întinse şi îl luă de mână, privindu-l ciudat, aproape implorator.

— Îţi doreşti să nu fi venit aici, după mine?

— Nu, zise Bellamy ferm şi scutură din cap. Doar că am nevoie de ceva timp, să procesez totul.

Se ridică în picioare, apoi se uită din nou la ea.

— Dar trebuie să te asiguri că medicamentele ajung la Clarke. Tu trebuie să îi spui. Vorbesc serios, O.

— Ştiu, aprobă ea din cap, apoi se uită spre Thalia şi parcă se dezumflă un pic. O s-o fac diseară.

— Bine.

Oftând, Bellamy ieşi din cort şi traversă luminişul. Când ajunse la linia copacilor, inspiră adânc, permiţând aerului umed să-i pătrundă în plămâni, prin pieptul care îl durea. Îşi lăsă capul pe spate, astfel încât vântul să-i treacă peste pielea încinsă. Acum, că cerul nu era acoperit de copaci, părea şi mai întunecat, aproape negru. Brusc, o linie de lumină zimţată traversă înaltul, urmată de un tunet violent,

care făcu pământul să se cutremure. Bellamy sări cât colo, iar luminişul se umplu de ţipete. Dar acestea fură acoperite rapid de un alt tunet asurzitor, mai puternic decât primul, de parcă cerul era gata să se prăvălească peste pământ.

Apoi, începu să cadă ceva. Picături de lichid veneau în cascadă şi cădeau pe pielea lui, pe păr şi pe haine. Ploaie, îşi dădu seama Bellamy, ploaie adevărată. Îşi îndreptă privirea spre cer şi, pentru o clipă, uimirea lui alungă tot – furia pe Graham, pe Wells şi pe Clarke, îngrijorarea pentru sora lui, ţipetele copiilor proşti, care nu ştiau că ploaia nu făcea rău. Închise ochii, lăsând apa să spele mizeria şi transpiraţia de pe faţa lui. Pentru o secundă, îşi imagină că ploaia putea spăla totul: sângele, lacrimile, faptul că el şi Octavia dăduseră greş. Puteau începe de la zero, curat, să încerce din nou.

Bellamy deschise ochii. Era ridicol, ştia. Ploaia era doar apă şi nu exista niciun început curat, de la zero. Asta era partea proastă în ce priveşte secretele – trebuia să le porţi cu tine pentru totdeauna, cu orice preţ.

24
Glass

În timp ce traversa podul, îngrozitoarea idee că mama ei avea dreptate atârna ca o piatră de inima lui Glass. Nu putea risca să facă nici măcar un pas greşit – nu de dragul ei, ci al lui Luke. Dacă îşi revenea cancelarul şi îi revoca graţierea, iar Luke făcea vreo prostie şi recunoştea adevărul despre sarcină? Istoria s-ar fi repetat, deşi ştia că ar fi luat aceeaşi decizie. Mereu ar alege să-l protejeze pe băiatul pe care îl iubea.

Îl evita pe Luke de câteva zile, deşi în ultima vreme fusese chemat la lucru pentru multe situaţii de urgenţă şi probabil că nici nu observase. În cele din urmă, stabilise să se întâlnească cu el în apartamentul lui, în seara aceea, iar gândul că o va întâmpina cu zâmbetul cunoscut făcea s-o doară inima. Cel puţin de data aceea nu vor fi minciuni. Pur şi simplu, îi va spune adevărul, indiferent cât de greu îi va fi. Poate că va căuta din nou consolare la Camille şi o vor lua de la capăt. Ideea asta o făcu să simtă o înţepătură puternică, dar o ignoră şi îşi continuă drumul.

În timp ce se apropia de capătul podului, ochii îi căzură pe un grup mic, de lângă punctul de verificare. Câţiva gardieni discutau între ei, în timp ce unii civili şopteau şi arătau spre ceva aflat înspre geamul plin de stele care mărginea pasajul. Deodată, Glass recunoscu câţiva gardieni – erau echipa lui Luke, membri ai trupei de elită de ingineri. Femeia cu păr cărunt, care îşi mişca rapid degetele în aer, manevrând o holodiagramă în faţa ei, era Bekah. Lângă ea stătea Ali, un tip cu piele închisă la culoare şi ochi verzi, care fixau imaginea pe care o crea Bekah.

— Glass! exclamă Ali bucuros când o văzu apropiindu-se.

Alergă spre ea şi o prinse de mâini.

— Mă bucur să te văd. Ce mai faci?

— Bine, murmură ea nedumerită.

Cât de mult ştiau, oare? O salutau ca pe fosta lui Luke, aroganta de pe Phoenix, care îi frânsese inima, sau ca pe iubita lui evadată-condamnată? Oricum ar fi fost, Ali era mult mai amabil decât ar fi meritat.

Bekah îi zâmbi scurt, apoi se întoarse la diagramele ei, încruntându-se când roti un plan tridimensional complicat.

— Unde e Luke? întrebă Glass privind în jur.

Dacă încă mai lucrau, nu va putea merge acasă. Ali făcu semn spre geam, zâmbind.

— Priveşte afară.

Glass se întoarse încet şi fiecare atom din corpul ei îngheţă. Deja ştia ce va vedea. Două siluete în costume spaţiale pluteau afară, legate de navă cu un cablu subţire. Aveau cutii cu scule prinse la spate şi se foloseau de mâinile înmănuşate pentru a se mişca de-a lungul pasarelei.

Ca în transă, Glass înaintă şi îşi lipi faţa de geam. Privi îngrozită cum cele două siluete dau din cap una spre alta, apoi dispar sub pasarelă. Echipa lui Luke răspundea de reparaţiile importante, dar el fusese doar un junior în echipă, când ieşiseră împreună, cu un an în urmă. Ştia că fusese promovat, dar habar n-avea că îl vor trimite în spaţiu atât de curând. Gândul că el era afară, că nimic nu-l separa de vidul rece, în afară de un cablu subţire şi un costum presurizat, o făcu să ameţească. Se prinse de balustradă, să se sprijine, şi trimise spre stele o rugăciune tăcută, să aibă grijă de el.

Nu ieşise din apartament de două săptămâni. Nici măcar cele mai largi haine ale ei nu mai reuşeau să mascheze

umflătura care crescuse alarmant de repede. Glass nu ştia cât timp mama ei va mai putea inventa scuze pentru ea. Încetase să mai răspundă mesajelor de la prietenii ei şi, în cele din urmă, ei încetaseră să le mai trimită. Toţi, cu excepţia lui Wells, care o contacta în fiecare zi.

Glass reciti mesajul pe care el i-l trimisese în acea dimineaţă.

Ştiu că trebuie să se fi întâmplat ceva şi sper că ştii că eu voi fi mereu aici, indiferent de ce vei avea nevoie. Şi chiar dacă nu vrei (sau nu poţi) să-mi răspunzi, o să continui să-ţi umplu mesageria cu vorbăria mea stupidă, pentru că, indiferent ce s-a întâmplat, eşti în continuare cea mai bună prietenă a mea şi nu o să încetez niciodată să-mi doresc să fii lângă mine.

Restul mesajului continua cu frustrările lui Wells legate de pregătirea ca ofiţer şi se încheia cu câteva aluzii criptice la Clarke. Ea spera că nu era nimic serios – Clarke trebuia să îşi dea seama ce noroc avea cu el. Niciodată nu va găsi un băiat mai frumos şi mai deştept pe Phoenix. Chiar dacă onoarea de a fi cel mai frumos şi mai deştept băiat din întreaga Colonie îi revenea lui Luke. Luke, care nu mai făcea parte din viaţa ei.

Singurul lucru care o împiedica să o ia razna era prezenţa crescândă din ea. Îşi puse mâna pe burtă şi îi şopti bebeluşului, spunându-i din nou – cumva, ştia că era băiat – cât de mult îl iubea.

Se auzi o bătaie bruscă în uşă, iar Glass se ridică repede, încercând să fugă în baie, să încuie uşa. Dar cei trei gardieni năvăliră înăuntru.

— Glass Sorenson, tună unul dintre ei, cu ochii pe burta ei. Eşti arestată pentru violarea Doctrinei Gaia.

— Vă rog, lăsaţi-mă să vă explic.

Glass trase aer în piept, simţind cum o cuprinde panica. Parcă se scufunda. Camera se învârtea şi era greu de spus care cuvinte îi ieşeau din gură şi care i se roteau nebuneşte prin cap. Într-o clipă, unul dintre gardieni o apucă de braţe şi îi răsuci încheieturile la spate, în timp ce altul i le prindea cu cătuşe.

— Nu, gemu ea. Vă rog. A fost un accident.

Îşi înfipse inutil picioarele în podea. Gardienii o târâră spre uşă. Apoi, un instinct nebunesc o făcu să se zbată şi să se smucească de lângă cel care o ţinea, îl lovi puternic în fluierul piciorului şi îi băgă un cot în gât. Bărbatul o prinse strâns de umăr şi o trase pe coridor, apoi pe casa scării. Un suspin urcă din interiorul ei, când îşi dădu seama că nu avea să-l mai revadă niciodată pe Luke, iar acea conştientizare o lovi cu forţa unui ciocan. Brusc, picioarele ei cedară. Gardianul care o ţinea se clătină şi alunecă, încercând să o ţină în picioare.

Pot să o fac, se gândi Glass, profitând de acea dezechilibrare de moment, pentru a se năpusti înainte. Pentru o clipă, simţi fiorul speranţei, depăşind panica. Aceea era şansa ei. Putea să fugă. Dar apoi gardianul o înhăţă din spate şi simţi că îi fug picioarele de sub ea. Umărul i se lovi de podea şi, deodată, se trezi că se rostogolea pe scările înguste şi slab luminate.

Totul se întunecă.

Când deschise ochii, o durea tot corpul. Genunchii, umerii, burta…

Burta ei. Glass încercă să pună mâinile pe ea, dar îi erau legate. Ba nu, încătuşate, îşi dădu seama tot mai îngrozită. Desigur: era o infractoare.

— Scumpo, te-ai trezit! auzi o voce caldă.

Cu vederea înceţoşată, zări doar conturul unei siluete care se apropia de pat. Era o asistentă.

— Te rog! bâigui Glass. El e bine? Pot să îl ţin?

Femeia se opri, iar Glass ştiu înainte ca ea să spună ceva. Deja simţea golul oribil şi dureros din interiorul ei.

— Îmi pare rău, zise asistenta încet.

Glass abia îi vedea gura, care îi dădea impresia că vocea venea din cu totul altă parte.

— Nu am reuşit să îl salvăm.

Glass se întoarse şi lăsă metalul rece al cătuşelor să-i apese puternic pielea, fără să-i pese de durere. Orice senzaţie era mai bună decât aceea, decât durerea pe care o simţea în inimă şi care avea să persiste pentru totdeauna.

În cele din urmă, cele două siluete reapărură de sub pasarelă. Glass răsuflă uşurată şi-şi lipi mâna de geam. Cât timp îşi ţinuse respiraţia?

— Te simţi bine? întrebă o voce şi, pentru o clipă, se gândi îngrozită că era din nou în acea cameră de spital, cu asistenta.

Dar era prietena lui Luke, Bekah, care o privea îngrijorată. Faţa îi era udă, îşi dădu seama. Plânsese. Nici măcar nu se simţea jenată, era atât de uşurată că Luke se întorsese teafăr.

— Mulţumesc, reuşi să spună şi luă batista oferită de Bekah, să îşi şteargă lacrimile. Afară, Luke se trăgea de-a lungul cablului, înspre camera pneumatică.

În jurul ei, privitorii începură să aplaude, dar ea rămase lângă geam, cu ochii lipiţi de punctul unde îl văzuse pe Luke ultima dată. Gândurile cu care venise păreau la fel de departe ca un vis uitat. Nu putea să rupă legătura cu el, la fel cum nu putea să taie cablul care îl lega de navă. Fără Luke, viaţa ei ar fi fost la fel de goală şi de rece ca spaţiul.

— Hei, se auzi vocea lui din spate, iar Glass se răsuci şi se aruncă în braţele lui.

Cămaşa lui termală era udă de transpiraţie, buclele umede şi murdare, dar ei nu-i păsa.

— Am fost îngrijorată, zise înăbuşit, vocea ei pierzându-se în cămaşa lui.

El râse şi o strânse tare în braţe, apoi o sărută în creştet.

— Ce surpriză plăcută.

Glass ridică privirea spre el, fără să-i pese că ochii îi erau umflaţi şi îi curgea nasul.

— E în regulă, zise Luke şi schimbă o privire amuzată cu Ali, înainte să o privească din nou. Face parte din munca mea.

Inima ei încă bătea prea repede ca să poată vorbi, aşa că aprobă din cap şi zâmbi jenată spre Bekah, spre Ali şi spre ceilalţi.

— Haide, zise Luke şi o luă de mână, să o conducă în jos pe pasarelă.

În timp ce traversau podul spre Walden, în sfârşit, respiraţia ei reveni la normal.

— Nu-mi vine să cred că faci aşa ceva, zise ea încet. Nu ţi-e frică?

— E înspăimântător, dar e şi antrenant. E atât de… imens acolo. Ştiu că sună oarecum prostesc.

Se opri, dar ea scutură din cap. Amândoi ştiau despre spaţiile închise, despre cum te poţi simţi captiv în ele, chiar şi pe unul atât de mare cum era nava.

— Mă bucur doar că totul a decurs bine.

— Da, a decurs bine. Mă rog, aproape.

Degetele lui Luke le lăsară pe ale ei, iar vocea lui deveni uşor încordată.

— S-a întâmplat ceva ciudat cu camera pneumatică. O valvă trebuie să se fi slăbit, pentru că scăpa oxigen de pe navă.

— Dar aţi reparat-o, nu?

— Sigur. Pentru asta am fost pregătiţi.

O strânse de mână.

Brusc, Glass se opri, se întoarse spre el pe vârfuri şi îl sărută, chiar acolo, în mijlocul culoarului aglomerat. Nu-i mai păsa cine îi vedea. Indiferent ce se va întâmpla, se gândi ea, sărutându-l cu o nevoie disperată, nu va permite niciodată ca ceva să îi despartă.

25
Bellamy

Bellamy se uita la flăcări, iar zumzetul discuţiilor din jur se contopea cu trosnetele lemnelor. Trecuseră câteva ore de când vorbise cu Octavia şi, deocamdată, nu apăruse niciun semn din partea ei. Spera să înapoieze medicamentele cât de curând. Nu putea s-o forţeze, ştia, altfel relaţia lor s-ar fi încheiat pentru totdeauna. Trebuia să îi arate că avea încredere în ea, iar ea trebuia să îndrepte lucrurile, pentru a recâştiga acea încredere.

Ploaia se oprise, dar pământul încă era umed. Izbucniseră câteva încăierări, din cauza câtorva pietre care deveniseră locuri VIP în jurul focului, dar, în cea mai mare parte a timpului, toţi păreau dispuşi să se mulţumească şi cu iarba udă, pentru a sta aproape de căldura flăcărilor. Câteva fete găsiseră o a treia variantă şi stăteau în poala unor tipi cu un aer încrezut.

Scană cercul, în căutarea lui Clarke. Era mai mult fum ca de obicei, probabil din cauză că toate lemnele de foc erau umede, şi îi luă câteva clipe pentru ca privirea să i se oprească pe familiarul păr roşcat-auriu. Spre surpriza lui, constată că ea stătea lângă Wells. Nu se atingeau, nu îşi vorbeau, dar ceva se schimbase între ei. Încordarea care cuprindea corpul lui Clarke, ori de câte ori se apropia Wells, dispăruse şi, în loc de priviri rănite şi furişate spre ea, când îşi întorcea capul, Wells continuă să privească indiferent focul, cu un aer mulţumit.

O urmă de resentiment îşi croi drum spre stomacul lui Bellamy. Ar fi trebuit să îşi dea seama că era doar o chestiune de timp până când ea avea să se întoarcă la

Wells. N-ar fi trebuit să o sărute în pădure. Ţinuse la o singură fată înainte – şi sfârşise prin a suferi şi atunci.

Norii erau suficient de deşi ca să ascundă aproape toate stelele, dar Bellamy îşi lăsă capul pe spate, întrebându-se cât avea să dureze până la sosirea următoarei nave. O vor vedea venind spre ei – un pâlpâit de avertizare pe cer?

Apoi, privirea lui căzu pe o siluetă care se mişca prin întuneric, spre foc: silueta umbrită a unei fete micuţe, care îşi ţinea capul sus. Bellamy se ridică în picioare, când Octavia păşi în lumină aruncată de flăcările care dansau şi stârni un val de şoapte.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îl auzi Bellamy pe Graham. Cine naiba trebuia să o supravegheze în seara asta?

Wells îi aruncă o privire lui Clarke, apoi se ridică să îl înfrunte pe Graham.

— E în regulă. Poate să ni se alăture.

Octavia se opri, privind de la Wells la Graham, în timp ce ei se uitau unul la altul. Dar înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească, ea trase aer în piept şi înaintă.

— Am să vă spun ceva.

Tremura, dar vocea îi era fermă. Şoaptele şi murmurele se stinseră şi aproape o sută de capete se întoarseră spre ea. În lumina ce pâlpâia, Bellamy văzu panica de pe faţa ei şi simţi pornirea de a fugi să o prindă de mână. Dar îşi forţă picioarele să stea pe loc. Petrecuse atât de mult timp încercând să o apere pe micuţa fată, încât nu mai apucase să o cunoască pe femeia în care se transformase. Iar în clipa aceea trebuia să se descurce singură.

— Eu am luat medicamentele, începu Octavia.

Se opri, să lase cuvintele să se aşeze, trase aer în piept şi continuă, în timp ce un val de ştiam eu şi ţi-am zis eu se auzea crescând, ca un tunet. Le spuse aceeaşi versiune pe

care i-o spusese lui Bellamy mai devreme – cât de greu îi fusese să crească la centrul de îngrijire şi cum ajunsese dependentă de pastile.

Bombănelile încetară, pe măsură ce vocea Octaviei continua să se audă.

— În Colonie, nu mi-am dat seama că făceam rău cuiva. Furatul mi se părea doar un mod de a obţine ceva ce mi se cuvenea. Credeam că fiecare merită să poată dormi noaptea. Să te trezeşti fără să simţi că toate coşmarurile ţi-au lăsat cicatrice în minte.

Trase aer în piept şi închise ochii. Când îi deschise, Bellamy văzu o urmă de lacrimi.

— Am fost atât de egoistă, atât de speriată. Dar niciodată nu am avut intenţia de a-i face rău Thaliei sau altcuiva. Se întoarse spre Clarke şi îşi înghiţi suspinul. Îmi pare foarte rău. Ştiu că nu merit iertarea ta, dar tot ce îţi cer e şansa de a o lua de la capăt.

Îşi ridică bărbia şi privi în jurul cercului, până când dădu cu ochii de Bellamy şi îi zâmbi slab.

— La fel ca toată lumea de aici. Ştiu că mulţi dintre noi au făcut lucruri de care nu sunt mândri, dar am primit şansa unui nou început. Ştiu că eu am ruinat-o pentru mulţi dintre voi, dar aş vrea să o luăm de la capăt – să devin o persoană mai bună, să ajut să construim pe Pământ lumea pe care ne-o dorim.

Inima lui Bellamy se umflă de mândrie. Lacrimile începeau să-i înceţoşeze privirea, deşi, dacă cineva i-ar fi spus asta, ar fi susţinut că era de la fum. Viaţa surorii lui fusese plină de suferinţă şi de vitregie încă de la început. Făcuse greşeli – amândoi făcuseră –, dar ea încă reuşea să fie curajoasă şi puternică.

Pentru o clipă, nimeni nu vorbi. Până şi trosnetele lemnelor se estompară, de parcă însuşi Pământul îşi ţinea respiraţia. Apoi, vocea lui Graham sparse tăcerea.

— Asta e o tâmpenie.

Bellamy se zbârli, simţind o scânteie de furie în piept, dar strânse din dinţi. Graham era un nemernic, dar asta nu însemna că ceilalţi nu fuseseră mişcaţi de discursul Octaviei. Dar, în loc să stârnească luări în derâdere şi şoapte dezaprobatoare, vorbele lui Graham dezlănţuiră un val de murmure de încuviinţare, care se transformară rapid în strigăte. Privi în jur şi continuă.

— De ce ne-am speti cât e ziua de lungă să tăiem lemne, să cărăm apă, să facem orice e nevoie ca să rămânem cu toţii în viaţă, doar ca să lăsăm o nebună dependentă de medicamente să-şi bată joc de noi?

— Bun, ajunge, zise Bellamy.

Privi spre Octavia. Buza ei de jos începuse să tremure, iar privirea îi rătăcea în jurul focului.

— Ai spus ce ai avut de spus. Dar mai sunt nouăzeci şi patru de oameni aici, fiecare cu părerea lui, şi nu au nevoie să le spui tu ce să creadă.

— Eu sunt de acord cu Graham, se auzi vocea unei fete.

Bellamy se întoarse şi văzu o fată cu păr scurt, de pe Walden, care se uita la Octavia.

— Cu toţii am avut vieţi de rahat în Colonie, dar nimeni altcineva nu a furat, zise ea, mijindu-şi ochii. Cine ştie ce va lua data viitoare?

— Potoliţi-vă, cu toţii, zise Clarke şi se ridică în picioare. Şi-a cerut scuze. Trebuie să-i mai dăm o şansă.

Bellamy o privi surprins, aşteptând valul de indignare. La urma urmei, ea fusese cea care o acuzase pe Octavia, încă de la început. Dar când o privi pe Clarke, simţi doar recunoştinţă.

— Nu.

Vocea lui Graham se auzi tare, iar el privi în jurul cercului, cu o sclipire ciudată în ochi, care nu era de la licăririle focului. Se întoarse spre Wells, care încă era în picioare, lângă Clarke.

— Este exact cum ai spus. Trebuie să existe un fel de reguli, altfel, să dea naiba, nu vom reuşi.

— Şi ce propui? întrebă Wells.

Graham zâmbi, iar Bellamy simţi de parcă cineva îi turnase apă foarte rece pe spate. Privindu-l pe Graham, se apropie de Octavia şi îşi puse un braţ în jurul ei.

— O să fie bine, îi şopti el.

— Îmi pare rău, zise Graham, întorcându-se spre ei. Dar nu avem de ales. A pus în pericol viaţa Thaliei. Nu putem să ne mai asumăm asemenea riscuri. Octavia trebuie să moară.

— Ce? sări Bellamy. Eşti nebun?

Îşi răsuci capul de la dreapta la stânga, aşteptându-se să vadă o mare de reacţii similare. Dar, în timp ce câţiva se uitau la Graham şocaţi, mulţi îl aprobau. Bellamy păşi protector în faţa Octaviei, care tremura puternic. Avea de gând să transforme în cenuşă afurisita aceea de planetă, înainte să lase pe cineva să se apropie de sora lui.

— Vrei să votăm?

Graham ridică bărbia şi arătă spre Wells.

— Tu ai fost cel nerăbdător să readucem democraţia pe Pământ. Pare cinstit, nu?

— Nu la asta m-am referit, i-o tăie acesta.

Faţa lui îşi pierduse expresia de politician, iar trăsăturile arătau furie.

— Nu vom supune la vot uciderea unor oameni.

— Nu? Graham ridică o sprânceană. Adică tatăl tău poate să facă asta, dar nu şi noi.

Bellamy gemu şi închise ochii, auzind murmure de aprobare din mulţime. Era exact ce ar fi spus şi el în acea situaţie, doar că el ar fi făcut-o cu intenţia de a-l şicana pe Wells, nimic mai mult. El niciodată nu ar fi propus să fie omorât cineva.

— Consiliul nu execută pe cineva doar ca să se amuze.

Vocea lui Wells tremura de furie.

— Să menţii omenirea în viaţă în spaţiu necesită măsuri extraordinare. Uneori, măsuri dure. Făcu o pauză. Dar noi avem şansa să facem lucrurile mai bine.

— Şi ce dacă? mârâi Graham. Vrei să spui că doar o să-i dăm o palmă peste încheietură şi apoi o să-i punem pe toţi să jure că nu vor încălca regulile?

Din mulţime se auziră câteva chicoteli.

— Nu. Ai dreptate. Trebuie să existe nişte consecinţe. Trase aer în piept. Îi vom alunga din tabără.

Vocea lui era hotărâtă, iar când se întoarse spre Bellamy văzu în privirea lui un amestec de durere şi de uşurare.

— Alungaţi? repetă Graham. Să se poată furişa înapoi ori de câte ori au chef şi să mai fure nişte provizii? E o tâmpenie.

Bellamy deschise gura să spună ceva, dar vocea lui fu acoperită de murmurele celorlalţi. În cele din urmă, o fată de pe Walden, pe care Bellamy o recunoscu vag, se ridică în picioare.

— Mi se pare corect, strigă ea ca să se facă auzită peste mulţime, care tăcu, iar capetele se întoarseră spre ea. Atât timp cât promit să nu se mai întoarcă niciodată.

Bellamy îşi strânse braţul în jurul Octaviei, care se înmuiase. Aprobă din cap.

— O să plecăm dimineaţă.

Se întoarse să zâmbească spre Octavia – asta şi avusese de gând. Atunci, de ce simţea mai mult frică decât uşurare?

Focul se stinse, iar întunericul se aşternu peste tabără, ca o pătură, înăbuşind sunetul paşilor şi zgomotele vocilor, pe măsură ce siluetele umbrite dispăreau în corturi sau îşi luau păturile şi se retrăgeau spre marginile luminişului.

Bellamy improviză un pat pentru Octavia, în apropiere de epava navei. Nu o spuseseră cu voce tare, dar amândoi ştiau că nu voiau să doarmă în cort în noaptea aceea.

Octavia se ghemui pe pătura ei şi închise ochii, deşi era evident că nu dormea. Excursia în pădure cu Clarke, pentru a recupera medicamentele, fusese una încordată. Nimeni nu scosese o vorbă, deşi Bellamy simţise privirea lui Clarke în spatele lui, el fiind cel care o luase înainte. Acum, stătea lângă Octavia, rezemat de un copac, privind în noapte. Era greu să se împace cu ideea că a doua zi vor pleca pentru totdeauna. O umbră se mişcă prin întuneric şi se îndreptă spre ei. Wells. Avea arcul lui Bellamy atârnat pe umăr.

— Hei, zise Wells încet, iar Bellamy se ridică în picioare. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Ştiu că exilarea pare ceva dur, dar nu ştiam ce altceva să fac. Chiar am crezut că Graham o să-i convingă să…

Vocea lui se stinse, când privirea îi căzu pe Octavia.

— Nu că aş fi lăsat să se întâmple aşa ceva, dar noi suntem doar doi, iar ei mai mulţi.

Bellamy simţi cum îi urcă în gât o ripostă acidă, dar o înghiţi. Wells făcuse tot ce putuse, în circumstanţele date.

— Mulţumesc.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi Bellamy îşi drese vocea.

— Ascultă, probabil că… Se opri. Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Bellamy trase aer în piept şi se forţă să îl privească pe Wells în ochi.

— Sper că e bine.

— Mulţumesc, zise Wells încet. Şi eu sper.

Tăcu pentru o clipă, iar când vorbi din nou vocea îi era fermă.

— Ştiu că încercai doar să îţi protejezi sora. Aş fi făcut la fel. Zâmbi. Într-un fel, cred că asta am şi făcut.

Wells întinse mâna.

— Sper ca tu şi Octavia să fiţi în siguranţă.

Bellamy scutură mâna lui Wells şi zâmbi trist.

— Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău decât Graham. Fii cu ochii pe puştiul ăla.

— Aşa o să fac.

Wells aprobă din cap, apoi dispăru în noapte. Bellamy se întinse pe pătură şi privi spre luminiş. Putea doar să ghicească forma cortului-infirmerie, unde Clarke probabil că îi dădea Thaliei mult aşteptatul medicament. Stomacul lui se strânse când rememoră scena de lângă foc, flăcările licărind pe faţa hotărâtă a lui Clarke. Niciodată nu cunoscuse o fată care să fie atât de frumoasă şi atât de puternică, în acelaşi timp. Se lăsă pe spate cu un oftat şi închise ochii, întrebându-se cât va dura până când Clarke avea să mai fie ultima persoană la care el se gândea înainte să adoarmă.

26
Clarke

Antibioticele îşi făceau efectul. Deşi trecuseră doar câteva ore de când Clarke năvălise în cort cu medicamentele sub braţ, febra Thaliei scăzuse deja şi era vioaie, cum nu mai fusese de multe zile. Clarke se lăsă pe marginea patului ei, în timp ce Thalia deschise ochi.

— Bine ai revenit, zise Clarke cu un zâmbet. Cum te simţi?

Privirea Thaliei se roti prin cortul gol, apoi se fixă în ochii lui Clarke.

— Nu sunt în rai, nu?

Clarke scutură din cap.

— Doamne, sper că nu.

— Bun. Pentru că eu deja am presupus că există băieţi acolo. Băieţi care nu se folosesc de apa raţionalizată ca scuză ca să nu facă baie.

Reuşi să zâmbească.

— A instalat cineva primul duş pe Pământ, cât timp am fost eu plecată?

— Nu. Nu ai pierdut prea multe.

— Cumva, îmi vine greu să cred.

Thalia ridică umerii, încercând să se ridice, dar se lăsă la loc, cu un geamăt. Clarke îi puse o pătură răsucită la spate.

— Mulţumesc, mormăi ea şi o privi pe Clarke pentru o clipă, înainte să vorbească din nou. OK, ce s-a întâmplat?

Clarke îi zâmbi nedumerită.

— Nimic! Pur şi simplu, sunt foarte fericită că te simţi mai bine.

— Te rog. Nu poţi să-mi ascunzi nimic. Ştii că reuşesc întotdeauna să scot de la tine secretele, o tachină Thalia.

Poţi începe prin a-mi spune unde ai găsit medicamentele.

— Erau la Octavia, zise ea şi o puse rapid la curent cu cele întâmplate. Ea şi Bellamy pleacă mâine. Asta a fost înţelegerea pe care Wells a făcut-o cu ceilalţi. Ştiu că pare o nebunie, dar chiar am avut impresia că au fost cât pe ce să sară pe ea. Scutură din cap. Dacă nu ar fi intervenit Wells, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Thalia se uita la ea cu o expresie curioasă.

— Ce e?

— Nimic, doar… e prima dată când te aud că îi rosteşti numele fără să dai impresia că vrei să tragi una într-un perete.

— Aşa e, recunoscu ea cu un zâmbet.

Credea că sentimentele ei se schimbaseră. Sau că măcar începuseră să se schimbe.

— Deci?

Clarke începu să aranjeze cutiile cu medicamente. Nu intenţionase să îi spună Thaliei despre cele întâmplate în pădure, să nu o facă să se simtă vinovată. La urma urmei, plecase să caute plante care să o ajute pe ea şi aproape că murise atunci.

— Mai e ceva ce nu ţi-am spus. Nu mi s-a părut important înainte, când erai bolnavă, dar…

Trase aer în piept, apoi îi povesti pe scurt cum o salvase Wells din ruine.

— Te-a urmat tot drumul până acolo?

Clarke aprobă.

— Ciudat e că, în timp ce eu atârnam de marginea aceea, convinsă că o să mor, el a fost singura persoană care mi-a venit în minte. Apoi, când a apărut, nu m-am supărat că mă urmărise. Am fost doar uşurată că îi păsase suficient de mult să vină după mine, în ciuda a tot ce spusesem despre el.

— Te iubeşte. Nimic din ce ai face sau ai spune nu va schimba vreodată asta.

— Ştiu.

Clarke închise ochii, deşi îi era teamă de imaginile care ştia că vor apărea din umbre.

— Chiar şi atunci când am fost închisă şi ţi-am spus că aş fi vrut să îi văd organele explodându-i în spaţiu, cred că o parte din mine încă îl iubea. Iar asta făcea ca durerea să fie şi mai mare.

Thalia o privi cu un amestec de milă şi de înţelegere.

— E timpul să încetezi să te mai pedepseşti, Clarke.

— Adică să-l pedepsesc pe el.

— Nu. Vreau să spun că e timpul să încetezi să te pedepseşti pentru că îl iubeşti. Asta nu înseamnă că îţi trădezi părinţii.

Clarke se încordă.

— Nu i-ai cunoscut. Habar n-ai ce ar crede.

— Ştiu că îşi doreau ce era mai bun pentru tine. Au fost dispuşi să facă ceva ce ştiau că era greşit, doar ca să fii în siguranţă. Se opri. La fel ca Wells.

Clarke oftă şi îşi trase picioarele sub ea, aşezată pe patul Thaliei, aşa cum făcea când erau în celulă.

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu dacă mai pot lupta cu asta. Să îl urăsc este extenuant.

— Ar trebui să vorbeşti cu el.

Clarke îi dădu dreptate.

— O să vorbesc.

— Nu. Chiar acum.

Ochii Thaliei sclipeau de entuziasm.

— Du-te şi vorbeşte cu el.

— Ce? E târziu.

— Sunt sigură că stă întins, dar nu doarme, se gândeşte la tine…

Clarke îşi lăsă jos picioarele şi se ridică.

— Bine, dacă de asta e nevoie să taci şi să te odihneşti.

Traversă cortul, privind amuzată spre prietena ei. Ieşi în luminiş şi se opri, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greşeală. Dar era prea târziu să se întoarcă. Inima ei bătea atât de repede, încât părea să îşi ia zborul singură, iar ritmul ei parcă îi transmitea lui Wells un mesaj, prin întuneric. Vin.

27
Wells

Wells se uită spre cer. Niciodată nu se simţise în largul lui în corturile aglomerate, iar după cele întâmplate în seara aceea gândul de a sta înghesuit lângă cei care fuseseră gata să o facă bucăţi pe Octavia era insuportabil. În ciuda frigului, îi plăcea să adoarmă privind aceleaşi stele pe care le văzuse din patul de acasă. Îi plăceau momentele în care luna dispărea în spatele vreunui nor şi se făcea prea întuneric pentru a vedea vârfurile copacilor. Cerul părea să se întindă până jos şi îi dădea impresia că nici nu se aflau pe Pământ, ci sus, printre stele. Întotdeauna simţea o durere vagă când deschidea ochii dimineaţa şi nu le mai vedea.

Totuşi, nici măcar cerul nu era suficient pentru a linişti gândurile lui Wells în seara aceea. Se ridică în şezut şi tresări când pătura îi alunecă pe pietrele şi pe ramurile împrăştiate pe jos. Un foşnet, într-un copac din apropiere, îi atrase atenţia şi se ridică în picioare, înălţându-şi capul, să vadă mai bine.

Wells privea mirat spre copacul care nu făcuse nicio floare, de când veniseră ei acolo, iar în clipa aceea era plin de flori. Petale roz lucioase se desfăceau din tecile pe care nu le observase până atunci, ca nişte degete care se întindeau prin întuneric. Erau minunate. Se ridică pe vârfuri, întinse braţele deasupra capului şi apucă o creangă.

— Wells?

Se răsuci şi o văzu pe Clarke la câţiva metri de el.

— Ce faci?

Se pregătea să o întrebe acelaşi lucru, dar porni tăcut spre ea şi îi strecură floarea în mână. Ea o privi şi, pentru o

clipă, crezu că i-o va da înapoi. Dar, spre surpriza şi spre uşurarea lui, se uită la el şi-i zâmbi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Se priviră o clipă.

— Nici tu n-ai putut să adormi? întrebă el, iar ea scutură din cap.

Wells se aşeză pe o rădăcină de copac ieşită din pământ, pe care era suficient loc pentru amândoi, şi-i făcu semn să stea lângă el. După o clipă, ea i se alătură, lăsând un pic de spaţiu între ei.

— Cum se simte Thalia?

— Mult mai bine. Mă bucur atât de mult că Octavia a recunoscut. Privi în jos şi îşi trecu un deget peste floare. Nu pot să cred că vor pleca mâine.

În vocea ei era o notă de regret, care făcu să se strângă stomacul lui Wells.

— Credeam că o să te bucuri, după cele întâmplate.

Clarke rămase tăcută un moment.

— Oamenii buni pot face greşeli. Ridică privirea, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Asta nu înseamnă că nu mai ţii la ei.

Pentru un moment lung, nu se auzi decât vântul printre frunze, iar liniştea se umplu de toate cuvintele nespuse. Scuzele care niciodată n-ar fi reuşit să transmită regretele lui.

Procesul a doi dintre cei mai cunoscuţi oameni de ştiinţă de pe Phoenix se transformase în evenimentul anului. În sala Consiliului erau adunaţi mai mulţi oameni decât fuseseră vreodată la vreun discurs sau la orice alt eveniment, cu excepţia Ceremoniei Comemorării.

Dar Wells era doar vag conştient de public. Dezgustul pe care îl simţea faţă de curiozitatea lor morbidă – erau ca

romanii care aşteptau băile de sânge de la Colosseum – se estompă când ochii îi căzură pe fata care stătea singură pe rândul din faţă. Nu o mai văzuse pe Clarke din noaptea în care avusese încredere în el şi-i povestise despre cercetările părinţilor ei. Wells îi spusese tatălui său, care analizase informaţia cu grijă. După cum se aşteptase, cancelarul nu ştiuse nimic despre experimente şi începuse imediat o investigaţie. Numai că investigaţia luase o turnură îngrozitoare, la care Wells nu se aşteptase, iar părinţii lui Clarke urmau să fie aduşi în faţa Consiliului, fiind acuzaţi de crimă. Vinovat şi îngrozit, Wells îşi petrecuse ultima săptămână încercând cu disperare să o găsească pe Clarke, dar valul lui de mesaje rămăsese fără răspuns, iar când se dusese la apartamentul ei aflase că fusese sigilat de gardieni.

Faţa ei era lipsită de expresie, în timp ce privea cum membrii Consiliului îşi ocupau locurile. Apoi, se întoarse şi îl văzu pe Wells. Ochii ei se fixară pe ai lui, iar privirea îi era atât de plină de ură, încât simţi că i se face rău.

Wells se făcu mic, pe locul lui din rândul al treilea. El îşi dorise doar ca tatăl lui să pună capăt experimentelor făcute de părinţii ei, iar odată cu ele să înceteze şi suferinţa lui Clarke. Nu îşi închipuise că o să fie judecaţi.

Doi gardieni o escortară pe mama lui Clarke până la o bancă din faţă. Ea îşi ţinu bărbia ridicată, în timp ce îşi trecu privirea peste cei din Consiliu, apoi ochii i se opriră pe fiica ei, iar faţa îi căzu. Clarke sări în picioare şi zise ceva ce Wells nu reuşi să audă, dar nici nu conta. Zâmbetul trist al mamei ei era suficient ca să sfâşie inima lui Wells. Alţi doi gardieni îl conduseră înăuntru pe tatăl ei, apoi procesul începu.

O femeie din Consiliu deschise procedurile, cu o prezentare a investigaţiei. Potrivit soţilor Griffin,

vicecancelarul Rhodes le ordonase să facă experimente pe oameni, lucru pe care Rhodes îl negase. O senzaţie ciudată îl cuprinse pe Wells, când îl văzu pe vicecancelar că se ridică şi explică, având un aer grav, că el le aprobase cererea pentru un nou laborator, dar că nu fusese vorba despre experimente pe copii.

Vocile tuturor păreau să vină de foarte departe – fragmente din întrebările membrilor Consiliului şi din răspunsurile familiei Griffin ajungeau distorsionate la urechile lui, ca sunetul unor valuri din galaxii îndepărtate. Wells auzi murmurele mulţimii, înainte ca mintea lui să aibă timp să proceseze la ce anume reacţionau. Apoi, deodată, Consiliul votă. Primul vinovaţi străpunse ceaţa care îl cuprinsese pe Wells. Se întoarse să o privească pe Clarke, care înţepenise.

— Vinovaţi.

Nu, se gândi Wells. Nu, te rog!

— Vinovaţi.

Ecoul cuvântului se auzi până când veni rândul tatălui său. Îşi drese vocea şi, pentru un moment scurt, Wells crezu că mai exista o şansă. Că tatăl său va găsi o cale de a schimba lucrurile.

— Vinovaţi.

— Nu!

Strigătul speriat al lui Clarke se ridică peste vacarmul de şoapte şocate şi de murmure satisfăcute. Sări în picioare.

— Nu puteţi face asta. Nu a fost vina lor.

Faţa ei era schimonosită de furie, în timp ce arăta spre vicecancelar.

— Tu. Tu i-ai obligat să o facă, bastard nenorocit şi mincinos.

Înaintă un pas, dar fu imediat înconjurată de gărzi. Vicecancelarul oftă lung.

— Mă tem că te pricepi mai bine să faci experimente pe copii nevinovaţi, decât să minţi, domnişoară Griffin. Se întoarse spre tatăl lui Wells. Ştim din jurnalul de securitate că ea intra regulat în laborator. Ştia de atrocităţile pe care le înfăptuiau părinţii ei şi nu a făcut nimic pentru a le opri. Poate chiar i-a ajutat.

Wells inspiră atât de violent, încât îşi simţi stomacul lipit de coaste. Aşteptă ca tatăl său să îi arunce lui Rhodes una dintre privirile lui dispreţuitoare, dar, spre groaza lui, cancelarul o privea grav pe Clarke. După o clipă lungă, falca lui se încordă şi se întoarse spre ceilalţi membri ai Consiliului.

— Înaintez o moţiune prin care cer ca Clarke Griffin să fie investigată pentru complicitate la înaltă trădare.

Nu. Cuvintele tatălui său îi pătrunseră în piele şi-i paralizară inima.

Wells vedea cum se mişcau gurile membrilor Consiliului, dar nu înţelegea ce spuneau. Fiecare atom din corpul lui încerca să se roage la vreun zeu uitat, care l-ar fi putut asculta. Eliberaţi-o, se ruga el. O să fac orice. Era adevărat. Era gata să-şi dea viaţa în schimbul vieţii ei.

Luaţi-mă pe mine.

Vicecancelarul se aplecă să şoptească ceva la urechea tatălui său.

Nu-mi pasă dacă doare.

Faţa cancelarului deveni şi mai gravă.

Daţi-mi drumul în spaţiu, ca trupul meu să facă implozie.

Cel care stătea lângă Wells tresări la ceva ce spusese cancelarul.

Daţi-i drumul.

Avu neplăcuta senzaţie a sunetului care se întoarce, când din mulţime se auziră murmure. Doi gardieni o apucară pe Clarke şi începură să o tragă după ei. Fata pentru care ar fi

făcut orice să o apere avea să fie condamnată la moarte în curând. Şi avea tot dreptul să moară urându-l.

Era doar vina lui.

— Îmi pare rău, şopti Wells, de parcă asta ar fi putut îndrepta, cumva, lucrurile.

— Ştiu, zise ea încet.

Wells îngheţă şi, pentru o clipă, fu prea speriat să o privească, speriat să vadă suferinţa ţâşnind din rana care ştia că nu se va vindeca niciodată. Dar când, în sfârşit, se întoarse, văzu că, deşi ochii ei luceau din cauza lacrimilor, îi zâmbea.

— Mă simt mai aproape de ei aici, zise ea privind în sus. Şi-au petrecut vieţile încercând să găsească o soluţie să ne aducă acasă.

Wells nu ştia ce ar fi putut spune, ca să nu rupă vraja. În schimb, se aplecă şi o sărută, ţinându-şi respiraţia, până când văzu că genele ei umede de lacrimi coboară. La început, sărutul a fost moale, buzele lui abia le atingeau pe ale ei, dar apoi simţi răspunsul ei şi fiecare celulă din corpul lui luă foc. Familiaritatea atingerii ei, gustul buzelor ei declanşară în el ceva şi o trase mai aproape.

Clarke se lipi de el, buzele ei se agăţară de ale lui, pielea ei se lipi de a lui, respiraţia ei se amestecă şi ea cu a lui. Lumea din jur dispăru, iar Pământul deveni doar un vârtej de arome pătrunzătoare şi de aer umed, care îl făcu să se lipească şi mai strâns de ea. Pământul moale se lăsă cu ei, când alunecară de pe buştean. Avea atâtea să îi spună, dar cuvintele lui dispăruseră, în timp ce buzele îi alunecau pe pielea ei, mişcându-se de la gura spre gâtul ei.

În clipa aceea, nu mai exista nimeni altcineva. Erau doar ei doi pe Pământ. Exact cum îşi imaginaseră mereu că va fi.

28
Glass

Muzica se auzise de două ori pe Phoenix în acel an. Consiliul aprobase excepţia şi, pentru prima dată de când îşi aminteau cu toţii, instrumentele fabricate pe Pământ fuseseră scoase din camerele de conservare şi duse cu grijă pe puntea de observaţie, pentru petrecerea cometei. Ar fi trebuit să fie una dintre nopţile magice din viaţa lui Glass. Întreaga populaţie de pe Phoenix se îngrămădise acolo, îmbrăcată cu cele mai bune şi mai elegante haine. În jurul ei, oamenii vorbeau şi râdeau, în timp ce se îndreptau spre ferestrele uriaşe, ţinând în mâini pahare cu şampanie.

Glass stătea lângă Huxley şi lângă Cora, care discutau entuziasmate. Dar, deşi vedea gurile prietenelor ei cum se mişcau, cuvintele nu ajungeau la urechile ei. Fiecare celulă din corpul ei era concentrată pe muzicienii care îşi ocupau tăcuţi locurile, în partea opusă a punţii. Dar când începură să cânte, Glass începu să se fâţâie, să devină neliniştită, cu gândul la Luke. Fără el, muzica aceea, care de obicei se înfăşura în jurul ei ca o încântare, suna ciudat de goală. Cântecele care odată păruseră să exprime cele mai ascunse secrete ale sufletului ei nu erau mai puţin frumoase în clipa aceea, dar îi provocau o durere în piept, ştiind că singura persoană cu care îşi dorea să le împartă era în altă parte.

Glass privi în jur şi o zări repede pe mama ei, îmbrăcată cu o rochie gri lungă şi cu mănuşile familiei – piele de ied, una dintre puţinele perechi rămase pe navă, pătate de vreme, dar încă infinit de preţioase. Vorbea cu cineva îmbrăcat în uniformă de cancelar, dar nu era cancelarul. Glass îşi dădu seama, cu o tresărire, că era vicecancelarul

Rhodes. Deşi îl văzuse doar de câteva ori, îi recunoscu nasul ascuţit şi zâmbetul sarcastic.

Glass ştia că trebuia să meargă la ei, să se prezinte, să-i zâmbească şi să ridice paharul, să toasteze cu el. Să-i mulţumească pentru libertatea ei şi să se arate recunoscătoare şi fericită, în timp ce mulţimea de phoenicieni bine îmbrăcaţi s-ar uita la ei şi ar şuşoti. Asta ar fi vrut mama ei; asta ar fi trebuit să facă, dacă şi-ar fi preţuit viaţa. Dar, în timp ce se uita la ochii lui plini de ură, îşi dădu seama că nu era în stare să se ducă spre el.

— Uite, ţine ăsta, am nevoie de nişte aer, zise Glass şi îi întinse lui Cora paharul încă plin.

Cora înălţă sprâncenele, dar nu zise nimic – le era permis doar câte un pahar în seara aceea. Cu o ultimă privire, pentru a se asigura că mama ei nu o vedea, Glass îşi croi drum prin mulţime şi ieşi pe coridor. Nu se întâlni cu nimeni în drum spre apartamentul lor, unde îşi dădu jos rochia şi îmbrăcă o pereche de pantaloni, apoi îşi îndesă părul sub o şapcă.

Pe Walden nu exista o punte de observare, dar erau o grămadă de coridoare cu ferestre mici, în partea unde se aştepta să fie văzută cometa. Cei de pe Walden, care nu aveau treburi în ziua aceea, începuseră să se adune la primele ore ale dimineţii, pentru a ocupa cele mai bune locuri. Până să ajungă Glass acolo, culoarele erau pline cu oameni care vorbeau tare, adunaţi în jurul geamurilor mici. Unii dintre copii îşi lipiseră deja feţele de sticla din cuarţ sau erau căţăraţi pe umerii părinţilor. Când trecu de un colţ, ochii lui Glass căzură pe un grup de la fereastra aflată la câţiva metri de ea: trei femei şi patru copii. Se întrebă dacă femeile îl supravegheau pe cel de-al patrulea copil pentru vreun vecin sau era un orfan pe care îl luaseră cu ele. Cel

mai mic dintre copii, o fetiţă, gânguri spre Glass şi clipi către ea zâmbind.

— Bună, zise Glass şi se aplecă spre ea. Aştepţi să vezi cometa?

Fetiţa nu zise nimic. Ochii ei mari şi negri erau fixaţi pe capul lui Glass. Îşi ridică mâna la cap, jenată, apoi se strâmbă uşor, când îşi dădu seama că părul îi ieşise de sub şapcă. Încercă să îl bage la loc, dar fetiţa se întinse şi trase de una dintre şuviţele ieşite.

— Pose, las-o în pace pe doamna!

Glass ridică privirea şi o văzu pe una dintre femei venind spre ele.

— Scuze, îi zise ea lui Glass şi râse. Îi place părul tău.

Glass zâmbi, dar nu zise nimic. Învăţase cum să-şi mascheze accentul de pe Phoenix, dar, cu cât vorbea mai puţin, cu atât era mai bine.

— Vino, Pose, zise femeia şi puse mâna pe umărul fetiţei.

Era trecut de 2100. Cometa trebuia să apară din clipă în clipă. Pe Phoenix, pe puntea de observaţie, probabil că era linişte şi toată lumea aştepta cu tăcută veneraţie. Pe Walden, copiii râdeau şi ţopăiau, iar câţiva adolescenţi începuseră o numărătoare inversă.

Glass privi în lungul coridorului, dar nu văzu nici urmă de el.

— Uite! strigă o fetiţă.

O linie albă se ivea peste conturul lunii. În loc să se estompeze, asemenea celor mai multe comete, se făcu mai mare, iar coada i se extinse, pe măsură ce înainta prin spaţiu. Făcea să pară mici chiar şi stelele. Glass păşi în faţă aproape fără să-şi dea seama, iar un cuplu care se sprijinea de cea mai apropiată fereastră se dădu la o parte, să-i facă loc. E atât de frumoasă, îşi zise Glass uimită. Şi speriată. Se făcu tot mai mare, până umplu tot spaţiul din faţa lor, de

parcă se îndrepta direct spre ei. Era posibil să se fi făcut greşit calculele? Glass îşi apăsă mâinile pe pervaz, atât de puternic, încât simţi că îi intră în palme. În jurul ei, oamenii începură să se dea înapoi, cu un val de murmure şi de strigăte speriate.

Glass închise ochii. Nu putea să se uite.

Un braţ o înconjură. Nu era nevoie să se întoarcă, ştia că era Luke. Îi cunoştea mirosul, senzaţia pe care i-o dădea atingerea lui, de parcă era o a doua piele.

— Te-am căutat, zise ea şi se întoarse să îl privească.

Deşi în faţa lui se derula un eveniment astronomic unic, avea ochi doar pentru ea.

— Am sperat că o să vii, îi şopti la ureche.

Murmurele neliniştite ale mulţimii deveniră exclamaţii de uimire, în timp ce cometa se înălţă deasupra navei ca o vâlvătaie. Braţul lui Luke se strânse în jurul ei, iar Glass se rezemă de pieptul lui.

— Nu puteam să văd asta fără tine.

— Nu ai avut probleme cu venirea aici?

— Nu, nu chiar.

Stomacul i se strânse la gândul că mama ei stătea lângă vicecancelar.

— Aş vrea doar să nu fi fost nevoită să mă furişez.

Se întinse şi îşi trecu degetele peste obrazul lui. Luke îi luă mâna şi i-o duse la buze.

— Poate că există o posibilitate de a o face pe mama ta să se răzgândească, zise el serios. Aş putea vorbi cu ea. Ştii tu, să-i dovedesc faptul că nu sunt un barbar. Că sunt serios în ce priveşte viitorul meu… viitorul nostru. Că am intenţii serioase în privinţa ta.

Glass îi zâmbi slab.

— Aş vrea să fie atât de uşor.

— Nu, vorbesc serios. Îi luă mâinile. Ea crede că sunt un

ticălos de pe Walden, care profită de tine. Trebuie să afle că nu e doar o joacă. E ceva real.

— Ştiu, zise ea şi îi strânse mâna. Ştiu.

— Nu, nu cred că ştii, zise Luke şi scoase ceva din buzunar.

Se întoarse cu faţa la ea şi o privi fără să clipească.

— Glass, începu el, cu ochii sclipind, nu vreau să mai petrec nicio zi fără tine. Vreau să merg la culcare în fiecare seară cu tine lângă mine şi să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă. Nu te vreau decât pe tine pentru tot restul vieţii.

Întinse palma deschisă, cu un obiect mic, auriu în ea. Medalionul ei.

— Ştiu că nu e chiar un inel, dar…

— Da, zise ea simplu, pentru că nu era nimic altceva de spus, nimic altceva de făcut, decât să-şi pună medalionul şi să-l sărute pe băiatul pe care îl iubea atât de mult încât o durea, în timp ce în spatele lor cometa umplea cerul cu auriu.

29
Bellamy

Bellamy nu putea să doarmă. În mintea lui era un amestec de gânduri care încercau să-şi facă loc spre suprafaţă, o adevărată învălmăşeală. Privind spre stele, încerca să-şi imagineze ce se întâmpla pe navă. Era ciudat că viaţa mergea înainte, ca de obicei, la sute de kilometri distanţă – cei de pe Walden şi de pe Arcadia trudind, iar cei de pe Phoenix lăudându-şi hainele, pe puntea de observaţie, ignorând stelele. Era singurul lucru de care îi era dor – priveliştea. Înainte de lansare, aflase de o cometă care urma să treacă pe acolo şi ar fi fost spectaculos să o vadă de pe navă.

Se chinui să distingă ceva prin întuneric, încercând să-şi dea seama de câte zile erau pe Pământ. Dacă socotise corect, cometa urma să apară în noaptea aceea. Pe Phoenix, probabil că se organizase o petrecere elegantă, iar pe Walden şi pe Arcadia nişte adunări mai puţin formale. Bellamy se ridică şi scană cerul. Din luminiş nu vedea nimic – copacii blocau o mare parte din vederea spre cer –, dar de pe creastă ar fi văzut mai bine. Octavia dormea liniştită lângă el, cu părul lucios în jurul capului, cu panglica roşie legată la încheietură.

— Mă întorc repede, şopti el, apoi o luă la fugă de-a latul luminişului.

Acoperişul des de frunze bloca mare parte din lumina stelelor, dar după expediţiile de vânătoare pe care le făcuse cunoştea bine zona aceea, ştia deja fiecare pantă, fiecare curbă şi fiecare buştean ascuns vederii. Când, în sfârşit, ajunse pe culme, se opri să-şi tragă răsuflarea. Aerul rece al nopţii îl ajutase să-şi limpezească mintea, iar febra

din picioare era o distragere binevenită. Cerul plin cu stele arăta la fel ca în fiecare noapte de când ajunseseră pe Pământ şi totuşi era ceva diferit la el – stelele clipeau, de parcă aşteptau să se întâmple ceva important. Apoi, deodată, chiar se întâmplă. Cometa apăru pe cer, o dâră de auriu pe argintul strălucitor, lumină totul în jurul ei, până şi pământul. Pielea lui vibra, de parcă unele dintre scântei îi pătrunseseră în trup şi îi hrăniseră celulele cu ceva mai mult decât energie – cu speranţă. A doua zi, el şi Octavia vor pleca de acolo pentru totdeauna. A doua zi, vor scăpa de tot de Colonie, nimeni nu le va mai spune ce să facă sau cum să se poarte. Închise ochii şi îşi imagină cum avea să fie. Liberi de orice şi de oricine – chiar şi de trecutul lui. Poate chiar şi de amintirile care îl urmăriseră toată viaţa.

Bellamy alergă pe hol, ignorând mormăielile vecinilor şi pe gardienii care ştia că erau prea leneşi ca să urmărească un băiat de nouă ani, evident mai rapid, doar pentru a-l dojeni. Dar când se apropie de apartamentul lui, entuziasmul îi dispăru. Din noaptea aceea îngrozitoare, când o surprinsese pe mama lui încercând s-o omoare pe Octavia, devenea agitat ori de câte ori venea acasă. Descuie uşa şi năvăli înăuntru.

— Mamă? strigă el şi închise uşa cu grijă, înainte să spună altceva. Octavia?

Aşteptă, dar nu se auzi nimic.

— Mamă?

Se îndreptă spre sufragerie şi făcu ochii mari când văzu mobila răsturnată. Probabil că mama lui era din nou în vreuna dintre stările ei proaste. Se duse spre bucătărie, cu stomacul zvâcnind de parcă încerca să evadeze printre nasturi. Cineva gemu şi se grăbi într-acolo, apoi o găsi pe mama lui pe jos, întinsă într-o baltă lipicioasă de sânge.

Lângă ea era un cuţit. Se aplecă repede şi o scutură energic de umăr.

— Trezeşte-te, mamă.

Dar ea nu făcu decât să fluture din gene şi să mai scoată un geamăt slab. Bellamy sări în picioare şi tresări, când îşi dădu seama că genunchii pantalonilor i se pătaseră de sânge. Trebuia să găsească pe cineva. Avea nevoie de ajutor. Se năpusti înapoi în sufragerie şi era pe cale să alerge după un gardian, când un zgomot îl făcu să se oprească. Ochii îi căzură pe dulap, care era întredeschis, iar prin deschizătura dintre uşă şi perete se vedea o fâşie de umbră. Înaintă câţiva paşi spre el, când văzu o faţă micuţă, cu urme de lacrimi.

— Eşti bine? îi şopti surorii lui şi îi întinse mâna. Haide.

Dar ea se trase înapoi în întuneric, tremurând. Teama lui Bellamy pentru mama lui dispăru, privind-o pe micuţa pe care ea o făcuse să se teamă să iasă la lumină.

— Haide, Octavia, încercă el să o convingă, iar ea scoase din nou capul, precaută.

În cele din urmă, ieşi din dulap, privind în jur cu ochi mari.

— Uite, zise Bellamy şi ridică de pe jos panglica roşie pe care i-o făcuse cadou.

I-o legă în jurul buclelor negre şi făcu o fundiţă, aşa cum se pricepea.

— Arăţi minunat.

O luă de mână şi simţi cum îi creşte inima, când degetele ei micuţe le prinseră pe ale lui. O conduse spre dormitorul mamei lor, o ridică pe pat, apoi se ghemui lângă ea, rugându-se să nu audă vreun alt zgomot dinspre bucătărie. Rămaseră acolo aşteptând tăcuţi, până când, în cele din urmă, gemetele mamei lor încetară şi se făcu linişte.

— E în regulă, O, zise el şi o strânse pe surioara lui la

piept. E în regulă. Nu va trebui să te mai ascunzi niciodată.

În timp ce coada cometei dispărea, Bellamy se grăbi să coboare panta, nerăbdător să se întoarcă, înainte ca Octavia să se trezească şi să-şi dea seama că lipsea. Dar când coti şi se uită după grupul familiar de corturi, văzu doar flăcări.

Toată tabără ardea.

Bellamy se opri brusc şi trase aer în piept, moment în care plămânii lui simţiră aerul plin de fum. Pentru o clipă, văzu doar flăcări şi fum, apoi începură să apară şi forme. Siluetele alergau în toate direcţiile, unele ieşind din corturile în flăcări, altele îndreptându-se în fugă spre copaci. Un singur gând îl chinuia, în timp ce alerga spre păturile lor, cu ochii căutând prin întuneric după forma adormită a surorii lui. Nodul de frică din stomac îi spunea ce ştia deja. Octavia nu era acolo. O strigă, privind disperat în jur şi rugându-se să-i răspundă de undeva din marginea luminişului, din vreun loc sigur.

— Octavia! strigă el din nou, privind peste tot şi chinuindu-se să vadă prin fum.

Nu te panica, îşi zise, fără folos. Flăcările pâlpâiau în noapte, iar Octavia nu era de găsit.

Bellamy coborâse din înălţimile cerului pe care îl privise, doar ca să se trezească în adâncurile iadului.

30
Clarke

Pentru o vreme – minute, ore, Clarke nu era sigură –, auzi doar zgomotul inimilor lor, şoapta respiraţiilor lor. Apoi, un ţipăt îşi croi drum spre ei, dinspre luminiş, şi îi făcu să se desprindă din îmbrăţişare. Clarke şi Wells săriră în picioare, iar ea se ţinu de braţul lui, pentru a-şi menţine echilibrul, când văzu ceva îngrozitor. El o prinse de mână şi o luară la fugă spre luminiş. Clarke auzi strigăte, dar niciunul atât de înfricoşător ca vuietul şi trosnetele care îi treziră fiecare nerv din trup. Din corturi se ridicau flăcări, iar din unele rămăsese deja doar cenuşă, de parcă erau nişte cadavre pe un câmp de bătălie antic. Siluete umbrite alergau spre pădure, urmărite de flăcările flămânde.

Thalia, se gândi Clarke îngrozită şi începu să fugă. Era prea slăbită să poată ieşi singură din cortul-infirmerie.

— Nu! strigă Wells, chinuindu-se să se facă auzit peste haosul de ţipete. Clarke, e periculos!

Dar cuvintele lui alunecară pe lângă ea, de parcă erau din cenuşă. Clarke se îndrepta direct spre cort, iar fumul îi umplea plămânii. Clipea des, să poată vedea prin aerul înecăcios. Braţul lui Wells se încolăci în jurul taliei ei ca o curea din oţel şi o trase puternic spre adăpostul copacilor.

— Dă-mi drumul, ţipă ea şi se zbătu cu toată puterea.

Dar Wells o ţinu bine, obligând-o să privească neajutorată cum focul cuprindea cortul-infirmerie, la mai puţin de o sută de metri de ei. Toată partea laterală a cortului era în flăcări. Prelata din plastic de deasupra se topea, iar fumul ieşea prin deschizătura de la intrare.

— Lasă-mă!

Clarke suspină şi se răsuci din nou, încercând să scape. El îşi băgă braţul sub al ei şi o trase în spate.

— Nu, ţipă ea, simţind cum strigătul îi sfâşia gâtul, în timp ce îl lovea pe Wells cu pumnii. Trebuie să o scot de acolo.

Îşi înfipse călcâiele în iarbă, dar Wells era mai puternic.

— Thalia!

— Clarke, îmi pare atât de rău, îi şopti Wells la ureche.

Îşi dădea seama că el plângea, dar nu-i păsa.

— O să mori, dacă te duci acolo. Nu pot să te las.

Cuvântul mori declanşă în ea un nou val de putere. Clarke strânse din dinţi, se lansă înainte şi într-o clipă scăpă din strânsoarea lui Wells. Toată fiinţa ei se redusese la un singur gând disperat – să o salveze pe unica ei prietenă din univers. Ţipă, când îşi simţi braţul răsucit la spate.

— Dă-mi drumul.

De data asta, mai mult imploră decât ordonă.

— Te implor, dă-mi drumul.

— Nu pot, zise el şi o strânse din nou în braţe.

Vocea lui tremura.

— Nu pot.

Luminişul era gol. Toată lumea fugise spre pădure şi fiecare luase ce provizii apucase. Dar nimeni nu se gândise să o ia şi pe fata bolnavă, care acum ardea de vie, la doar câţiva metri de ei.

— Ajutor, strigă Clarke. Cineva, vă rog, ajutor.

Dar nu se auzi niciun răspuns, cu excepţia trosnetelor venite dinspre foc. Flăcările de deasupra cortului-infirmerie se făcură şi mai mari, iar lateralele se prăbuşiră, de parcă focul inhala cortul şi tot ce era în el.

— Nu.

Se mai auzi un trosnet, iar flăcările se înălţară şi mai vii. Clarke urlă îngrozită când întreg cortul fu cuprins de pălălaie, apoi, încet, se transformă în cenuşă.

Se terminase.

În timp ce se îndepărta de centrul medical, Clarke aproape că simţea pulsând în buzunar flaconul cu medicamentul, la fel ca inima din povestea pe care Wells o descoperise în bibliotecă, în urmă cu câteva zile. El se oferise să i-o citească, dar ea refuzase categoric. Ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceea era să asculte poveşti înspăimântătoare din perioada de dinaintea Cataclismului. Avusese parte de suficiente scene de groază în viaţa reală.

Fiola pe care o avea în buzunar nu avea cum să pulseze, ştia; dimpotrivă. Amestecul toxic de medicamente era menit să oprească o inimă pentru totdeauna.

Când ajunse acasă, părinţii ei nu erau acolo. Deşi amândoi îşi petreceau mare parte din zi în laborator, în ultimele săptămâni îşi tot găsiseră scuze să plece chiar înainte ca ea să se întoarcă de la pregătire şi foarte rar veniseră înainte ca ea să meargă la culcare. Pe măsură ce starea lui Lily se agrava, Clarke abia îşi mai putea privi părinţii fără să simtă un val de furie. Ştia că nu era corect – în clipa în care cineva ar fi protestat, vicecancelarul i-ar fi executat pe părinţii ei, iar Clarke ar fi fost condamnată. Dar asta nu făcea să îi fie mai uşor să îi privească în ochi.

În laborator era linişte. În timp ce înainta prin labirintul de paturi goale, Clarke auzea doar zumzetul sistemului de ventilaţie. Sunetul conversaţiilor se tot estompase, pe măsură ce tot mai multe trupuri fuseseră luate de acolo. Lilly părea şi mai slabă decât cu o zi înainte. Clarke se îndreptă spre patul ei şi îi trecu blând mâna peste braţ,

înfiorându-se când bucăţi de piele i se desprinseră. Băgă cealaltă mână în buzunar şi îşi înfăşură degetele în jurul flaconului. Ar fi atât de uşor. Nimeni nu ar afla.

Dar apoi genele palide ale lui Lilly se ridicară şi deschise ochii, iar Clarke îngheţă. În timp ce o privea în ochi, o cuprinse un val rece de groază şi de repulsie. Ce era în mintea ei? Simţi un impuls copleşitor de a distruge flaconul şi fu nevoită să tragă aer în piept, pentru a se abţine să-l arunce cât colo. Buzele lui Lilly se mişcau, dar nu ieşea niciun sunet. Clarke se aplecă şi îi zâmbi.

— Scuze, nu am auzit, Lil.

Se apropie de gura ei.

— Ce ai zis?

La început, Clarke simţi doar o slabă mişcare a aerului pe pielea ei, ca şi cum în plămânii lui Lilly nu era suficient aer pentru a face cuvintele să-i iasă din gură. Apoi, un geamăt slab scăpă de pe buzele crăpate.

— L-ai adus?

Clarke înălţă capul, să poată privi în ochii plini de panică ai prietenei sale. Dădu din cap încet.

— Acum.

Cuvântul abia se auzi.

— Nu, protestă Clarke, cu voce tremurândă. E prea repede.

Clipi ca să-şi alunge lacrimile care începuseră să îi umple ochii.

— Încă ai putea să te faci bine, zise ea, dar minciuna sună goală, chiar şi pentru ea.

Faţa lui Lilly se schimonosi de durere, iar Clarke o prinse de mână.

— Te rog!

— Îmi pare rău.

Clarke strânse uşor mâna fragilă a prietenei sale, iar lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

— Nu pot.

Ochii lui Lilly se făcură mai mari, iar Clarke trase aer în piept.

— Lil?

Dar Lilly rămase tăcută, privind spre ceva ce doar ea putea să vadă. Ceva ce îi umplea ochii de groază. Durerea fizică ce chinuia trupul lui Lilly era îngrozitoare, Clarke ştia asta, iar halucinaţiile şi demonii care o însoţeau în fiecare clipă, dând târcoale patului ei, erau şi mai răi.

— Nu mai vreau.

Clarke închise ochii. Vina şi remuşcarea pe care le va simţi nu se vor compara niciodată cu durerea lui Lilly. Ar fi egoist să lase propria teamă să o împiedice să-i ofere prietenei sale liniştea pe care şi-o dorea – întreruperea durerii, pe care o merita. Tot corpul îi tremura atât de tare, că abia reuşi să scoată flaconul din buzunar, nici vorbă să poată umple seringa. Se ridică de pe pat şi prinse mâna lui Lilly cu un braţ, folosindu-se de celălalt pentru a poziţiona acul pe vena ei.

— Somn uşor, Lil, şopti ea.

Lilly dădu din cap şi îi oferi un zâmbet, ştiind că acel zâmbet îi va rămâne în minte pentru tot restul vieţii.

— Mulţumesc.

Clarke ţinu mâna lui Lilly câteva minute, atât cât dură ca prietena ei să adoarmă. Apoi, se ridică şi puse degetele pe gâtul ei cald încă, pentru a-i verifica pulsul.

Se terminase.

Clarke se lăsă pe pământul umed, chinuindu-se să respire aerul rece, apoi căzu pe o parte. Printre lacrimile care îi înceţoşau vederea, reuşea să distingă formele

oamenilor din jurul ei, siluetele lor întunecate, fără trăsături clare, nemişcate şi tăcute. Cea mai bună prietenă a ei, singura persoană care o cunoştea cu adevărat, care ştia ce îi făcuse lui Lilly şi care continuase să o iubească. Thalia îi spusese să îndrepte lucrurile cu Wells în seara aceea – şi Wells o ţinuse când priviseră cum Thalia murea.

— Îmi pare rău, Clarke, zise Wells şi se întinse spre ea.

Îi împinse mâna la o parte.

— Nu pot să te cred, zise ea cu voce rece şi calmă.

Furia urca în pieptul ei, de parcă avea flăcări pe dinăuntru, flăcări care aveau nevoie doar de suferinţă şi de mânie, pentru a dezlănţui iadul.

— Nu aveai cum să o salvezi, se bâlbâi Wells. Eu doar… nu puteam să te las. Ai fi murit.

— Aşa că ai lăsat-o pe Thalia să moară. Pentru că tu decizi cine trăieşte şi cine moare.

El încercă să protesteze, dar ea continuă, tremurând de furie.

— Seara asta a fost o greşeală. Distrugi orice atingi.

— Clarke, te rog, eu…

Dar ea se ridică, îşi scutură hainele şi intră în pădure, fără să privească în urmă.

Cu toţii aveau cenuşă în plămâni şi lacrimi în ochi. Dar Wells avea sânge pe mâini.

31
Glass

— O să-ţi aduc un inel, îndată ce găsesc unul la Schimb, îi zise Luke lui Glass, cu mâna pe spatele ei, în timp ce o ghida prin mulţime, pe coridoare, înapoi spre Phoenix.

Cei mai mulţi dintre oamenii adunaţi să vadă cometa se întorceau spre apartamentele lor de pe punţile de jos, astfel că le îngreunau drumul. Dar Glass nu prea era conştientă de direcţia în care mergeau. Inima ei încă bătea cu putere, de bucurie, şi tremura, ţinând strâns mâna lui Luke.

— Nu am nevoie de inel.

Atinse medalionul, care parcă radia căldură. Nimic nu se putea întâmpla în clipa aceea, ştia. Deşi împlinea optsprezece ani peste câteva săptămâni, nu puteau risca să se căsătorească, nu până când cancelarul nu avea să-şi revină şi să îi confirme graţierea – asta dacă avea să-şi mai revină vreodată. Mama ei va înţelege, până la urmă, odată ce va vedea cât de mult o iubea Luke. Se vor căsători şi vor cere permisiunea de a întemeia o familie. Dar, deocamdată, promisiunea unui viitor împreună îi era de ajuns.

— Acest medalion e perfect.

Ajunseră la scări, apoi la coridorul care ducea spre pasarelă. Luke se opri brusc şi o trase pe Glass spre el, când un grup de gardieni alergară pe lângă ei, atât de aproape, că mânecile li se atinseră de braţul lui Glass, deşi privirile lor rămaseră aţintite în faţă. Ea se înfioră şi se sprijini de Luke, care îi privea cu o expresie ciudată pe faţă.

— Ştii ce se întâmplă?

— Sunt sigur că nu e nimic, zise Luke prea repede, cuvintele lui fiind în contradicţie cu încordarea bărbiei.

Apoi, ridică mâinile lor înlănţuite spre buze şi îi sărută mâna.

— Să mergem.

Glass zâmbi. Zgomotul înfundat al bocancilor gardienilor se îndepărtase, iar coridorul era pustiu. Deodată, Luke se opri şi îi ridică braţul. Înainte ca ea să apuce să întrebe ce făcea, o răsuci şi o lăsă pe spate. Glass râse când Luke îşi puse un braţ în jurul taliei ei şi o roti pe culoarul pustiu.

— Ce te-a apucat?

El se opri şi o trase mai aproape, apoi se aplecă şi îi murmură la ureche.

— Aud muzică atunci când sunt cu tine.

Glass zâmbi şi, în mijlocul coridorului, închise ochii, în timp ce pluteau de pe o parte pe alta. În cele din urmă, Luke se dădu înapoi, arătând în direcţia pasarelei.

— E aproape ora stingerii.

— Bine, zise ea oftând.

Traversară pasarela ţinându-se de mână şi schimbând zâmbete cu subînţeles, care făceau să tresară fiecare celulă din corpul ei. La intrarea în Phoenix, se opriră, ezitând să-şi ia rămas-bun. Luke îşi trecu degetul de-a lungul lănţişorului cu medalion.

— Te iubesc, zise el şi o strânse uşor de mână, înainte să o împingă uşor. Anunţă-mă când ajungi acasă. O să trec mâine pe la voi, să vorbesc cu mama ta.

— OK! Mâine.

În cele din urmă, Glass se întoarse şi porni pe pasarelă. Când ajunse pe la mijloc, auzi ecoul unui sunet ascuţit. Privi în jur, surprinsă. Grupul de gardieni de la capătul dinspre Phoenix se împrăştie şi auzi cum cineva dădea ordine. Glass îngheţă când sunetul deveni mai puternic şi mai alert. Se întoarse spre Luke, care începuse să înainteze ezitant.

— Podul se închide, anunţă în difuzoare o voce de femeie. Vă rugăm să eliberaţi zona.

Urmă o pauză scurtă, apoi mesajul se repetă.

— Podul se închide. Vă rugăm să eliberaţi zona.

Glass tresări când o barieră începu să se lase la punctul de verificare dinspre Phoenix. Ţâşni în faţă şi îl văzu pe Luke alergând, dar amândoi erau prea departe. Glass ajunse la paravanul transparent tocmai când acesta atinse podeaua şi îşi lipi mâinile de el. Luke se opri pe partea cealaltă. Spunea ceva, dar, cu toate că vedea că gura i se mişca, la urechile ei nu ajungea niciun sunet. Lacrimile îi umplură ochii, văzându-l cum loveşte cu pumnii în paravan, frustrat. Glass nu înţelegea. Pasarela nu mai fusese închisă de la epidemia de ciumă din primul secol. Ştia că, dacă se închidea acum, era posibil să nu se mai deschidă niciodată.

— Luke! strigă ea, cuvântul ieşind inutil de pe buzele ei.

Apăsă palma pe paravan. Privirile lor se întâlniră.

— Te iubesc, zise ea.

Luke puse şi el mâna pe paravan şi, pentru o clipă, Glass aproape că îi simţi căldura pielii. Şi eu te iubesc, mimă el. Îi zâmbi şi îi făcu semn să plece. Ea se opri, nedorind să se îndepărteze fără să ştie ce se întâmpla sau când avea să îl revadă. Alarma încă răsuna deasupra. Pleacă, mimă Luke cu un aer serios. Glass aprobă din cap şi se întoarse, forţându-se să privească înainte. Dar până să intre pe holul care cobora de pe pod, privi peste umăr pentru ultima dată. Luke nu se mişcase. Încă era acolo, cu mâna pe perete.

Glass alergă acasă, croindu-şi drum prin mulţimea de civili panicaţi şi de gardieni cu feţe impasibile.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, zise Sonja, când Glass năvăli în casă. Am fost atât de îngrijorată.

Îi puse în braţe un vas pentru apă.

— Du-te în baie şi umple ăsta. Nu ştiu sigur cât va mai curge apa.

— Ce se întâmplă? Au închis pasarela.

— Ce căutai acolo? o întrebă mama ei, apoi văzu hainele în care se schimbase după petrecere. Vai, zise ea şi pe faţă i se aşternu o expresie obosită. Chiar acolo ai fost.

— Ce se întâmplă? repetă Glass, ignorând privirea dezaprobatoare a mamei sale.

— Nu ştiu sigur, dar am o bănuială… Vocea ei se stinse, apoi strânse din buze. Cred că asta e. Ziua despre care ştiam cu toţii că va veni.

— Despre ce vorbeşti?

Mama ei îi luă vasul şi se întoarse spre chiuvetă.

— Nava nu a fost proiectată să reziste prea mult. Era doar o chestiune de timp, ştiam că lucrurile se vor înrăutăţi.

Vasul se umpluse, iar apa curgea acum în chiuvetă, dar Sonja continua să stea acolo.

— Mamă?

În cele din urmă, mama ei opri apa şi se întoarse cu faţa spre ea.

— E vorba despre camera pneumatică, zise ea încet. Are o fisură.

De pe coridor se auzi un strigăt, iar mama ei aruncă o privire rapidă spre uşă, înainte de a se forţa să zâmbească şi să continue.

— Dar nu-ţi face griji. Există o rezervă de oxigen, pe Phoenix. O să ne descurcăm, până când o să găsească o soluţie. Îţi promit, Glass, o să trecem şi de asta.

Glass începu să înţeleagă, iar stomacul i se strânse de groază.

— Şi ce legătură are asta cu pasarela? întrebă ea, cu o voce atât de înceată, ca o şoaptă.

— Deja rămân fără oxigen pe Arcadia şi pe Walden. Trebuie să ne luăm măsuri de siguranţă, să…

— Nu, zise Glass. Consiliul o să-i lase să moară?

Sonja se apropie de ea şi o strânse uşor de braţ.

— Trebuie să facă ceva, altfel nimeni nu va supravieţui, zise ea, dar Glass abia dacă percepea cuvintele. E singurul mod în care pot proteja Colonia.

— Trebuie să-l găsesc, zise Glass tremurând.

Se dădu înapoi clătinându-se. În capul ei era o nebunie de cuvinte şi de imagini care se loveau unele de altele şi creau mai mult panică decât logică.

— Glass, zise mama ei pe un ton ce aducea a milă, îmi pare foarte rău, dar nu se poate. Imposibil. Toate ieşirile sunt închise.

Se apropie de ea şi o strânse în braţe. Glass încercă să se elibereze, dar mama ei o strânse şi mai tare.

— Nu putem face nimic.

— Îl iubesc, suspină Glass, cu trupul tremurând.

— Ştiu.

Sonja o luă de mână.

— Şi sunt sigură că şi el te iubeşte. Dar poate că aşa e mai bine.

Îi zâmbi trist, zâmbet care îi dădu fiori lui Glass.

— Cel puţin în felul acesta nu trebuie să îţi iei un rămas-bun îngrozitor.

32
Wells

Wells o privi pe Clarke dispărând în pădure, cu senzaţia că îl lovise în piept şi-i smulsese o bucată din inimă. Abia dacă era conştient de sunetul tot mai vioi al flăcărilor care cuprindeau provizii, corturi… şi pe oricine fusese suficient de ghinionist să fi fost prins în ele. În jurul lui, câţiva oameni căzuseră la pământ, chinuindu-se să respire sau tremurând de groază. Dar cei mai mulţi stăteau unii lângă alţii şi priveau infernul, cu feţele neclintite şi tăcuţi.

— Toată lumea e bine? Cine lipseşte?

Senzaţia de amorţeală pe care i-o generaseră cuvintele lui Clarke dispărea încet, înlocuită de o energie disperată. Înaintă spre marginea luminişului, cu mâna la ochi, încercând să privească spre zidul de flăcări. Cum nu răspunse nimeni, trase aer în piept şi strigă:

— Mai trăieşte cineva?

Se văzu o mişcare vagă din partea celor care aprobară dând din cap.

— Trebuie să ne îndepărtăm mai mult? întrebă o fată de pe Walden, cu voce tremurândă, în timp ce mai făcea un pas spre pădure.

— Nu pare să ajungă la copaci, zise un băiat de pe Arcadia.

Stătea lângă câteva vase de apă sparte şi nişte recipiente înnegrite, pe care le luase din tabără. Avea dreptate. Inelul de noroi care mărginea luminişul era suficient să împiedice flăcările care cuprinseseră corturile să ajungă la ramurile copacilor.

Wells se întoarse, căutând prin întuneric un semn de la Clarke. Dar ea dispăruse în noapte. Aproape că îi simţea

furia pulsând prin întuneric. Fiecare celulă a corpului său urla să meargă după ea, dar ştia că nu avea rost. Clarke avea dreptate. Distrugea tot ce atingea.

— Pari obosit, zise cancelarul, privindu-l de pe partea cealaltă a mesei.

Wells ridică privirea din farfurie şi dădu din cap.

— Sunt bine.

Adevărul era că nu dormise de câteva zile. Privirea furioasă pe care i-o aruncase Clarke i se întipărise în minte şi de fiecare dată când închidea ochii vedea groaza de pe faţa ei, când o luaseră gardienii. Strigătul ei speriat umplea intervalul dintre bătăile inimii lui.

După proces, Wells îl implorase pe tatăl lui să renunţe la acuzaţii. Jurase că ea nu avusese nicio legătură cu cercetările şi că sentimentul de vină aproape o ucisese. Dar cancelarul pretinsese, pur şi simplu, că nu-i stătea în puteri să facă asta.

Wells se foi pe scaun. Abia suporta să fie pe aceeaşi navă cu tatăl său, nu să mai stea şi vizavi de el la cină, dar trebuia să menţină un fel de echilibru, de politeţe. Dacă permitea furiei să erupă, tatăl său l-ar fi acuzat că era iraţional, prea imatur pentru a înţelege legea.

— Ştiu că eşti furios pe mine, zise cancelarul înainte să ia o gură de apă. Dar nu pot să anulez votul. De asta avem Consiliu, să-l împiedice pe oricare dintre noi să devină prea puternic.

Privi în jos, la cipul care clipea în ceasul lui, apoi din nou la Wells.

— Doctrina Gaia e suficient de dură şi aşa. Trebuie să ne agăţăm şi de bucăţica de libertate care ne-a mai rămas.

— Ce vrei să spui? Chiar dacă Clarke e nevinovată, merită să o laşi să moară, pentru a ţine în viaţă democraţia?

Cancelarul îl fixă pe Wells cu o privire care, cu câteva zile în urmă, l-ar fi făcut să se facă mic în scaun.

— Cred că nevinovată e un termen relativ în acest caz. Nu se poate nega că ştia de experimente.

— Rhodes i-a obligat să facă acele experimente. El ar trebui pedepsit!

— Ajunge, zise cancelarul, pe un ton atât de rece, că aproape puse capăt furiei lui Wells. Refuz să mai ascult asemenea tâmpenii la mine în casă.

Wells era pe punctul de a se lansa într-o ripostă furioasă, dar fu întrerupt de soneria de la intrare. Cu o ultimă privire, tatăl său îl făcu să tacă, apoi deschise uşa şi îl conduse înăuntru chiar pe vicecancelar.

Wells abia îşi reţinu ura, când Rhodes îl salută scurt, cu o mişcare din cap. Cu obişnuitul aer plin de sine, vicecancelarul îl urmă pe tatăl său în birou. După ce închiseră uşa, Wells se ridică de la masă. Ştia că ar fi trebuit să meargă în camera lui şi să închidă uşa, ca întotdeauna când tatăl său avea întâlniri acasă. Cu câteva zile în urmă, probabil că aşa ar fi făcut. Cu câteva zile în urmă, nu ar fi îndrăznit să tragă cu urechea la o discuţie privată. Dar în clipa aceea nu-i păsa. Se apropie tiptil de uşă şi îşi lipi urechea de perete.

— Navele sunt pregătite, începu Rhodes. Nu avem niciun motiv să mai aşteptăm.

— Avem o grămadă de motive să aşteptăm.

În vocea tatălui său se simţea o urmă de iritare, ca şi cum ar mai fi avut discuţia aceea.

— Încă nu ştim dacă nivelul de radioactivitate e sigur.

Wells trase aer în piept, apoi îngheţă, pentru ca respiraţia lui să nu se audă în liniştea de pe hol.

— De asta golim centrul de detenţie. De ce să nu facem ceva util cu cei condamnaţi?

— Chiar şi copiii condamnaţi merită o şansă la viaţă, Rhodes. De asta le oferim un nou proces, când împlinesc optsprezece ani.

Vicecancelarul pufni.

— Ştii că niciunul dintre ei nu va fi graţiat. Nu ne permitem să irosim resurse. Timpul se scurge.

Cum adică timpul se scurge? se întrebă Wells, dar înainte să aibă timp să se gândească la asta, interveni tatăl său.

— Rapoartele acelea sunt exagerate. Avem suficient oxigen pentru câţiva ani, cel puţin.

— Şi apoi? O să bagi întreaga Colonie în nave şi o să speri că va fi bine?

— O să-i trimitem pe copiii condamnaţi, cum ai spus. Dar nu încă. Nu până când nu suntem nevoiţi. Doar dacă fisura din sectorul C14 se măreşte. Primii deţinuţi vor fi trimişi peste un an.

— Dacă aşa crezi că e cel mai bine.

Wells îl auzi pe vicecancelar că se ridică şi, cât ai clipi, alergă în camera lui şi se trânti pe pat. Se uita spre tavan, încercând să asimileze ce auzise. Colonia era pe moarte. Le mai rămăseseră doar câţiva ani în spaţiu. Acum înţelegea de ce toţi fuseseră găsiţi vinovaţi: pe navă nu erau suficiente resurse pentru a întreţine întreaga populaţie. Era un gând îngrozitor, dar o conştientizare şi mai oribilă îşi croia drum prin mintea lui. Ziua de naştere a lui Clarke era peste şase luni. Wells ştia că nu îl va convinge pe tatăl său să-i mai ofere o şansă. Dar misiunea nu va începe decât peste un an. Dacă nu făcea ceva, Clarke avea să moară.

Singura lui şansă era să grăbească misiunea.

Un plan terifiant începu să prindă contur, iar pieptul i se strânse de teamă, când îşi dădu seama ce va trebui să facă. Dar ştia că nu avea de ales. Pentru a o salva pe fata pe care o iubea, va trebui să pună în pericol întreaga rasă umană.

33
Bellamy

Bellamy alunecă în jos pe creanga copacului şi se lăsă pe pământ, simţindu-se la fel de gol precum carcasa arsă a navei. O căutase pe Octavia ore în şir, îi strigase numele prin pădure, până când răguşise, iar copacii îi răspunseseră doar cu tăcere.

— Hei!

O voce obosită îi întrerupse gândurile. Se întoarse şi îl văzu pe Wells venind încet spre el. Pe faţă era mânjit de funingine, iar pielea de pe braţul stâng îi era rău zgâriată.

— Ai găsit ceva?

Bellamy scutură din cap.

— Îmi pare rău.

Wells strânse din buze şi rămase cu privirea aţintită spre un punct de pe jos, de lângă Bellamy.

— Dacă te consolează cu ceva, nici nu cred că era aici. Tocmai am verificat luminişul. Cu toţii au reuşit să iasă la timp, cu excepţia…

Vocea lui se stinse.

— Ştiu, zise Bellamy încet. Îmi pare rău, omule. Sunt sigur că ai făcut tot ce ai putut.

Wells gemu.

— Nici măcar nu mai ştiu ce înseamnă asta.

Bellamy îl privi nedumerit, dar, înainte să aibă timp să spună ceva, Wells îi zâmbi slab.

— Octavia se va întoarce în curând. Nu-ţi face griji.

Apoi se întoarse şi se împletici spre luminiş, unde câţiva oameni căutau prin cenuşă. În lumina trandafirie a zorilor, Bellamy aproape că reuşi să îşi închipuie că ororile din ultimele câteva ore nu fuseseră decât un coşmar. Flăcările

se stinseseră de mult şi, cu toate că mare parte din iarbă fusese arsă, solul era tot umed. Focul nu ajunsese la copaci, ale căror flori se întindeau să salute lumina, fericite că nu ştiau – sau nu le păsa – ce tragedie se petrecuse. Dar aşa se întâmpla când sufereai, Bellamy ştia asta. Nu puteai să te aştepţi ca altcineva să sufere odată cu tine. Trebuia să îţi duci singur durerea.

Auzi câţiva copii cum se certau cu privire la cauza incendiului: dacă vântul dusese o scânteie de la focul de tabără sau dacă cineva făcuse o prostie.

Dar lui Bellamy nu-i păsa deloc care fusese cauza. Pe el îl interesa doar Octavia. Oare se rătăcise când fugise să se pună la adăpost sau părăsise tabăra înainte să izbucnească incendiul? Şi dacă era aşa, de ce?

Se ridică în picioare, ţinându-se de trunchiul copacului. Nu putea să se oprească să se odihnească, nu în clipa aceea, când fiecare oră însemna că Octavia putea fi în pericol. Acum, că era lumină, putea să caute din nou. Mai departe, acum. Nu conta cât timp îi lua. Nu avea de gând să se oprească până când nu o va găsi.

Înaintă în pădure şi expiră uşurat pentru că era departe de supărătoarea lumină a soarelui. Uşurat că era singur. Apoi, privirea îi căzu pe o siluetă care îşi croia drum spre el. Se opri şi se uită mai bine. Era Clarke.

— Hei, eşti bine? întrebă el cu voce răguşită, iar stomacul i se strânse, la vederea feţei ei palide şi crispate.

— Thalia e moartă? zise ea, mai mult ca pe o întrebare, de parcă spera că el îi va spune că nu era adevărat.

Bellamy aprobă încet.

— Îmi pare rău.

Ea începu să tremure, iar el o trase în braţele lui, instinctiv. Pentru un moment lung, rămaseră aşa.

— Îmi pare foarte rău, şoptea el în părul ei.

În cele din urmă, Clarke se îndreptă şi se dădu înapoi, cu un oftat. Deşi lacrimile îi alunecau pe obraji, în ochi îi revenise strălucirea şi o urmă de culoare i se vedea din nou în obraji.

— Unde e sora ta? întrebă ea şi îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Nu e aici. Am căutat-o câteva ore, dar s-a făcut prea întuneric. Plec să o caut din nou.

— Stai.

Clarke băgă mâna în buzunar.

— Am găsit asta în pădure. Dincolo de izvor, spre formaţiunile de piatră.

Puse ceva în mâna lui Bellamy. El inspiră adânc, iar degetele i se strânseră în jurul fâşiei familiare de satin. Funda roşie a Octaviei.

— Era legată de un copac? întrebă el slab, neştiind care spera să fie răspunsul.

— Nu.

Faţa murdară a lui Clarke se înmuie.

— Am găsit-o pe jos. Trebuie să îi fi căzut din păr. O purta aseară, nu?

— Aşa cred, răspunse Bellamy, iar mintea lui începu să caute frenetic prin memorie. Da. O avea când s-a dus la culcare.

— Bun, zise Clarke, cu o determinare bruscă. Deci asta înseamnă că a părăsit tabăra înainte să izbucnească incendiul. Uite, adăugă, ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Bellamy, nu are urme de cenuşă pe ea. Niciun semn că ar fi fost aproape de flăcări.

— Poate că ai dreptate, zise el încet şi frecă panglica între degete. Doar că nu înţeleg de ce ar fi plecat înainte să înceapă focul. Tu nu ai ieşit aseară din infirmerie? Nu ai observat nimic?

Clarke scutură din cap, iar expresia ei se schimbă brusc.

— Am fost plecată o vreme, zise cu voce încordată. Îmi pare rău.

— Nu contează.

Bellamy băgă panglica în buzunar.

— Nu am apucat să îmi cer scuze. Ai avut dreptate în legătură cu O. Îmi pare rău.

Clarke aprobă din cap.

— Mulţumesc pentru panglică. O să plec să o caut.

Vru să se întoarcă, dar Clarke se întinse şi-i puse o mână pe încheietură.

— Vin cu tine.

— Drăguţ din partea ta, dar habar n-am cât timp o să lipsesc. Nu e ca atunci când am plecat să căutăm medicamentele. S-ar putea să dureze o vreme.

— Vin cu tine, repetă ea.

Vocea îi era fermă, iar în ochi avea o sclipire care îl făcu să ezite să o contrazică.

— Eşti sigură? ridică el o sprânceană. Mă îndoiesc că Wells va fi fericit să audă asta.

— Nu va auzi de la mine. Am terminat cu el.

Mintea lui Bellamy începu să se aglomereze de întrebări nerostite.

— Bine.

Făcu un pas înainte şi-i făcu semn să îl urmeze.

— Dar te avertizez… probabil că o să-mi dau jos cămaşa, la un moment dat.

Se uită peste umăr şi văzu o urmă de zâmbet pe faţa ei, un zâmbet atât de mic, încât era posibil să fi fost doar o impresie creată de lumina care cădea printre frunze.

34
Glass

Colonia era ciudat de tăcută, chiar şi pentru o oră matinală. Glass nu văzu pe nimeni, în timp ce goni pe coridoarele luminate doar de strălucirea luminilor albastre de urgenţă înşirate de-a lungul podelei.

Se strecurase afară din casă după ce mama se dusese în sfârşit la culcare. Iar în clipa aceea încerca să alunge imaginea în care mama ei se trezea şi constata că ea plecase. Durerea şi groaza care aveau să-i deformeze trăsăturile delicate, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori în ultimii doi ani. Glass nu-şi va ierta niciodată suferinţa pe care avea să i-o provoace mamei sale, dar nu avea de ales.

Trebuia să ajungă pe Walden şi la Luke.

Se opri pe palierul punţii F, ciulind urechile, dar nu auzi decât zgomotul făcut de propria respiraţie sacadată. Fie gardienii patrulau în altă parte pe Phoenix, fie fuseseră trimişi cu toţii pe Walden şi pe Arcadia, de unde nu puteau să fure aerul ce fusese rezervat plămânilor phoenicienilor.

Grăbi pasul pe coridorul nefamiliar, chinuindu-se să caute din priviri strălucirea vreunei guri de aerisire. Aflată în apropiere de baza navei, puntea F era aproape complet dedicată proviziilor. Aerisirea prin care se strecurase după ce evadase o dusese pe puntea F, pe Walden. Încetini la pas şi scană pereţii, după vreo deschizătură, simţind cum teama se cuibărea în ea cu fiecare pas. Dacă se înşelase în privinţa planului? Sau poate că gura de aerisire legase cândva Walden şi Phoenix, dar fusese ulterior astupată.

O sclipire metalică îi captă privirea, iar încordarea din pieptul ei fu înlocuită de entuziasm şi de uşurare. Se ridică

repede pe vârfuri, ajunse la marginea grilajului, dar era prea sus. Lăsă să îi scape un oftat de frustrare şi se întoarse să se uite pe coridor. Niciuna dintre uşi nu era marcată, dar nu păreau protejate de aparate de scanat retina. Apucă cea mai apropiată clanţă şi apăsă. Uşa se deschise şi văzu un dulap de culoare închisă. Privirea i se opri pe un butoi mic, pe care îl rostogoli afară. Se urcă pe el, îndepărtă grilajul şi se trase în sus, în spaţiul întunecat.

Glass îşi aminti de ultima dată când se târâse pe acolo, când avusese impresia că pereţii metalici se strângeau în jurul ei şi se înfioră. Duse mâna la buzunarul de la spate. Acum, adusese cu ea o lanternă. Îndreptă lumina în faţă, dar nu văzu decât pasajul gol, care se întindea nesfârşit în faţa ei. Undeva era capătul, Glass ştia. Spera doar să nu rămână fără aer înainte să ajungă acolo. Dacă trebuia să moară, voia să se întâmple în braţele lui Luke.

Pe Walden, lucrurile erau un pic altfel decât se aşteptase. Luminile păreau să funcţioneze normal şi, în timp ce se grăbea spre apartamentul lui Luke, nu văzu niciun gardian. Pentru o clipă, simţi o undă de speranţă. Poate că mama ei se înşelase şi panica de pe Phoenix era doar o neînţelegere. Dar când urcă scările simţi o strângere de inimă ciudată, care deveni mai puternică atunci când se opri să-şi tragă sufletul. Nerăbdarea de a-l vedea pe Luke poate că îi accelerase pulsul, dar nu putea ignora adevărul. Deja, oxigenul scădea pe Walden.

Se forţă să se mişte mai încet, coti pe holul de la etajul lui Luke, respirând cu grijă, astfel încât bătăile inimii să-i fie regulate. Coridorul era plin de adulţi care vorbeau încet şi priveau îngrijoraţi spre copiii care se jucau pe acolo. Bucuroşi că nu fuseseră trimişi la culcare, deşi era o oră atât de târzie, aceştia abia dacă observaseră că respirau

greu. Glass vru să le spună părinţilor să-şi ţină copiii liniştiţi şi să-şi păstreze oxigenul, dar asta nu ar fi făcut decât să provoace şi mai multă panică. Şi, oricum, nu puteau să facă nimic.

Abia apucă să bată la uşa lui Luke, că el o trase înăuntru, în braţele lui. Pentru o clipă, nu mai simţi decât căldura corpului său şi intensitatea îmbrăţişării. Apoi, se trase înapoi şi văzu cum şocul şi îngrijorarea se luptau cu bucuria din ochii lui.

— Ce faci aici? întrebă el şi îşi trecu mâna peste obrajii ei, de parcă avea nevoie să se convingă de faptul că nu era o iluzie.

Privi spre uşa închisă şi coborî vocea, înainte să continue.

— Nu eşti în siguranţă aici.

— Ştiu, zise ea calm şi îl luă de mână.

— Nici măcar nu îmi dau seama cum ai ajuns aici, dar trebuie să te întorci, zise Luke, scuturând din cap. Ai mai multe şanse de supravieţuire pe Phoenix.

— Nu mă întorc fără tine.

O conduse spre canapea, cu un oftat, şi o strânse în braţe.

— Ascultă, îi zise şi îşi înfăşură o şuviţă din părul ei în jurul degetului, dacă gardienii ne prind că ne strecurăm pe Phoenix, o să mă împuşte şi probabil că vor face la fel şi cu tine. Închise ochii şi gemu. Pentru asta am fost pregătiţi, Glass. Niciodată nu ni s-a spus direct, dar… cu toţii intuiam că urma să se întâmple ceva important şi am fost antrenaţi pentru asta.

Când deschise din nou ochii, îi erau plini de o furie pe care nu o mai văzuse la el. Probabil că observase îngrijorarea de pe faţa ei, pentru că expresia lui se îmblânzi.

— Dar nu trebuie să îţi faci griji. Tu o să fii bine. Şi doar asta mă interesează.

— Nu, zise Glass, surprinsă de propria vehemenţă. Nu o să fiu bine.

Luke se încruntă şi deschise gura să vorbească, dar Glass îl opri.

— Mor când mă gândesc că tu eşti aici singur. Mor, repetă ea disperată şi chinuindu-se să respire. Iar dacă trebuie să mor vreau să se întâmple aici, cu tine.

— Şşşşş! murmură Luke şi o mângâie pe cap. Bine, bine.

Îi zâmbi trist.

— Asta ar mai lipsi! Să ne certăm şi să rămânem fără oxigen.

— Ţi-e frică? întrebă Glass, după un lung moment de tăcere.

Luke se întoarse spre ea şi scutură din cap.

— Nu.

Îşi puse un deget sub bărbia ei şi îi înălţă capul, astfel încât să îl privească în ochi.

— Niciodată nu mi-e frică dacă sunt cu tine.

Se aplecă şi o sărută blând. Ea se înfioră, iar respiraţia lui îi spori senzaţia. Se îndepărtă cu un zâmbet.

— Asta nu e o irosire de oxigen?

— Dimpotrivă, şopti Luke şi o trase înapoi. Îl conservăm.

Gura lui o găsi din nou pe a ei, ea îşi deschise buzele, iar sărutul lor deveni mai profund. Glass îşi puse mâna pe braţul lui şi zâmbi când îl simţi că se înfioară. Fără să se desprindă de el, îi desfăcu nasturii de la cămaşă, spunându-şi că bătăile rapide ale inimii lui erau un răspuns la atingerea ei. Buzele ei se mişcară spre bărbia lui, apoi în jos, pe gât. Se opri când ajunse la piept. Avea nişte cifre tatuate. Două date care îi făcură stomacul să se strângă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke şi se ridică.

Ea îşi duse degetul spre tatuaj, apoi îl luă repede, temându-se să atingă cerneala.

— Ce e asta?

— Of! se încruntă Luke. Credeam că ţi-am spus. Mi-am dorit ceva în amintirea lui Carter.

Vocea lui deveni mai rece.

— Sunt ziua lui de naştere şi data la care a fost executat.

Glass abia reuşi să-şi reprime un tremur, când privi din nou cele două date tatuate. Ea nu avea nevoie de un tatuaj ca să îi amintească data la care murise Carter. Era incrustată în mintea ei, la fel cum era pe pielea lui Luke.

Glass gemu şi îşi strânse genunchii la piept. Cearşafurile de pe patul ei erau mototolite şi ude, din cauza transpiraţiei. Îşi dorea cu disperare să bea ceva, dar mai era mult până să îi aducă cina şi raţia de apă. Se gândi cu nostalgie la toţi anii pe care îi petrecuse fără să fie conştientă că apa era raţionalizată în alte părţi ale Coloniei.

Se auzi un ţiuit slab, urmat de paşi. Scânci când îşi înălţă capul, care o durea, şi văzu în uşă o siluetă. Nu era un gardian. Era cancelarul.

Glass se ridică în capul oaselor şi îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr ud. Se pregăti pentru o izbucnire de furie, privindu-l pe bărbatul care pusese să fie arestată, dar prin ceaţa durerii şi a extenuării nu îl văzu pe şeful Consiliului. Tot ce vedea era îngrijorarea de pe faţa tatălui celui mai bun prieten al ei.

— Bună, Glass. Făcu semn spre cealaltă parte a patului. Îmi dai voie?

Ea aprobă slab din cap. Cancelarul oftă şi se aşeză.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate.

Părea mai tras la faţă decât îl văzuse vreodată, chiar mai rău decât atunci când îi murise soţia.

— Nu am vrut să te fac să suferi.

Fără să se gândească, Glass îşi duse mâna la burtă.

— Nu eu am avut de suferit.

Cancelarul închise ochii, pentru o clipă, şi îşi frecă tâmplele. Niciodată nu arăta frustrare sau oboseală în public, dar Glass recunoscu expresia aceea, o văzuse de câteva ori, când lucra în biroul de acasă.

— Sper că înţelegi că nu am avut de ales. Vocea lui deveni mai fermă. Am jurat să respect legile Coloniei. Nu îmi permit luxul de a închide ochii atunci când un infractor se dovedeşte a fi cel mai bun prieten al fiului meu.

— Înţeleg că aveţi nevoie să credeţi asta, zise Glass cu voce goală.

Faţa lui se aspri.

— Eşti pregătită să îmi spui numele tatălui?

— De ce aş face asta? Să îl puteţi închide aici, cu mine?

— Pentru că aşa cere legea.

Cancelarul se ridică şi înaintă câţiva paşi spre ea.

— Pentru că nu e drept ca tatăl să nu fie pedepsit la fel. Şi pentru că anchetatorilor mei nu le va lua mult să se uite pe înregistrările aparatelor de scanat retina şi să afle pe unde ţi-ai petrecut timpul. O să îl găsim oricum. Dar dacă ne ajuţi vei avea mai multe şanse să fii graţiată.

Privirile lor se întâlniră, iar Glass se întoarse şi gemu, închipuindu-şi cum Luke ar fi luat pe sus în toiul nopţii, cu groaza întipărită pe faţă, implorându-i pe gardieni să îi spună ce se întâmpla. I-ar spune adevărul, i-ar lăsa suficient timp ca durerea să i se aştearnă pe faţă, înainte să îi înfigă acul în piept? Sau ar muri crezând că a fost victima unei cumplite erori?

Nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

Dar cancelarul avea dreptate. Consiliul nu se va opri până când nu îl va găsi pe cel care a fost părtaş la

infracţiunea ei. În cele din urmă, unul dintre gardieni va găsi urmele plimbărilor ei pe Walden, până la uşa lui Luke, poate chiar în apartamentul lui.

Încet, se întoarse spre cancelar, ştiind ce trebuia să facă. Când vorbi, vocea ei era la fel de rece ca o condamnare la moarte.

— Tatăl era Carter Jace.

Pe hol, se auzi un trosnet puternic. Glass se ridică, ciulind urechile. Simţi un val de panică în piept. Parcă nava gemea.

— Doamne, şopti Luke şi se săltă repede în picioare.

Sunetul se auzi din nou, urmat de un huruit care clătină pereţii.

— Să mergem.

Coridorul era încă plin de oameni, deşi acum până şi copiii erau tăcuţi. Luminile începură să clipească. Luke strânse mâna lui Glass şi îşi croi drum prin mulţime, spre vecina lui. Faţa ei era serioasă, în timp ce îi şoptea ceva lui Luke, ceva ce Glass nu auzi, dar, după expresia ei, îşi dădu seama că nu era nimic bun. Apoi, lângă ei mai apăru cineva, iar Glass trase aer în piept.

Camille. Îşi miji ochii când o văzu pe Glass. Se întoarse, incapabilă să se uite în ochii lui Camille în clipa aceea.

Se simţea vinovată pentru turnura pe care o luaseră lucrurile. Nu putea să o învinovăţească pe cealaltă fată pentru că o ura.

Câţiva copii stăteau pe jos lângă părinţii lor, care vorbeau încet, pe un ton îngrijorat. Buzele uneia dintre fetiţe aveau o notă albăstruie, iar băiatul a cărui mână o strângea se chinuia să respire.

Luminile mai clipiră o dată şi se stinseră. Prin întunericul dens se auzi un val de scâncete. Spre deosebire de

Phoenix, Walden nu avea lumini de urgenţă. Luke îşi trecu braţul în jurul taliei lui Glass şi o trase mai aproape de el.

— O să fie bine, îi şopti la ureche.

Dar apoi se auzi o altă voce, prin întuneric. Camille se strecurase mai aproape şi stătea lângă ea.

— Îi spui tu sau îi spun eu? zise ea, prea încet ca Luke să audă.

Glass se întoarse spre ea, surprinsă, dar nu reuşi să vadă expresia de pe faţa lui Camille.

— Despre ce vorbeşti?

— Merită să ştie adevărul. Că prietenul lui a murit din cauza ta.

Glass se înfioră şi, cu toate că nu putea să vadă zâmbetul lui Camille, îl auzea în vocea ei.

— Îţi ştiu secretul. Ştiu ce i-ai făcut lui Carter.

35
Clarke

Se plimbau de câteva ore prin pădure, în cercuri concentrice tot mai mari, încercând să acopere fiecare centimetru. Picioarele lui Clarke ardeau, dar ea se desfăta cu senzaţia; durerea fizică era o binevenită distragere a atenţiei. Flăcările care cuprindeau cortul-infirmerie... braţele lui Wells ca nişte cătuşe în jurul ei... trosnetele oribile, în timp ce corturile se prăbuşeau.

— Hei, uite.

Clarke se întoarse şi îl văzu pe Bellamy îngenuncheat, în apropiere de locul unde ea descoperise panglica Octaviei. Privea concentrat la ceea ce păreau să fie urme de tălpi. Ea nu se pricepea, dar urmele de luptă erau uşor de citit. Oricine lăsase urmele acolo nu se aflase într-o plimbare de plăcere prin pădure.

— Parcă cineva a alergat sau s-a luptat, zise Clarke încet.

Nu spuse cu voce tare ce gândea: Parcă cineva târâse pe altcineva. Ei presupuseseră că Octavia fugise... dar dacă fusese luată? Vedea acelaşi teribil semn de întrebare pe sprânceana încruntată a lui Bellamy. Îngenunche lângă el.

— Nu poate fi departe, zise Clarke. O s-o găsim.

— Mulţumesc, aprobă Bellamy şi se ridică, apoi îşi continuară drumul. Sunt... sunt bucuros că eşti aici cu mine.

Înaintară cu greu şi li se păru că trecuseră ore. Soarele răsărise şi apoi coborâse de pe cer. Cercul lor se lărgi, iar Clarke îşi dădu seama că se apropiau de liziera pădurii. La marginea copacilor văzu luminişul şi se opri. Erau mai mulţi copaci, dar arătau altfel decât cei din pădure. Aveau trunchiuri masive, noduroase şi ramuri groase, acoperite cu

frunze verzi. Crengile erau pline cu fructe rotunde, roşii. Mere.

Clarke se apropie de meri, urmată de Bellamy.

— Ciudat, zise ea încet. Pomii sunt la distanţe regulate unii de alţii. Arată aproape ca o livadă. Se duse către cel mai apropiat pom. Dar chiar ar fi putut supravieţui în toţi anii ăştia?

Deşi pomul era deasupra ei, cea mai de jos creangă era foarte aproape de pământ. Ridicată pe vârfuri, îi era uşor să se întindă şi să ia un măr. Se răsuci şi i-l dădu lui Bellamy, înainte să se întindă după altul. Îşi apropie mărul de faţă. Pe navă, creşteau fructe pe câmpiile solare, dar acelea nu semănau deloc cu cele de pe Pământ. Coaja nu era doar roşie; avea urme de roz şi de alb şi avea un parfum cum nu mai simţise vreodată. Luă o muşcătură şi savură zeama, care i se scurse pe bărbie. Cum era posibil ca un fruct să fie şi dulce, şi acru, în acelaşi timp? Pentru o clipă, Clarke îşi permise să uite tot ce se întâmplase pe Pământ şi se lăsă copleşită de senzaţia aceea unică.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? întrebă Bellamy, iar ea îşi întoarse privirea.

Cât ea fusese ocupată cu mâncatul, el folosise ramurile căzute pentru a măsura distanţa dintre copaci.

— Sinceră să fiu, nu mă gândeam decât la cât e de gustos, zise Clarke, simţind o urmă de zâmbet pe buzele ei.

Dar Bellamy nu râdea şi nu o tachina. El continua să se uite la spaţiile regulate dintre copaci.

— Pomii ăştia nu au supravieţuit Cataclismului şi nu au crescut aşa, pur şi simplu, zise el încet, cu voce plină de uimire şi groază.

Înainte să termine, Clarke ştiu ce voia să spună. Pieptul i se strânse de teamă.

— Cineva i-a plantat.

36
Wells

— E mai bine?

Wells se întoarse şi îl văzu pe Asher, băiatul de pe Arcadia, arătând spre lemnul pe care îl cioplea. Iarba era plină de aşchii şi de bucăţi de lemn aruncate după prima încercare nereuşită. Dar acum arăta promiţător.

— Categoric.

Wells aprobă, se ghemui lângă următorul buştean şi îşi trecu degetele peste crestăturile făcute de Asher.

— Doar mă asigur că sunt făcute aproximativ la aceeaşi adâncime, altfel nu se vor prinde unul de altul.

Când Wells se ridică, îl văzu pe Graham, care ducea nişte resturi de cort spre grămada tot mai mare de obiecte salvate, aflată în mijlocul luminişului. Se ridică şi se pregăti să fie luat peste picior, dar Graham continuă să privească în faţă şi trecu mai departe, fără o vorbă. Focul le distrusese corturile, dar mare parte din unelte scăpaseră. La fel şi medicamentele. Fusese ideea lui Wells să încerce să construiască nişte structuri permanente din lemn. Era de o mie de ori mai greu decât scria în cărţi, dar, încet-încet, se descurcau.

— Wells!

O fată de pe Walden alerga spre el.

— Cum o să atârnăm hamacurile? Eliza spune că le va atârna de bârnele din acoperiş, dar acelea nu vor fi gata decât peste câteva zile, nu? Şi mă gândeam…

— Vin în câteva clipe, OK? o întrerupse Wells.

O expresie jignită se aşternu pe faţa rotundă.

— Sunt sigur că tu şi Eliza faceţi o treabă bună, adăugă el şi îi zâmbi slab. Vin imediat.

Ea aprobă şi fugi, învârtindu-se în jurul unei grămezi de tije de cort topite, care încă păreau prea fierbinţi pentru a fi atinse. Wells privi peste umăr, apoi se îndreptă spre linia copacilor. Avea nevoie de un moment doar pentru sine. Să se gândească. Se mişca încet, iar apăsarea din piept părea să-i coboare în picioare, astfel încât fiecare pas i se părea dificil şi dureros. La marginea pădurii se opri şi trase în piept aerul mai răcoros, apoi închise ochii. Acolo o sărutase pe Clarke pentru prima dată pe Pământ – şi, pare-se, pentru ultima dată în viaţă. Crezuse că deja experimentase cel mai rău fel de durere posibil – să ştie că ea îl ura, că nu suporta să îl vadă. Dar se înşelase. Să o privească plecând cu Bellamy aproape că îl omorâse. Nici măcar nu se uitase spre el când venise să adune ce mai rămăsese din echipamentul ei. Doar salutase tăcut restul grupului înainte să îl urmeze pe Bellamy în pădure.

Dacă ar fi ştiut măcar ce făcuse el ca să poată fi cu ea pe Pământ. Riscase totul. Pentru nimic.

Niciunul dintre gardieni nu îi aruncă lui Wells mai mult de o privire superficială, în timp ce el îşi ridică ochii spre scanerul de retină, apoi dădu buzna pe uşi. Intrarea în sectorul C14 era strict restricţionată, dar uniforma lui de ofiţer, mersul hotărât şi faţa bine cunoscută îi permiteau accesul aproape în orice zonă din Colonie. Niciodată nu profitase de statutul său până atunci. După ce auzise discuţia tatălui său cu vicecancelarul, ceva în interiorul lui se rupsese. Planul lui era nechibzuit şi prostesc şi incredibil de egoist, dar nu-i păsa. Trebuia să se asigure că ea va fi trimisă pe Pământ şi nu spre camera de execuţie.

Alergă pe scările înguste, luminate doar de becurile de urgenţă. Nimeni nu avea motiv să treacă pe la camera pneumatică, în afară de cei care făceau verificarea de

rutină, iar Wells umblase deja prin dosarele de întreţinere, să verifice programul. Nu va fi decât el acolo.

Camera pneumatică din C14 era cea originală, de pe navă. Şi, în ciuda eforturilor inginerilor de a o păstra în cea mai bună stare, după trei sute de ani de înfruntat temperaturi extreme şi raze ultraviolete din spaţiu, începuse să se deterioreze. Pe margine avea mici crăpături şi petice lucioase, unde fusese lipit material mai nou.

Wells scoase patentul, pe care îl ascunsese în cureaua pantalonilor. O să fie bine, îşi spuse, deşi mâinile îi tremurau. Cu toţii vor fi evacuaţi în curând, oricum. El doar grăbea procesul. Totuşi, undeva în mintea lui, ştia că nu erau suficiente nave pentru toţi. Şi habar n-avea ce se va întâmpla când va veni vremea să le folosească.

Dar aceea era grija tatălui său, nu a lui.

Începu să desfacă marginea fragilă a camerei pneumatice şi gemu când auzi primul fâsâit slab. Apoi se întoarse şi alergă înapoi pe scări, încercând să ignore groaza pe care o simţea în stomac. Abia suporta să se gândească la ce făcuse, dar, în timp ce gonea pe scări, îşi spuse că făcuse doar ce trebuia să facă.

Wells se ridică încet în picioare. Se întuneca şi încă mai era mult de lucru la noile barăci. Trebuiau să termine măcar câteva înainte de următoarea furtună. În timp ce se apropia de tabără, se întrebă dacă Clarke îşi luase suficiente pături cu ea, dacă nu avea să-i fie frig, atunci când temperatura va scădea. Asher se ivi lângă el şi se lansă într-un nou val de întrebări. Ţinea unul dintre buştenii crestaţi şi părea să vrea părerea lui în legătură cu dimensiunile tăieturii. Wells era prea absorbit de propriile gânduri ca să audă ce îl întreba. În timp ce mergeau unul lângă altul spre corturi, vedea că gura băiatului se mişca, dar vorbele nu ajungeau

la urechile lui.

— Ascultă… începu Wells, gata să îi spună lui Asher că totul poate să aştepte până dimineaţă.

Dar tocmai atunci ceva trecu foarte repede prin faţa lui. Se auzi o izbitură puternică, iar Asher zbură în spate. Sângele îi ţâşni pe gură şi se prăbuşi. Wells se lăsă în genunchi.

— Asher, ţipă el, în timp ce ochii lui se chinuiau să înţeleagă imaginea pe care o aveau în faţă.

Din gât îi ieşea o săgeată.

Primul lui gând zbură spre Bellamy. Era singurul care putea ţinti atât de bine.

Wells se răsuci cu un strigăt, dar în spatele lui nu era Bellamy. Un şir de siluete întunecate stăteau la baza dealului, cu soarele care apunea în spatele lor. Se uita şocat şi îngrozit. Brusc, înţelese cine dăduse foc taberei – şi cine o răpise pe Octavia. Nu fusese cineva de pe Colonie.

Cei o sută poate că fuseseră primii care puseseră piciorul pe Pământ după trei secole, dar nu erau singuri.

Unii oameni nu plecaseră niciodată.